

SPB
LIGHT

4

นิทานก่อนนอนของปีศาจ

I am the

EX-DEMON
KING

ผมนะหรือคือ
อดีตจอมมาร!

Story : V. Rondell

Bell 1

นิทานก่อนนอนของปีศาจ । - Scarlett Remnants -

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วในหมู่บ้านเล็กๆ อันห่างไกล ยังมีปีศาจตนหนึ่งเติบโตขึ้นในหมู่บ้านมนุษย์ ชาวบ้านจิตใจดีไม่เคยกังขาว่าปีศาจจะทำร้ายใคร แต่หารู้ไม่ว่าปีศาจก็คือปีศาจ สัญชาตญาณดุร้ายลบล้างกันไม่ได้ เมื่อปีศาจเติบโตใหญ่ก็ทำลายบ้านเรือน ฆ่าชาวบ้าน กลืนทั้งหมู่บ้านหายไปจนเหลือแต่ซาก

จากนั้นมา มนุษย์จึงถือเอานิทานนี้เป็นบทเรียน จงอย่าไว้ใจปีศาจ เพราะหายนะจะมาเยือนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
แต่ว่า...แทบไม่มีใครสงสัยเลยว่า นิทานเรื่องนั้นอาจจะเป็นเรื่องโกหก

ผมได้กลิ่นของความชื้น เสียงกังวานของผู้คนจำนวนมากฟังไม่ได้ศัพท์ ลมเย็นที่พัดผ่านลูกกรงกริดผิวหนังที่โผล่พ้นแนวเสื่อผ้าขาวดวัน

ผมครางเบาๆ เมื่อแผลที่แผ่นหลังด้านขวาและข้อมือซ้ายเจ็บแปลบขึ้นมา เลือดยังคงไหลซึม แต่แผลสมานตัวแล้ว

ใครบางคนรักษาผมแค่เพื่อไม่ให้ผมตายเร็วเกินไปนัก ผมไม่อาจขยับมือแตะแผลได้ เพราะสองมือถูกล่ามโซ่เส้นหนาโยงไว้เหนือศีรษะ

ตึก...ตึกตัก...ตึกตัก...ตึกตัก

หัวใจของผมเต้นรัวแรงขึ้น เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบหินใกล้เข้ามา ผมจำเสียงแก่ชราในกลุ่มคนนั้นได้ดี และจำเสียงหัวเราะของชายอีกคนที่ตามนางมาได้แม่นยำกว่า

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

ก่อนเนื้อในอกผมเต้นแรงขึ้นอีก แรงขึ้นอีกจนผมรู้สึกเจ็บหน้าอก ร่างกายที่บาดเจ็บเย็บเย็บ แข็งเกร็ง ผมรู้จักความรู้สึกเช่นนี้ดี มันคือสิ่งที่เรียกกันว่า *ความหวาดกลัว*

ผมกลัว...

นิ้วมือผมขยับเกร็ง แต่แล้วสัมผัสเย็นของโลหะชิ้นเล็กๆ ที่พันรอบโคนนิ้วนางซ้ายก็ทำให้ผมสงบลง

หัวใจที่สูบฉีดเลือดด้วยความประหวั่นพรันพรึงเต้นช้าลง และช้าลง จนเป็นปกติ

ผม...เปลี่ยนไปจากเมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว ผมไม่ใช่เด็กเล็กๆ ที่สับสนและปวดร้าว ตัวผม ณ เวลานี้มีสิ่งสำคัญที่ต้องทำ ดังนั้นจะปล่อยให้ความกลัวครอบงำไม่ได้

ประตูเปิดออกพร้อมกับร่างใหญ่ของชายสวมหน้ากากสองคน คนที่สามก้าวเข้ามาพร้อมกับกัญญา เขาไขกัญญาที่พันธนาการมือของผมออกจากโซ่ใหญ่ แต่หวังกัญญาเมื่อเหล็กหนายังตรึงมือทั้งสองของผมไว้ด้วยกัน

“ไป!” ใครคนหนึ่งผลักหลังผมให้ออกเดิน

สติของผมพร่าเบลอหลังจากก้าวออกจากอาคารหิน

วิหารของซีบิลคูนารี ผู้พยากรณ์และแปลวจนะของเทพเจ้าประจำเผ่า เช่นเดียวกับภาพที่ผมมองเห็นผ่านตาข้างเดียวที่เหลืออยู่ แม้ผมรู้ว่ากำลังเดินอยู่บนเส้นทางปูด้วยหิน แต่ทุกอย่างรอบข้างเหมือนเป็นริ้วสีรุ้งนวย ราวกับงานศิลปะที่ยิ่งใหญ่ของเทพเจ้าผู้โลเล

ก่อนหินกระแทกเข้าที่ร่างผมเหมือนกับไม่มีตัวตน ร่างผมซาจนไม่รู้สึอะไรแล้ว แ่ก้าวไปข้างหน้ายังเป็นเรื่องยาก...หินที่ปาถูกหน้าผากเมื่อกี้เจ็บน่าดู...ใครก็ไม่รู้ปาถูกแผลที่หลังผม

เจ็บ...

สติที่เลื่อนลอยของผมกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวอีกครั้ง เมื่อรู้สึกว่แขนถูกรั้งสูงเหนือศีรษะอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่ได้ถูกผูกไว้กับกำแพงหิน แต่เป็นเสาหินสีดำมะเมื่อมต้นใหญ่ ผมจำลวดลายที่บ่งบอกถึงนรกและสวรรค์ตามความเชื่อโบราณของเผ่าบนผิวเย็นเฉียบของมันได้

เสาต้นนี้เป็นส่วนประกอบของเชิงตะกอนบูชาไฟที่ใช้ในงานเทศกาลสรรเสริญเทพเจ้าทุกคืนพระจันทร์เต็มดวงของเดือนเจ็ดและเก้า เสาโบราณนี้ตั้งอยู่บนหน้าผาสูงติดทะเลที่เราเรียกกันว่า *อันลาซา* หรือภาษากลางเรียกว่า *ผาแห่งพันธสัญญา* นามของลานบูชา และลานเพชฌฆาตสำหรับปีศาจเยี่ยงตัวผม

เท้าของผมถูกล่ามติดกับเสาเช่นกัน ใต้ฝ่าเท้าเปล่าเปลือยเต็มไปด้วยบาดแผลทั้งเก่าและใหม่ ผมสัมผัสได้ถึงกิ่งไม้แห้งและพินที่ตัดจากต้นไม้หนามมีพิษของสมทับกันจนเหมือนถูกตรึงอยู่บนเนินสูง จากที่ตรงนี้ผมเห็นผู้คนจำนวน

มาก

ชาวบ้านที่ผมเคยมองจากที่ไกลๆ ในป่านั้นเอง
ความพรันพรียงระบายอยู่บนใบหน้าของพวกเขา ความ
เคียดแค้นอาบเคลือบดวงตา และความอาฆาตสิ่งสูในวจา
ผมทำบาปใหญ่หลวงเมื่อเกิดมาบนโลกนี้ พวกเขา
ไม่ต้องการเห็นผมอันเป็นทั้งความอับอายขายหน้าและความ
หวาดกลัวของพวกเขาอีกต่อไป

ร่างแก่ชราที่กุ่มไม้เท้าหงิกงอระดับมณีสีแดงกำที่ผม
เคยเห็นครั้งแรกเมื่อยังเยาว์วัยก้าวออกมาตรงหน้าชาวบ้าน
ทั้งหลาย เสื้อคลุมสีม่วงปักลายเมฆบนยอดผาสะบัดปลิวตาม
สายลมยามสนธยา เครื่องประดับทองส่งเสียงกรังกรังราวกับ
ระฆังลมนับสิบ

นางคือ ซีบิลคูนารี ผู้พยากรณ์

ดวงตาสีน้ำข้าวขุ่นมัวเหลือบขึ้นมองผม ริมฝีปาก
เหี่ยวอ่อนแอเสียงเย็นเยียบว่า “เราทุกคนมาชุมนุมในวันนี้เพื่อ
เป็นสักขีพยานพิธีสำคัญ ปีศาจที่เราปล่อยให้หลุดรอดไปเมื่อ
สิบแปดปีก่อนจะถึงกาลอวสานแล้ว ขอให้ความเลวทราม
ต่ำช้าของวิญญาณดวงนี้หลุดออกจากเลือดเนื้อของชาวเรา”

ผมไม่แน่ใจว่าหลังจากนั้นนางพูดอะไรบ้าง ผมฟังไม่
รู้เรื่องอีกแล้ว ในเมื่อจิตของผมสองฝั่งกำลังต่อสู้อย่างรุนแรง
ฝ่ายหนึ่งที่เต็มไปด้วยความกลัวขอร้องให้ผมร่าให้ กริตร้อง
กับสิ่งที่ทราบดีว่าจะหนีไม่พ้น

...อีกฝ่ายที่แข็งแกร่งกว่าบอกให้ผมอดทนเพื่อไม่ให้เสีย
การใหญ่

ประโยคสุดท้ายของแม่เฒ่ากริตรลึกลงกลางใจ “เจ้า

ผู้สังหารได้แม้แต่สตรีที่เจ้าหลอกหลวง และฆ่าได้แม้แต่บุตร
ปีศาจของตนเอง ควรจะถูกสาปชั้วกัปกัลป์!”

ชายคนหนึ่งก้าวออกมาจากฝูงชน เขาสวมชุดดำทั้งร่าง
เส้นผมสีแดงเข้มตัดสั้นแทบติดหนังศีรษะ ดวงตาสีเขียวอ่อน
ตามแบบฉบับชาวไฮมาห์เคลือบไว้ด้วยความรู้สึกที่ยากจะ
อ่านได้

โกธร กลัว เคืองแค้น และตื่นเต้น ริมฝีปากที่มีรอย
บากเล็กที่มุมปากซ้ายบิดเป็นรอยยิ้มแเสยะ

“คราวนี้ไม่มีคนช่วย แกหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้ว” เขา
ยกมือขึ้นสะกิดเลือดที่ฝ่ามือตัวเอง สะบัดมือแรงๆ ทีหนึ่ง
แล้วหยุดเลือดก็กระเซ็นลงมาบนกองกิ่งไม้

หัวใจที่สงบนิ่งของผมเริ่มเต้นรัวแรงขึ้นอีกครั้ง
ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

เลือดของชายชุดดำแตกเปรี๊ยะเป็นประกายไฟ ผมรู้ดี...
รู้ดีเกินไปว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป เปลวไฟสีแดงฉาน
ร้ายรำบิดเปลี่ยนเป็นสีทอง สีขาว และฉีกแยกร่างของมัน
แพร่กระจายบนกิ่งไม้เป็นแถบเพลิงสีฟ้าอันไร้ปราณี

“เราขอสาปแช่งเจ้า ร่างอวตารแห่งความชั่วร้าย!” เสียง
แหบพร่าของหญิงชราแทรกขึ้นมาท่ามกลางเสียงร้องสาปแช่ง
ของคนนับร้อย ผนก่อนหินยังคงลอยมากระทบร่างผม

แต่ใจของผมกลับจืดจางสลบไปมากับสองสิ่ง สิ่งสำคัญ
ที่ผมต้องทำตอนนี้ และเปลวไฟเบื้องหน้า

ผมเกร็งตัวเมื่อเปลวไฟแรกสัมผัสสร้างของผม รู้ดีว่ามัน
เป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น

“ลาซาตละนะ ราวิน สการูส” ชายชุดดำตืดนิ้ว แล้ว

ทัศนวิสัยของผมนักก็ถูกกลืนกินด้วยสีฟ้าของเปลวไฟมัจจุราช

เจ็บ...

ร้อน...

ร้อนเหลือเกิน

“อ้ากกก!!!”

เสียงกรีดร้องกลางดึกปลุกให้หลายชีวิตตื่นจากหลับไหล อาคารทั้งหลังสว่างไสวด้วยแสงไฟพลังปรมาณ เด็กชายและเด็กหนุ่มในชุดนอนหลากรูปแบบกรูกันไปหาต้นเสียง หน้าห้องนอนที่ประตูเปิดค้างไว้ครึ่งหนึ่ง อาจารย์ผู้เข้าเวรดูแลหอพักอ้อมร่างเล็กที่เกร็งด้วยความเจ็บปวดขึ้นจากพื้นไปนอนบนเตียงชั้นล่าง เด็กหนุ่มผมสีเงินผู้เป็นรูมเมตส่งแก้วน้ำให้เพื่อนของเขาจิบอย่างเป็นห่วง

“เจ็บหรือไม่สบายตรงไหนรี เซลริค” อาจารย์การ์เซีย อินิกมา ผู้ยังคงสวมชุดนอนด้วยยาวสีเขี้ยวตองตัดฉับกับเส้นผมสีส้มที่ถักเป็นเปียหลวมๆ ปกติบรรดานักเรียนชายคงหัวเราะก๊ากกับริบบิ้นลายหน่อมแน้มของอาจารย์หน้าใหม่ และตึกตายัดนุ่นที่ยังนั่งอยู่บนไหล่เขา แต่คืนนี้ไม่มีใครขำออกในเมื่อสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย

“ผมไม่เป็นไรครับ...อาจารย์” เซลริค เรมิ่งตันตอบขณะที่มือเล็กขีดต้นร่างขึ้นนั่งบนเตียง “แค่ฝันร้ายเองครับ เลยกิ่งตกเตียง”

การ์เซียถอนหายใจ แล้วชะโงกมองศิรชะที่ท่าทางพรุ่งนี้จะปูดโนขึ้นมาอย่างไม่ต้องสงสัย “ร้องชะขนาดนั้นทำให้ตกใจหมดเลย อยากรู้ได้ชาหรือยาอะไรไหม อาจารย์จะ

ไปหาให้นะ”

“ไม่เป็นไรครับ” จอมห่วยที่น่าเอ็นดูของคนส่วนใหญ่ ส่งยิ้มสวยให้ แม่ใบหน้าจะแทบไร้สีเลือด แต่ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววใจสู้ออกมาชัดเจน “นั่งพักสักแป๊บก็หายแล้ว ขอโทษนะทุกคนที่ทำให้ตกใจ”

การ์เซีย อีนิกม่า พ่อมดพันหน้าในคราบไร้พิษภัย เพ่งมองหนุ่มน้อยผ่านแว่นตาเฉีมิๆ ของเขาอยู่หลายนาที เขา ดึงมือเซลริคมาตรวจชีพจร เอามือแนบหน้าผากตามวิสัยครูประจำห้องพยาบาล แล้วก็ถอนหายใจหนักๆ ออกมา

จำใจยอมรับว่าเด็กนักเรียนคนนี้ไม่ได้มีอะไรผิดปกติ นอกจากตกใจกลัวสุดขีดเพราะความฝัน

ที่จริงแล้วเขามีข้อสันนิษฐานอีกอย่าง แต่พูดถึงมันไม่ได้ เพราะอาจารย์การ์เซียไม่ควรจะเป็นอะไรมากไปกว่า อาจารย์ธรรมดาในสายตาของทุกๆ คนในวิทยาลัยแห่งนี้ ในตัวราชามารผู้เริ่มต้นจากหลับใหลมีความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

“ถ้ามีอะไรผิดปกติอีกรีบบอกอาจารย์เลยนะ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มนวล เก็บความสงสัยของตนไว้ตามลำพัง เซลริคพยักหน้า อาจารย์หน้าใหม่ยิ้มน้อยๆ ผากให้เคย์เลนดูแลเซลริคต่อ แล้วจึงต้อนเด็กนักเรียนที่มามุงดูกลับห้องไป “ไม่มีอะไรแล้ว เซลริคแค่ฝันร้าย กลับไปนอนพักผ่อนเถอะครับ”

นักเรียนบางคน เช่น เรนฟอร์ด เพรย์ เอรูเทีย และ อัชราเอลอยู่รั้งท้าย พวกเขาไม่ได้ถามหรือแสดงอาการห่วงใย เซลริคเกินระดับเพื่อนร่วมชมรม เพียงพูดคุยนิดหน่อย และจากไปเงิบๆ โดยไม่ลืมหอกฝั่งทางสายตาให้ลูกสมุนที่อยู่ใกล้

ตัวอดีตจอมมารที่สุดดูแลเขาด้วย

เมื่อเสียงพูดค่อยค่อยซาลงจนหายไป เสียงจิ้งหรีดเรไรดังขึ้นนอกหน้าต่างอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่ความสงบดังที่ควรจะเป็น เคย์เลนนั่งลงตรงหน้าเตียงของตนซึ่งเด็กหนุ่มตัวเล็กใช้เป็นที่พักพิงชั่วคราว เขาทรุดตัวแล้วเงยหน้ามองเซลริคซึ่งนั่งก้มหน้าอย่างกังวลใจเป็นที่สุด

“ฝันร้ายถึงเรื่องนั้นใช่ไหม”

เซลริคยิ้มผินๆ เขารู้ว่าไม่จำเป็นต้องโกหกเคย์เลน “ความทรงจำของราวิน...มันชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ”

“นายนอนไม่หลับหรือตื่นกลางดึกเพราะฝันร้ายแบบนี้ต่อกันมาเป็นสัปดาห์แล้วนะ” ปีศาจหิมะขมวดคิ้วหน้าเครียด “ต้องบอกโรเซเลีย”

“...วันนี้ขอไว้สักครั้งนะ อย่าบอกโรส”

“เซลริค” เคย์เลนเสียงดู เมื่อเห็นเพื่อนสนิทผู้เป็นเจ้าของของเขาดีใจไม่เข้าท่า

“ขอร้องละ” เซลริคคว้าแขนเสื้อเคย์เลนไว้พร้อมเอ่ยเสียงสั้น

ฝันของวันนี้มันสมจริงยิ่งกว่าทุกวัน...เขาไม่อยากจะโรเซเลียรู้รายละเอียด เขาไม่อยากจะให้เธอคิดถึงความตายที่เจ็บปวด ทรมาน และน่าสยดสยองเช่นนั้น หัวใจของเขายังเต้นแรงและปวดตบๆ เหมือนถูกบีบแรงๆ จนซ้ำ

ความกลัวยังเกาะกินทั้งร่างกายและจิตใจเขา ในความฝัน เขาคือราวิน รับรู้ความรู้สึกของหมอนั้นทุกวินาที และแม้จะเจ็บปวดถึงขนาดนี้ เขาก็รู้ว่ายังมีบางอย่างขาดหายไปจากความตายของตัวเองในชาติก่อน

เขารู้สึกเหมือนกับทิ้งบางสิ่งไว้ข้างหลัง บางสิ่งที่สำคัญมาก แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

“เคย์เลน...” เขาขานชื่อเพื่อนสนิทอีกครั้ง สีหน้าเรียบเฉยเป็นนิจของปีศาจหิมะผู้ไม่ถนัดแสดงอารมณ์ปรากฏความเศร้าลึกซึ่งขึ้นมาเป็นครั้งแรก เคย์เลนไม่ยอมทำตามที่เขาขอ อยากจะบอกโรสเพราะอยากให้เธอหาทางเยียวยาความเจ็บปวดของเขา

“ได้โปรด...” เขาย้ำอีกครั้ง รังแกนเสื้อเพื่อนแน่นขึ้น

“...” สุดท้ายเคย์เลนก็ใจอ่อน ร่างสูงป็นันโตขึ้นไปนอนเตียงชั้นบนที่เป็นของอดีตจอมมารเสียเฉยๆ ผ้าห่มลายหน้าหมีเทวดิจากมารดาของเซลริคสะบัดพริบ แล้วยักษ์น้ำแข็งก็พูดมาเบาๆ ว่า “นายนอนข้างล่างดีกว่า เดินเห็นไปไหนจะได้สะดวก ตกเตียงก็ไม่เจ็บมาก”

“ขอบใจนะ” เซลริคบอกเคย์เลนอย่างจริงจัง

ทำเปล่าฝ่าชีวิตของเคย์เลนและชายกางเกงนอนสีน้ำเงิน โผล่เลยปลายเตียงสั้นๆ ของเขาออกมา รুমเมตของเขาส่งเสียง “อือ” แบบงัวเจียบหน่อยๆ ตอบเขาแล้วก็เจียบไป เคย์เลนเป็นคนหลังง่ายเหมือนเคย

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลมโตมองออกไปนอกหน้าต่างทางหอพักหญิงอยู่ครู่หนึ่ง มือเล็กขยับกำเข้าหากัน เซลริคหวังว่าโรสจะไม่ได้ยินเสียงของเขา เธอคงเป็นห่วงเขาแทบคลั่งแน่...เขาขยับตัวขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียงของเคย์เลน ดึงผ้าห่มสีฟ้าเรียบๆ ของรุมเมตห่มร่าง ไอน์และกลืนของหิมะจางๆ คล้ายจะปลอบประโลมให้เขาสงบลง

แต่พอหลับตา เขาก็เห็นสิ่งหนึ่งในความมืด...

เลือดที่ลুকใหม่เป็นเปลวไฟสีฟ้า...

ทันทีที่ลुकคิดถึงสิ่งนั้น ร่างกายของเซลริคก็เครียดเกร็ง ความเจ็บปวดเหมือนจะแล่นปราดไปทั่วร่างซึกซ้าย เซลริคยกมือกอดรอบร่างตนเอง เอ่ยซ้ำๆ ในใจว่า

มันเป็นแค่ความทรงจำ...

เป็นแค่ความฝัน มันไม่ใช่ของจริง

ทั้งที่รู้เช่นนั้น ทำไมล่ะ...ทำไมมันถึงได้เจ็บขนาดนี้

บนเตียงชั้นที่สอง เคย์เลนก้มลงมองแผ่นหลังใต้ผ้าห่มของรูเมตตนอย่างห่วงใย เขาตั้งใจจะลงมานั่งเฝ้าอาการเซลริคอีกครั้ง อาจจะลुकไปหานมอุ่นๆ ผสมน้ำผึ้งที่เซลริคชอบมาให้ดื่ม แต่พอชะเง้อมอง เคย์เลนก็เห็นสิ่งที่ไม่ควรจะปรากฏบนร่างเพื่อนของเขา

“เซลริค!” เคย์เลนอุทานด้วยเสียงพรันพรึง

“หา? อ้าว! ฉันทึกว่านายหลับไปแล้วซะอีก ทำไมเหอ เคย์เลน” เซลริคเงยหน้ามองเขาด้วยตาใสๆ เหมือนเคยผ้าห่มที่คลุมโปงทับศีรษะเลื่อนลงไปกองอยู่ที่เตียง

เคย์เลนจ้องเพื่อนเขม็ง ก่อนจะกระโดดลงมาจากเตียงชั้นสอง เล่นเอาเซลริคร้องว่าออกมาดังๆ

“ตกใจหมด เตียวพีนก็ถล่มหรือก ห้องข้างล่างจะต่ำเอานะ”

เคย์เลนไม่สนใจ มือขีดข่วนไปหาใบหน้าของเซลริค และสัมผัสสอยผมด้านซ้ายก่อนไปทางท้ายทอยของเขา คิวสีเงินที่บางจนแทบมองไม่เห็นขมวดเข้าหากัน ดวงตาสีฟ้าอ่อนลुकเรื่องด้วยสิ่งที่เซลริคอ่านไม่ออกว่าเป็นความตกใจหรือความโกรธ

“ผมของนายเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร”

“หือ?” เซลริคกะพริบตาปริบๆ เคย์เลน้งางประตูดูเสื้อผ้าของเซลริคออกมาข้างหนึ่ง เงาสะท้อนในกระจกบานใหญ่ดูปกติทุกประการ อดีตจอมมารกำลังจะอำปากดำหนิ รุมเมตว่าขี้ตื่นเกินเหตุ ก็บังเอิญสะดุดตากับสิ่งผิดปกติที่เขาไม่มีทางเห็นโดยไม่มีกระจกเงาเข้า

อดีตจอมมารเผลอก้าวถอยหลัง “ซิบเป้ง...”

เส้นผมสามหรือสี่ปอยใหญ่ๆ บนท้ายทอยของเขา เปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม

มันสีแดงขลิบทองดูสว่างามราวกับเรืองแสงในตัวได้ เมื่อไฟสปอตไลท์ใหญ่ในห้องประชุมทั้งหมดถูกสับสวิทช์เปิดขึ้นพร้อมๆ กัน

ลา...ลา...ลาลาลาลาลาล้าา

เสียงเพลงประสานที่ฟังดูไม่ค่อยประสบความสำเร็จนัก ดังขึ้นจากรอบห้องประชุม อาจารย์ซาเซียผู้ดูแลการฝึกซ้อม ถึงกับยกมือก่ายหน้าผากอย่างละหี่ยใจ

“เพลงมาร์ชของวิทยาลัยเป็นเพลงแห่งความภาคภูมิใจนะคะ ไม่ใช่เพลงสวดศพ ร้องกันให้รำเริงกว่านี้หน่อยสิคะ สำหรับปีหนึ่งจำเนื้อเพลงไม่ได้ก็พอว่า แต่คนอื่นที่อยู่ที่นี่มาเกินปีน่าจะจำเนื้อเพลงได้แล้วนะ ขอใหม่อีกรอบค่ะ!”

นักเรียนสายสามัญและสายอักษรวิทยาจำนวนมาก ครางอู้ แต่จำต้องเงียบเมื่อทำนองเพลงบรรเลงดังขึ้นอีกรอบ หลายคนอำปากร้องเพลงปาวๆ ไปโดยไม่สนใจอีกแล้วว่าเสียงจะหลงหรือไม่ คงมีเพียงจำนวนไม่มากนักที่แอบพุดคุยเรื่อง

อื่นกันเงียบๆ สองในหลายคนนั่นคือ คู่หูประหลาดที่โด่งดัง โฉมงามกับเจ้าชายกระจิว

“ยาที่ให้ไปใช้ได้ผลดีไหม” เด็กสาวผมสีชมพูหยักศก นัยน์ตาเรียวกมสวยสะดุดตา กระซิบถามเด็กหนุ่มร่างเล็ก ข้างตัวเธอเบาๆ

เจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลเข้มส่งยิ้มจืดๆ ให้พลางพยักหน้า รับอย่างกระตือรือร้น “ดีมากเลยละ อย่างกับไม่เคยมีอะไร เกิดขึ้นเลย”

คนรอบข้างฟังบทสนทนาก็คงสรุปไปเองว่า จอมช่วย ดวงอัปมงคลอะไรผิดสำแดงเข้า สาวงามผู้ปกป้องเขาประดุจ อัศวินส่วนตัวจึงให้ยามาแก้อาการตามระเบียบ พวกเขาหาว่า ไม่ว่าแท้จริงบทสนทนากำกวมนั้นหมายถึง ยาย่อมผมยี่ห้อ ซิลค์ก็ลือค สีน้ำตาลเข้ม ที่โรเซเลียเป็นคนวิ่งไปซื้อให้อย่างลับๆ จากย่านการค้าเมื่อตอนสาย

เด็กสาวเจ้าของความทรงจำของราชินีปีศาจมองเส้นผม ที่ดูเป็นปกติของเซลริคอย่างเงียบๆ เธอยังจำได้ว่าตกใจ แค่นั้นเมื่อได้ยินเรื่องเส้นผมของเขาเปลี่ยนสี พอเห็นกับตา เธอยิ่งช็อก ด้วยจำได้แม่นยำ สีแดงกำเข้มแรงนั่นคือ สีผม อันเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าไฮมาห์ สีผมของราวิน สการูส

“นายฝันร้ายทุกคืนเลยใช่ไหม” โรเซเลียถามเซลริคเบาๆ

ร่างเล็กสันเทาชื่อสัตย์กว่าปากเจ้าตัวที่บอกว่า “ไม่ได้ แ่ขนาดนั้นหรอก”

โรเซเลียยื่นมือมาแตะรอบดวงตาเซลริค ปลายนิ้วไล่ ขอบตาขำที่มีร่องรอยของคนนอนไม่พอชัดแจ้ง “อย่าโกหกฉัน

“ได้ไหม เซลริค” เสียงตำหนิของเธอยังคงแผ่ความอ่อนโยน
 ก่อนความรู้สึกผิดก่อตัวขึ้นในอกของเซลริค เขา
 ไม่อยากโกหก แต่ไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเขารับรู้และสัมผัส
 สิ่งใดจากความทรงจำของชาติก่อนได้ ความทรงจำของราวิน
 ทั้งเจ็บปวดและสยดสยองเกินไป เธอไม่จำเป็นต้องรู้รายละเอียดว่ามันส่งผลกับเขามากแค่ไหน

เขาเงยหน้ามองโรเซเลีย แนบแก้มเข้ากับมืออบอุ่นของ
 เธอราวกับขอให้เธอมั่นใจ “ฉันไม่ได้โกหก แต่ยอมรับว่าบอก
 โรสไม่หมด ฉันสู้อิโหราน่าโรส เชื่อมือฉันหน่อยสิ” เซลริคยิ้ม
 ยิงฟันขาว ถึงร่างกายจะอ่อนล้า แต่ใจเขายังสู้ “ข้อนี้เขาพูด
 ความจริงแน่นอน

“อ้อ” โรเซเลียพยักหน้า ยอมเชื่อใจเขา เธอขยับมือมา
 จับมือเล็กของเซลริคไว้ แผลเป็นเล็กๆ ที่ฝ่ามือของเขาให้
 สัมผัสสากหน่อๆ เซลริคเขินนิดๆ แต่แทนที่เขาจะเบี่ยงมือ
 หลบอย่างเขินอาย กลับปล่อยให้เธอจับมือไว้เช่นนั้น อดีต
 จอมมารลอบมองเสี้ยวหน้าดงามของหญิงสาวที่เขาหลงรัก
 มาตั้งแต่แรกเห็น

สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่า เขาต้องการสัมผัสจากเธอมาก
 เพียงใด เธอทำให้เขาสงบลงได้ดียิ่งกว่าอะไรทั้งหมด บางที...
 เขายังรู้สึกไปว่าเขาเป็นแค่คนธรรมดา ไม่มีใครตามล่า ไม่มี
 อดีตชาติให้กังวล แต่เขารู้ว่าความสบายใจนี้เป็นเพียงพลัง
 สนับสนุนให้เขาแข็งแกร่งพอจะก้าวไปข้างหน้า ไม่ใช่ที่พึงพา
 ถาวร

ถ้าแค่อดีตของตัวเองยังไม่กล้าเผชิญหน้า เขาจะ
 หาญกล้าคิดก้าวไปนั่งอยู่บนบัลลังก์จอมมารเพื่อล้างคำสาป

อายุสามร้อยกว่าปีได้อย่างไร

เซลริค เรมิ่งตันย้ากับตัวเองเช่นนั้น พร้อมกับรอยยิ้มบางเบาที่เหมือนกำลังทำทนายโชคชะตา

การซ้อมร้องเพลงรอบของสายสามัญและอักษรวิทยา จบลงในหนึ่งชั่วโมงให้หลัง เหล่านักเรียนถูกปล่อยให้พักผ่อนตามอัธยาศัย ก่อนจะกระจายตัวกลับไปเข้าชั้นเรียนบ้าง แยกไปเตรียมงานวัฒนธรรมและวิชาการที่จะเริ่มต้นขึ้นในอีกสองวันข้างหน้าบ้าง

แน่นอนว่าเซลริค โรเซเลีย ไอริน และเฟรย์ตรงไปที่ห้องชมรมทันทีที่ได้ออกจากห้องประชุม นักเรียนสายต่อสู้ที่มีจำนวนมากที่สุดเรียงแถวเดินเข้าห้องอย่างไม่กระตือรือร้นนัก เซลริคโบกมือไวๆ ให้เรนฟอร์ดที่กำลังกุมแถวเพื่อนร่วมชั้นอย่างแข็งขัน อีพริทผมแดงยิ้มกว้างตอบเขา แล้วล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเพื่อโยนของอย่างหนึ่งมาให้เซลริค

ของชิ้นเล็กนั้นลอยหรือแหวกอากาศ และ...

ปึก!

“แอ๊ก!”

มันกระแทกเข้ากลางหน้าผากเซลริคอย่างแม่นยำ จนคาดไม่ถึงกว่าเป็นเพราะเรนฟอร์ดโยนแม่น หรือเพราะว่าคำสาปดวงซวยของเซลริคมีประสิทธิภาพสูงจัดกันแน่

โรเซเลียพุงเซลริคซึ่งล้มลงภายหลังผล็องกับพื้น เฟรย์เก็บของที่เรนฟอร์ดโยนมาปะทะหน้าเซลริคให้เจ้าตัว อาวุธร้ายงวดนี้คือ ขนมหงอกเคลือบซ็อกโกแลตสุดอร่อยนั่นเอง

“กินน้ำตาลเยอะๆ จะได้ชดเชยพลังงานที่เสียไป” เรน-

ฟอร์ดตะโกนทิ้งท้ายพร้อมยิ้มกว้าง ก่อนจะรีบจำอ้าวไปห้ามทัพเด็กปีหนึ่งสองคนที่ทำท่าจะตีกันอยู่หน้าทางเข้าห้องประชุม

เชลริคหลับหน้าบ๊อยๆ แล้วค่อยเทเจลลี่ออกจากกล่องแบ่งให้คนอื่นคนละเม็ดสองเม็ด เขาโยนเจลลี่รสส้มเข้าปากตัวเองแล้วยิ้มพอใจ *อืม...ยังอร่อยเหมือนเดิมเลย* เขานึกขอบคุณเรนฟอร์ด แล้วออกเดินช้าๆ ไปกับคณะของตน พวกเขาเดินอ้อมสวนและตัดห้องหับของอาคารต่างๆ ไปยังโซน S66 ห้องชมรม ฐานทัพของพวกเขา

อาคารรูปสี่เหลี่ยมคางหมูดูสงบเงียบเรียบร้อย ไม่มีการตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น ผิดกับอาคารเรียนและห้องชมรมอื่นๆ ที่วิทยาลัย ทำให้ไม่แตกต่างทั้งที่มีงานโรงเรียนนะหรือ ก็เพราะว่าชมรมวิจัยจอมมารไม่ได้จัดกิจกรรมที่ห้องชมรมของตัวเองนะสิ

เชลริคนั่งลงที่เก้าอี้แล้วยกน้ำเปล่าขึ้นจิบหลายอีกซิโตรเนลล่าซึ่งทำหน้าที่เฝ้าห้องรีบบอกลาพวกเขา แล้ววิ่งไปเข้าแถวเตรียมซ้อมร้องเพลงกับเพื่อนร่วมสายวิชาแพทย์และสายแปรธาตุในหอประชุมอีกแห่ง (เคยเล่นกับเทลก้าคงอยู่ในแถวนั้นมาแต่แรกแล้ว) ในชมรมจึงเหลือสมาชิกแค่สี่คนแต่เป็นเช่นนั้นได้ไม่นานนักหรอก ในเมื่อนี่คือโค้งสุดท้ายของงานวัฒนธรรมและวิชาการ ยังมีอะไรให้ทำอีกเป็นกระบุงกระบาย

“ท่านประธานชมรมคะ มีเวลาว่างแล้วเชิญไปตรวจงานเถอะคะ เรื่องเอกสารบัญชีกับข้อตกลง ฉันจัดการได้ค่ะ” แม่ मदสาวผมสีเกาลัด ผู้ปราศจากหัวใจและรักเงินยิ่งสิ่งใดเอ่ยเสียงเป็นทางการ ดวงตาสีชมพูอมส้มเป็นประกายมีชีวิต

ชีวา

ไม่ใช่เพราะเธอตื่นเต้นกับงานโรงเรียนเยี่ยงสาวน้อยทั่วไป แต่เพราะเธอเห็นโอกาสทำเงินครั้งมหา...

“งานที่โรงยิมเป็นยังไงบ้างแล้วนะ ที่จริงก็สงสัยเหมือนกัน” เซลริคพึมพำพลาถกกันซ็อกโกแลตอีกเม็ด เขาเทแจกสองเม็ดให้เฟรย์ และอีกหนึ่งเม็ดให้โรส ไอรีนไม่ชอบขนมพวกนี้ เธอมองว่ามันเป็นของหลอกเด็ก

โรเซเลียยิ้มสุขุม “ฉันเชื่อว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแน่นอน ก็เราทิ้งมือหนึ่งของวิทยาลัยไว้ดูงานนี่คะ”

“นั่นสินะ เราหาอะไรไปให้เขากินหน่อยไหม โรส ป่านนี้คงหิวจะแย่แล้ว” เซลริคยิ้ม เขาคิดนี้ว่าขวดนมขมขื่นตนเองแรงๆ ขุดผ่านความทรงจำพรุณๆ ของตน แล้วคิดดั่งๆ ไปด้วยว่า “หมอนั่นกินซ็อกโกแลตไม่ได้ หัวหอมกับกระเทียมก็ไม่ได้ กาเฟอีนที่จริงก็ไม่ดี แต่เจ้าตัวชอบ”

“กาแฟเย็นก็ได้มั้ง” เฟรย์ยิ้มน้อยๆ แล้วตืดนิ้วดั่งเปาะ “ที่โรงอาหารสายต่อสูรมีแบบปลอดกาเฟอีนด้วยนะ”

พอสรุปได้ว่าจะซื้ออะไรไปฝากท่านประธานนักเรียน ประธานชมรมวิจัยจอมมารกับคู่หูสาวสวยก็เดินมุ่งหน้าไปสู่โรงยิมสายต่อสู้อย่างเป็นพื้นที่จัดกิจกรรมของพวกเขาในเทศกาลใหญ่ของวิทยาลัยครั้งนี้

“จะว่าไปแล้ว ทำอืท่าไหนงานของชมรมเราถึงได้กลายเป็นสเกลยักษ์ขนาดนี้น้า” เซลริคเปรยเบาๆ ขณะมองซุ้มอาหารบนลานกีฬาแล้วน้ำลายสอขึ้นมา ทั้งที่ยังไม่มีอาหารจริงมาวางสักอย่างเดียว เพื่อนสาวแต่วัยเด็กหัวเราะเบาๆ

“จะโทษใครก็คงต้องโทษอัชราเอลกับเฟรย์ละ ที่ทำให้

ชมรมเราเป็นที่นิยมทั้งในหมู่อาจารย์และนักเรียน”

“จริง ก็ดันเขียนแผนงานซะหรุเลยนี่นา”

ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งชมรม (วิจัย) จอมมารขึ้นมา อัจฉราเอลเป็นคนตรวจแก้และเกลาเอกสารที่ต้องส่งคณาจารย์ทุกแผ่นงวดนี้หลังจากพวกเขาสุขุมหัวระดมสมองกันตอนลงเรือกลับมาถึงเมืองฟอร์นอัลเดน ท่านประธานนักเรียนที่น่าเคารพก็สละเวลาชมวิวบนเรือนั่งเกลาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์โครว์ วาริอัส ก่อนจะส่งข้อมูลไปให้คณาจารย์ทันเส้นตายอย่างดงาม

บรรดาแฟนคลับของเฟรย์ก็แสนจะเหนียวแน่น พอรู้เรื่องชมรมว่าเขาต้องการคนช่วยงานก็สนับสนุนกันออกนอกหน้าจนถึงกับยกพลมาสมัครเป็นอาสาสมัครช่วยงานชมรมพวกเขา พอคนเยอะก็เริ่มเป็นจุดสนใจ จากชมรมคนดังของโรงเรียนก็ยิ่งเป็นที่กล่าวขวัญเข้าไปใหญ่

หน้าเขตฝึกฝนของแผนกต่อสู้ที่มีถึงสามสี่โรงยิมต่อเนื่องกันมีแถบเทปสีน้ำเงินตัวหนังสือสีขาวสะดุดตาเขียนไว้ว่า ปิดพื้นที่เพื่อใช้ในงานวัฒนธรรมฯ ป้ายกระดาษแข็งเขียนด้วยลายมือห่วยๆ ของใครสักคนบอกว่า ห้ามเข้า ถ้าไม่ได้รับอนุญาต

เชลริคโผล่หน้าเข้าไปในโรงยิม และหลบไม้คานท่อนเบ้อเริ่มที่เหวี่ยงมาทางหน้าเขาแทบไม่ทัน “ก...เกือบไปแล้ว...เหวอ!”

โครม!!!

รอดจากคานไม้จริง แต่ดูเหมือนกระบองสีจะไม่ละเว้น

เขา

“...” เซลริคอยากร้องไห้แต่ร้องไม่ออก สีเทาภายใน สีเขียวสะท้อนแสงหยดแหมะอย่างหนึ่งๆ จากแขนเสื้อเขาลงบนพื้นปูด้วยหนังสือพิมพ์เก่า เสียงหัวเราะรอบข้างดังระงมขึ้น ด้วยหลายๆ คนเพิ่งได้เห็นดวงซวยระดับตำนานของหนึ่งในเซเลบจำพวกของแปลกกับตาเป็นครั้งแรก

“ไซคร้ายไม่เปลี่ยนเลยนะ พ่อจอมห่วย” “ช่วยตลอดศกจริงๆ เล้ย” “จังหวัดดีแท้ๆ”

ถึงใครต่อใครจะแซวเขา แต่ก็มีหลายคนถูกลูกจอบมาขอโทษ หยิบผ้าเช็ดตัวมาให้ พร้อมกับเสนอว่าจะหยิบชุดสำรองมาให้เปลี่ยน เซลริคหน้ามุ่มแล้วถามโรสเบาๆ ว่า “ปีนี้ฉันทำชุดนักเรียนพังไปกี่ตัวแล้วเนี่ย”

“สิบสอง” คำตอบของโรสยิ่งทำให้เขาอยากร้องไห้

“โดนแม่ตำอีกแหงเลย”

“ยังงี้ก็รีบไปอาบน้ำล้างสี แล้วเปลี่ยนชุดดีกว่านะ พอสีแห้งจะล้างไม่ออก” โรเซเลียตันแผ่นหลังเขาเบาๆ เซลริคพยักหน้า เขามองแก้วกาแฟเย็นไม่มีกาเฟอีนในมือโรส แล้วเสนอขึ้นว่า “โรสเอากาแฟเย็นไปให้เขาก่อนไหม เตียวฉันไปล้างสีนี่ออกเอง”

“ห้องน้ำในโรงยิมไม่มีกระจกในห้องอาบน้ำ นายมีตาหลังเธอ”

อืม...ไม่...

โรเซเลียถือสีหน้ายุ่งของเขาเป็นคำตอบ เธอคว้ามือเขาแล้วเอ่ยเสียงอ่อนโยนว่า “จ้ะเอากาแฟไปให้ประธานก่อน แล้วค่อยไปด้วยกัน”

“ก็ได้แหละ” นุ่มตัวเล็กพิมพ์ตอบ เส้นผมสีชมพูอ่อนของโรสขยับไหวตามจังหวะก้าวยาวๆ อย่างมั่นใจของเธอ กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ที่เขาไม่รู้จักชื่อลอยมาแตะจมูก และทุกๆ ที่สถานการณ์ตอนนี้ไม่ได้โรแมนติคอะไรเป็นพิเศษเลย แต่หัวใจขนาดกระจิวพอกับตัวเขาก็ยังเต้นแรงอย่างมีความสุข

ไม่ถึงสองนาทิต่อมา พวกเขาก็มาถึงโรงยิมด้านในที่กั้นแนวรั้วผ้าใบไว้สูงเกือบสามเมตร บ้ายใหญ่ที่ติดอยู่หน้าทางเข้าที่มีผ้าพลาสติกปิดทับ อ่านได้ว่า *กิจกรรมของชมรมวิจัยจอมมาร อนุมัติแล้ว* ใครสักคนเปิดทางให้เขากับโรเซเลียเข้าไปข้างใน

เชลริคซึ่งเคยมาโรงยิมสายต่อสู้หลายครั้งแล้ว (ตอนฝึกกับเทลก้า) ถึงกับอ้าปากหวอ ตกตะลึงตาค้างกับความเปลี่ยนแปลงหน้ามือเป็นหลังมือ โรงยิมที่เคยมีลานประลองหลากรูปแบบให้เลือกใช้ตามสะดวกกลายเป็นพื้นที่ราบโล่งว่าง ซึ่งเต็มไปด้วยผืนพรมสีเหลี่ยมขนาดคนพอยืนได้สักห้าคน ทอดวนคดเคี้ยวไปจนเกือบสุดโรงยิมอีกด้าน อัสราเอลกำลังคุมงานบนนั่งร้านเหล็ก นิ้วชี้บอกตำแหน่งสิ่งของให้ชมรมศิลปะปะแทบกั้นบริเวณเอาไว้ผ่านโทรโข่ง

“ทีม B ขยับไปทางซ้ายเล็กน้อยครับ ติดเทปให้พอดีกับช่องที่ 14 อีกด้านจดช่องที่ 12”

กลุ่มนักเรียนในเสื้อยืดสีเหลืองสกรีนโลโก้ฝั่งควงสว่างรับคำ และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างแข็งขัน ดูความคืบหน้าของงานกับตาแล้วเจ๋งยิ่งกว่าที่เขาเคยเห็นบนแผ่นกระดาษเสียอีก

“ดูดีนี่นา ท่านประธานนักเรียน” เชลริคบอปาก

ตะโกนหาอัชราเอล

แทนที่อีกฝ่ายจะรับคำด้วยรอยยิ้ม กลับตะโกนดั่งลั่นผ่านโทรโข่งมาว่า “มาก็ดีแล้วครับ ท่านประธานชมรม ขึ้นมาดูงานเองตอนนี้เลย! เราต้องได้งานคุ้มกับที่ผมยอมงดไปซ้อมร้องเพลง”

ดวงตาหลังแว่นกรอบเหลี่ยมเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เช่นเดียวกับคิ้วสีน้ำตาลทราย เมื่อเห็นว่าร่างเกินครึ่งของประธานชมรมและเจ้านายของเขาถูกเคลือบด้วยสีเขียวสะท้อนแสงเหนอะหนะแทบทั้งตัว

“นั่น... โขคร้ายเล่นงานอีกแล้วสินะครับ”

“แหะๆ... เหมือนเคยนั่นแหละ” เซลริคหัวเราะเจื่อนๆ รับ อัชราเอลส่งโทรโข่งกับสมุดแผนงานให้รองประธานชมรม ศิลปะที่อาสามาช่วยสร้างหรือปกกิจกรรมของชมรมวิจัย จอมมารให้เลิศหรูสมกับที่ทางวิทยาลัยคาดหวัง

แม้จะสวมแค่เสื้อเชิ้ตตัวใน แต่อัชราเอลก็ยังผูกเนกไทเนียบเรียบกริบ เส้นผมสีน้ำตาลทรายหิวเรียบแปล้ไม่กระดิกสักเส้นราวกับกำลังสะท้อนสภาวะอารมณ์ที่อยู่ในความควบคุมอย่างสมบูรณ์แบบของเจ้าตัว “ไม่บาดเจ็บใช่ไหมครับ”

เซลริคยกแขนเสื้อเปื้อนสีฉ่ำๆ ขึ้นโชว์ “นอกจากเปียกแฉะๆ ก็ปกติทุกอย่าง พวกเราเอากาแฟมาให้”

แก้วกาแฟเย็นถูกยื่นมาตรงหน้าอัชราเอล มนุษย์หมาป่าหนุ่มรับแก้วกาแฟจากโรเซเลียอย่างคาดไม่ถึง

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยอย่างไม่คุ้นเคยนิดๆ กับความเอาใจใส่ของเพื่อนร่วมชมรม นำสิ่งที่แค่กาแฟแก้วเดียว (แถมยังเป็นแบบปลอดกาเฟอีน) ทำให้เขารู้สึกว่าอารมณ์ดีขึ้นอย่าง

ประหลาด หมาป่าในตัวเขาควางในลำคอเบาๆ อย่างพึงใจ

“มีชุดสำรองแล้วใช่ไหม” เขากามหนุ่มตัวเล็กซึ่งพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“รุ่นพีชมรมศิลปะให้ยืมมาละ” พุดพลาง เซลริคก็คลี่เสื้อที่พับไว้โชว์อัคราเอลซึ่งรู้สึกอยากจะเป็นลมขึ้นมากะทันหัน โรเซเลียหันไปซ่อนหัวเราะแทบไม่ทัน ขณะที่คนโชว์เสื้อร้องเฮ้ยออกมาดังกๆ ซะเอง “โห่งเป็นนี่ละ!”

เสื้อยืดสีเหลืองและกางเกงวอร์มในมือดีดจ่อมมารขนาดใหญ่วางกับเอาไว้ให้ลิงกอริลลาหรือเซลริคสามคนสวม อัคราเอลทำหน้าที่ไม่ถูกจนกระทั่งเขานึกขึ้นมาได้ว่า...

“จริงสิ...มีของที่ยอยากให้ลองพอดี อาบน้ำเสร็จใส่มาให้ดูหน่อยนะครับ” เขาหันขวับไปทางชั้นวางของ พลังดิ่งห่อกระดาษสีเทาๆ หนาสักสี่นิ้วส่งให้เซลริค

“ชุดอะไรนะ”

“ชุดที่ต้องใส่ในงานกิจกรรมทั้งสัปดาห์ ชมรมตัดเสื้อส่งมาให้ครับ” ท่านประธานนักเรียนภาคสุขภาพขยับแว่นพร้อมยิ้มมุมปาก “ลองดู จะได้ว่าเหมาะไหม”

“โอเค...” เซลริครับคำอย่างไม่วางใจนัก ทำไมยิ้มของอัคราเอลถึงทำให้เขาขมุกขมูยได้ก็ไม่รู้ สงสัยเขาจะแค่คิดมากไปเอง

เจ้าชายกระจิวแห่งฟอร์นเบิร์กเสียเวลาส่วนใหญ่ไปกับการกำจัดคราบสีบนร่าง ไอ้สีเจ้ากรรมก็ดันไหลผ่านร่องหลังคอเสื้อลงไปตามแนวกระดูกสันหลังจนแทบจะถึงก้นแน่นอนว่านอกจากเขาจะไม่มีตาหลังไว้มองหลังตัวเองแล้ว

แขนเขาก็ยังไม่ยาวพอถูคราบสีสะท้อนแสงออกจากหลังด้วย

เพราะไม่มีทางเลือก สุดท้ายเลยต้องให้โรสช่วย เขาอายุจนไม่รู้จะมุดไปอยู่ไหนเมื่อต้องนั่งบนม้านั่งเล็กๆ มีแค่ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กเคียงเอาไว้ ขณะที่โรสเลียใช้ฟองน้ำชุบสบู่ชนิดพิเศษล้างคราบสีให้ จะวานเพื่อนคนอื่นก็ได้ไม่ได้ เพราะปานหกปีกของเขาจำเป็นต้องเป็นความลับสุดยอด

ไม่น่าเลย คิดๆ แล้วเขาก็น่าจะขอให้ฮิราเอลมาช่วยแต่แรก

ฟองน้ำชุบน้ำเย็นไล่แผ่นหลังเขาซ้าๆ ไอบุ่นจากมือของโรสเลียทำให้เซลริคเริ่มชินจนทำตัวไม่ถูก เขายอมรับว่าเขาชอบเธอแล้วก็จริง แสดงอาการเป็นเจ้าของใจไปก็เยอะกอดก็หลายทีแล้ว ไม่นับจูบปลดผนึกอีกหลายครั้ง แต่ไม่รู้ทำไมกะแค่ฟองน้ำที่ขยับขึ้นลงอย่างระมัดระวังบนหลังถึงทำให้หน้าร้อนวูบวาบได้ขนาดนี้

“เอ่อ...โรส สีมันติดแน่นมากเลยเธอ” เซลริคกลืนใจถามเมื่อรู้สึกว่ามันชักจะนานไปนิดแล้ว

“อ้อ ขอเวลาอีกนิดนะ” เพื่อนสาวของเขาตอบเสียงเรียบ เซลริคแหม่ปาก ลอบแข่งชักหักกระดูกหัวใจตัวเองหลายๆ ครั้ง *เด่นให้มันเบาๆ หน้อยเต้! มีอยู่ดวงเดียวนะ* ระเบิดตุ้มตามก่อนวัยอันควรไม่ได้นะเพี้ย!

เพราะไม่มีกระจกเงา เซลริคจึงไม่เห็นภาพแท้จริงแล้ว ไม่มีร่องรอยของสีใดๆ อยู่บนแผ่นหลังของเขาแล้ว แต่โรสเลียก็ยังขยับฟองน้ำผ่านปานหกปีกบนหลังเขาอย่างไม่รู้ไม่ชี้ เด็กสาวรู้ตัวว่าตนกำลังทำอะไรไม่เข้าท่า ทว่าเธอไม่ยอมให้เวลาสั้นๆ ที่ได้อยู่ใกล้ชิดเขาขนาดนี้จบลงเร็วเกินไปนัก

ปานนี้เธอเคยเห็นจนชินตา แต่เมื่อนานแสนนานมาแล้ว
 เขาคอนนั้นไม่เคยขัดเขินที่จะเดินเปลือยแผ่นหลังต่อหน้าเธอ
 จะว่าไปต่อให้เดินตัวเปล่าทั้งตัว หัวคิ้วเขาก็คงไม่กระตุกด้วยซ้ำ
 ต่างกับเชลริคที่ไร้เดียงสาจนน่าเอ็นดูมากจริงๆ แต่ว่าลึกลง
 ไปแล้วก็ยังมีจิตวิญญาณแบบเดียวกัน

เขายังเห็นเธอเป็นคนสำคัญ คำพูดของเชลริคใน
 ดรีมเมอร์เกมกั๊ววานออกมาจากความทรงจำของเธอ “แบบนี้
 ต่อให้ฉันกลับเป็นเจ้าเปี้ยกไร้พลังก็อย่าหวังว่า ฉันจะปล่อย
 ให้คนอื่นมาจับโรสอีกนะ จะหนีตอนนี้ก็ไม่ให้หนีแล้ว”

คิดเช่นนั้นแล้วโรเซเลียก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ *ไม่หรอก*
จะไม่หนีไปไหนแน่นอน เธอตรวจสอบปานบนหลังเชลริค
 อีกครั้งเมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดปกติก็จ้อเอาจริงๆ เชลริค
 หัวเราะก๊ากจนกลิ้งตักจากเก้าอี้ มือเล็กแทบคว้าผ้าเช็ดตัวที่
 คาดเอาไว้แทบไม่ทัน

เกือบเป็นฉากวาบหวิวซะแล้ว

“แกลังกันเหรออ” เด็กชายแสร้างทำหน้าบึ้งใส่เพื่อนสาว

“แห่ยนิดเดียวเอง” โรเซเลียยิ้ม รู้ดีว่าเชลริคไม่ถือ เขา
 ทำหน้าจริงจังได้ไม่นานก็เป็นฝ่ายยิ้มโชว์เขี้ยวเสน่ห์ออกมา
 บ้างตามประสาคนอารมณ์ดี

“เอาชุดใหม่มาสวมดีกว่าเนอะ”

“อือ มีคู่มือติดอยู่หลังถุงด้วยละ”

“ชุดอะไรต้องมีคู่มือด้วย”

โรเซเลียไม่ตอบ เชลริคขมวดคิ้ว ลางสังหรณ์ร้ายเริ่ม
 ทำงาน รอยยิ้มแปลกๆ เยี่ยงหมาป่าของท่านประธานนักเรียน
 ตอนส่งห่อเสื้อผ้าใหม่มาให้เขาดูไม่น่าไว้ใจ...หรือเขาจะไม่ได้

คิดไปเอง แต่ว่า...

ซูดก็เป็นแค่ซูดใช้ใหม่ล่ะ จะแฟนซีแค่ไหนมันก็ไม่ตกลง
จนน่าอายหรือ

เนอะ...

ผม...ขอถอนคำพูด

เซลริคคิดอย่างขมขื่นในอีกไม่กี่นาทีให้หลัง เมื่อต้อง
เดินออกจากห้องน้ำในซูดคอสตุมที่มองจากทิศไหนก็ดูเหมือน
ผลแอปเปิลอันๆ ที่มีแขนขาออกมา ไบหน้าเยาว์วัยของอดีต
จอมมารโผล่ที่ช่องกลางลำตัว

เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากรอบทิศทาง แม้แต่อัชรา-
เอลที่วางมาดขริมยังหลุดหัวเราะออกมาดังๆ

“เหมาะดีนี่...”

“นายใจร้ายมาก” เซลริคทำหน้ามู่ทุ่ หน้าเขาแดงจัด
แทบกลืนไปกับซูดคอสตุม โรเซเลียที่ยืนอยู่ข้างๆ กลั้นยิ้ม
อย่างสุดความสามารถเพื่อรักษาน้ำใจหนุ่มตัวเล็กคนสำคัญ
ของเธอ

อัชราเอลยื่นกล่องกระดาษอีกใบให้ “เอานี้ไปสวมเถอะ
ครับ ขอขอบคุณที่อุตสาห์ลองให้ คราวนี้แผนกพาเหรดก็คงรู้
แล้วว่าเด็ก ม. ต้น ปีหนึ่งขนาดตัวเท่าๆ คุณที่อาสาสมัครไว้
สวมมันได้พอดี”

เซลริคโถลร่างที่สวมเสื้อกล้ามสีดำกับกางเกงดำออก
จากซูดแอปเปิล คราวนี้เขาฉลาดขึ้น เปิดกล่องตรวจสอบชุด
ก่อนจะสวม เขาเลิกคิ้วเมื่อเห็นว่าข้างในเป็นเสื้อตัวในและ
เสื้อคลุมหรุสีดำสนิท แบบดูร้ายนิดๆ มีกระเปาะไหลสีเงินและ

เครื่องประดับโซ่พร้อม

“มีผ้าคลุมทับอีกชั้นด้วย แต่อันนั้นฟรีโซ่ไม่ต้องลองใช้ด้วยกันได้”

“หือ? เดียวสิ นี่มันชุดอะไรนะ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับงานของเราละ” ถ้ามองไปเชลริคก็กัลดกระดุมสวมชุดที่ว่าไปมันใส่สบายผิวดาคาดเขียวละ

อัชราเอลปิดสมุดบันทึก แล้วส่งยิ้มที่ทำให้เชลริคเห็นนิมิตเงาหมาป่าแยกเขียวเมื่อเห็นกระต่ายอ้วนขึ้นมาไวๆ ภาคหมาป่าของเขาไหล่หางออกมาอย่างนึกสนุก

“ถามมาได้ยังไง นี่ก็ชุดประจำตัวของนายไงละ”

“!!!”

“ทำหน้าที่แบบนั้นแสดงว่าลืมนไปแล้วสินะครับ ว่ากิจกรรมของพวกเราคืออะไร”

“เอ้อ...” เชลริคอีกอัก จะบอกไปว่ายังไม่ลืมนักคงถือว่าโกหก ในเมื่อเขาจำรายละเอียดหลังประชุมได้กะพริบตา กะแพรงเต็มที เอ้อ...มันยังงั้นน้ำ ฮือ...เรื่องเมื่อสองสัปดาห์ก่อนในสมองเขามันโดนความระทึกในต้นเจ็ยนจำลองที่บ้านที่โครว์กลบไปหมดแล้วละ

อัชราเอลเอ่ยพลางปรบมือดังๆ เป็นสัญญาณเรียกใครบางคน สาวๆ ที่มีสายวัดพาดไหล่ สวมสนับมือติดหมอนเข็มกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูกันออกมาจากมุมหนึ่งในโรงยิม เชลริคเสียหลักล้มลงนั่งจุ่มปากกับพื้นเมื่อของหนักๆ บางอย่างวางลงบนศีรษะของเขา ตามด้วยมาลัยดอกไม้กลิ่นหอมฟุ้งเส้นหนา

โรเซเลียกับอัชราเอลพร้อมใจกันพยักหน้าเป็นเชิงอนุมัติคอสตุมตรงหน้า สาวๆ กลุ่มนั้นกรีดแล้วหยิบกล่อง

ถ่ายรูปพลังปราณถ่ายรูปเซลลริคก่อนเจ้าตัวจะทันอุทานจบ
เสียอีก

“นาร์กจังเลย” “ใส่ขึ้นมากเลยจ้า”

“หา?”

โรเซเสื่อยืนรูปถ่ายพลังปราณแบบตั้งใจที่เธอเพิ่งรับ
จากนักเรียนหญิงคนหนึ่งให้เซลลริค เขาขมวดคิ้วเมื่อเห็นเธอ
ซุกรูปอีกสามใบเข้าไปในเสื้อสูทนักเรียน...

แต่พอหันกลับมาเห็นรูปชัดๆ กรามของเซลลริคก็อ้าค้าง
อยู่เช่นนั้น

ในรูปถ่ายเขาสวมเสื้อคลุมดำ กระจกไหล่ติดโซ่ และ
มงกุฎเหล็กสีดำสนิท ถึงมีมาลัยดอกไม้คล้องคอก็ยังอ่าน
ข้อความบนสายสะพายระยิบระยับที่เห็นได้บ่อยตามกิจกรรม
ประกวดนางงาม

ตัวหนังสือแวววาวเขียนไว้ว่า

ท่านจอมมาร!

“เฮ้ย! จะดีเหรอ” เขาอุทานออกมาในที่สุด

“ดีสิครับ” อัจฉราเอลซยับแวน แสงสปอตไลท์สะท้อน
เลนส์แวนย่อนแสงดูคุกคามยิ่งนัก “ก็เข้ากับกิจกรรมของเรา
ครั้งนี้พอดีเลย ต้องรบกวนประธานชมรมรับบทเวียนกับ
สมาชิกของเราหน่อย”

“ด...เดียว กิจกรรมที่เราคิดกันไว้มันมีอะไรแบบนี้ด้วย
เหรอ”

“เพิ่งคุยรายละเอียดกันเมื่อสองสัปดาห์ก่อนก็ลืมซะแล้ว
เซลลริค เรมิงตัน” อัจฉราเอลซยับแวนอีกครั้ง “กิจกรรมชมรม
ของเราครั้งนี้ คือ เกม *Let's go, Hero!* เขาวงกตผู้กล้าพิชิต

มาร”

“หา...”

อัสราเอลไม่สนใจปฏิกิริยาของเซลริค เขาจับมือเซลริค เขย่าเบาๆ แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มงดงามเปล่งประกายเยี่ยง เทวดาว่า “เกมที่ไม่มีบอสก็ไม่สนุก รบกวณประธานชมรม ด้วยนะครับ”

เซลริคหันขวับไปหาโรส เธอคงจะค้ำไซ้ใหม่ มันเสี่ยง ไป ไม่มีทางเวิร์กหรอก ไซ้ใหม่ ไซ้...

รอยยิ้มหวานใสของโรเซเลียดับความหวังสุดท้ายที่จะ ตีตัวหนีจากปัญหาทันที สาวงามประจำรุ่น สมาชิกสภานักเรียน และผู้หญิงคนเดียวที่เขาชอบ เอ่ยเสียงไพเราะว่า

“ขอฝากตำแหน่งยอดผู้ร้ายด้วยนะคะ ท่านจอมมาร”

“ไม่เอา!!!”

เซลริคร้องลั่นอย่างสิ้นหวัง เพราะรู้ดีแก่ใจว่างานนี้ สายเกินจะเปลี่ยนอะไรแล้ว นี่เพื่อนๆ ของเขาคิดอะไรอยู่กัน แน่นะ!

Bell 2

นิทานก่อนนอนของปีศาจ ๑๑ - Fun Festival -

และแล้ว...วันงานที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง

แ่วเสียงบรรเลงดนตรีจากเวทีใหญ่ เสียงยิงประทัดจากที่ใดที่หนึ่งในรั้ววิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดในเมืองฟอรั่นอัลเดน เห็นोकุ่มอาคารที่อาบไล้ด้วยแสงอาทิตย์ยามสาย บอลลูนสีสันสดใสห้อยป้ายประกาศโฆษณาเชิญชวนร่วมกิจกรรมลอยอยู่ในสายลมอ่อนๆ ที่มีกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิ

ผู้คนทั้งนักเรียน อาจารย์ และบุคคลภายนอกเดินขวักไขว้ไปมาทั่วโรงเรียน ทั้งออกันอยู่ริมประตูทางเข้าเพื่อถามข้อมูล ทั้งต่อแถวซื้อของในสนาม หรือเตรียมเข้าร่วมกิจกรรมเวทีในหอประชุม ห้องเรียนถูกแปรสภาพเป็นคาเฟ่ บ้านผีสิง ชุ้มเกม นิทรรศการ และเกือบทุกอย่างเท่าที่จะจินตนาการได้ว่าวิทยาลัยสถิติดีแห่งหนึ่งจะอนุญาต

โปสเตอร์หลากชนิดของหลายชมรมกินพื้นที่ส่วนใหญ่ของป้ายประกาศใหม่ที่กระจายตัวอยู่ทั่วทั้งรั้ววิทยาลัย หนึ่งในโปสเตอร์รูปภาพสะดุดตาด้วยรูปวาดคณะผู้กล้าสีสันสดใส มีข้อความเชิญชวนประหลาดเขียนไว้ด้วยตัวหนังสืออ่านง่าย

ขนาดใหญ่

เคยรู้สึกว่าคุณกล้าเปี่ยมล้นและคุณธรรมของคุณ กำลังแสวงหาหน้าที่จากสวรรค์อยู่หรือไม่

เคยไหมที่คุณอยากจะลุกขึ้นเผชิญหน้ากับความมืด
กระหายที่จะพิสูจน์ตัวเอง และพิชิตทั้งผู้ร้ายและหัวใจ
สาว ๆ หรือเปล่า

เริ่มต้นการผจญภัยที่ตื่นเต้น เปี่ยมความรู้และน่า
ประทับใจกับเรา ชมรมวิจัยจอมมาร ได้ที่ โรงยิมสายต่อสู้
ตลอดสัปดาห์

*Let's go Hero! เขาวงกตผู้กล้าพิชิตมาร
ค่าเข้าเพียง 50 ก็ราเท่านั้น!*

“แพงจ้ง” นักเรียนหญิงคนหนึ่งบ่นพลางเงยหน้าอ่าน
โปสเตอร์สีสดใสบนบอร์ดประกาศ ข้างสนามกีฬาใหญ่ที่
บัดนี้เต็มไปด้วยบุทชายอาหารคาวหวาน ตลอดจนของกินเล่น
“ซื้อขนมร้านเราได้สองกล่องเลยนะ”

เด็กหนุ่มผมสีน้ำเงิน สมาชิกสภานักเรียนยิ้มแต่ วิโดริก
คามิลเลียมีสายสัมพันธ์พิเศษกับสมาชิกชมรมดังเจ้าของ
กิจกรรมที่เพื่อนสาวของเขาเพิ่งบ่นว่าแพง ทว่าในฐานะสมาชิก
สภานักเรียน เขารู้รายละเอียดกิจกรรมดีกว่าใครเพื่อน

“ไม่แพงเกินไปสำหรับสิ่งที่พวกเขาเสนอหรอกครับ
กิจกรรมของชมรมวิจัยจอมมารไม่ใช่แค่ซุ้มเกมหรือซุ้มขาย
อาหาร แต่เป็นกิจกรรมที่ครอบคลุมพื้นที่อเวนต์ใหญ่ รวม
สาขาย่อยของชมรมเกือบสิบชมรมไว้ในอาณาเขตโรงยิมใน

สภาพแวดล้อมพิเศษ แล้วยังมีกิจกรรมเสริมอีก ค่าเช่าถึงได้แพงกว่าที่อื่นไงล่ะครับ”

“หืม...ก็เหมือนค่าผ่านทางเข้าเครื่องเล่นสวนสนุกสินะ”

“ประมาณนั้นเลยครับ” เด็กหนุ่มยิ้ม นึกเชียร์ชมรมสุดประหลาดอยู่ในใจ เขาไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จักกับคนกลุ่มนั้นอีกรอบหลังกลับจากการแข่งขันดริมเมอร์เกม ทุกคนลืมเรื่องในความฝันไปหมดแล้ว มีแค่เขาและพี่สาวที่จำได้

วีโดริกวางมือลงบนโปสเตอร์แล้วยิ้มบางๆ สัญญากับตัวเองว่าจะใช้เวลาพักอันมีค่าจากบุทของตนเองและงานสภานักเรียนไปเยี่ยมเยือนกิจกรรมของชมรมวิจัยจอมมารที่ไม่ธรรมดาสักหน่อย

“มีของที่อยู่จะให้ซะด้วยสิ” เขาพิมพ์เบาๆ มือขยับตะกะระเป่าเครื่องแบบนักเรียนที่ซ่อนตัวที่นั่งแถวหน้าสุดของคอนเสิร์ตนักร้องชื่อดัง เบอร์แถม คอลลิงวิงก์ แฟนของพี่สาว เขาหัวเราะเบาๆ เมื่อนึกถึงสีหน้าซีเรียสของมาโกมาที่กำลังขยับเขยื้อนๆ ว่า “ยังไงก็ต้องเอาไปให้ถึงมือให้ได้นะ”

“เข้าใจแล้วครับ มาโกมา” วีโดริกพิมพ์พิมพ์ๆ เขาหันไปหอบถุงกระดาษใส่กล่องขนมคัพเค้กแฟนตาซีแล้วบอกเพื่อนร่วมชมรมว่า “ผมจะเอาขนมไปส่งตามออร์เดอร์นะครับ มีอะไรติดต่อมาทางวิทยุพกพาได้”

“จ๋าๆ รีบไปรีบกลับนะ” เพื่อนสาวของเขาโบกมือโดยไม่มอง เธอกำลังยุ่งอยู่กับการขายขนมอีกกล่องให้ลูกค้าที่น่าจะเป็นผู้ปกครองหรือญาติของเด็กนักเรียน

วีโดริกหอบถุงใหญ่สี่ใบเดินตัดสนามกีฬาสายสามัญเข้าไปในตัวอาคารที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คน เขามองรายการสั่ง

ของ แล้วเร่งฝีเท้าไปทางห้องคาเฟ่ดข้อสุดทางเดิน เป้าหมาย
ต่อไปของเขาคือโรงยิมของสายต่อสู้

ลูกค้ำรายใหญ่ของพวกเขาอยู่ที่นั่น

“เสร็จช้าละ เจ้าผู้กล้าโง่เง่าเอ๊ย จะโทษก็จงโทษดวง
ของเจ้าเถอะ วะชะฮ่าๆๆ” เสียงเล็กที่ฟังดูไม่รู้สึกรังจิตสังหาร
ตะโกนก้อง มีเสียงระเบิดปัง พร้อมกับเสียงร้องโวยวายด้วย
ความตกใจของคนกลุ่มใหญ่มาจากด้านในสุดของโรงยิม

แทนที่จะไปต่อแถวยาวเหยียด วิโดริกซึ่งเหลือถูง
คืบเคঁกในมืออีกสองถูงก็เดินตัดเข้าไปในทางเข้าอีกทางที่มี
ป้าย บุคคลภายในติดต่อกันนี้ แขนงเอาไว้ เขายื่นซองบัตร
นักเรียนที่ด้านหลังมีบัตรกระดาษพิมพ์ตัวหนังสือบอก
ตำแหน่ง เด็กส่งของ บุทคั้เคঁกแพนตาซี 33D ชมรม
คหกรรม ให้เด็กหนุ่มผมแดงตัวสูงในชุดเครื่องแบบเหมือน
ทหารสีดำทั้งร่าง เส้นผมแดงบิดเป็นทรงเดรดล๊อกลงยั้งเตะตา
เมื่อเจ้าตัวสวมหมวกคล้ายตำรวจที่มีตราอาร์มของวิทยาลัย
ฟอร์นเบิร์กประดับอยู่กึ่งกลาง

“ลดตัวเป็นเด็กส่งของแล้วหรือ รองกรรมการนักเรียน
ฝ่ายวางแผนกิจกรรม” เจ้าของเสียงห้าวทักทาย วิโดริกยิ้ม
เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายคุ้นหน้า ไนล์ หนึ่งในอดีตลูกทีมการประลอง
ในแดนฝันของเขานั่นเอง

“แค่ชั่วคราวครับ อีกสองชั่วโมงผมจะกลับไปเป็น
สมาชิกสภานักเรียนแล้ว” เขาตอบยิ้มๆ

ไนล์พน้ลมพรีดเบาๆ พลังยกมือเกาหัวไหล่ใต้
อินทรธนูสีเงินบนสองบ่า และแถวแถบผ้าสีแดงบอกตำแหน่ง

สารวัตรนักเรียน “ของพวกนายยังดีนา เครื่องแบบสีขาว ของพวกฉันสีดำดูดีแสงร้อนจนเหงื่อจะท่วมตัวแล้ว”

“อดทนหน่อยนะครับ เดี่ยวก็ได้ผลัดเวรเข้าไปยืนในห้องข้างในแล้ว”

“ในนิทรรศการติดเครื่องปรับอากาศพลังปราณรุ่นล่าสุด เย็นสบายเกิน เข้าไปแล้วหลับแน่”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ ว่างๆ ก็แหวะไปกินคัพเค้กของชมรมผมบ้างนะครับ”

“เลี้ยงหรือเปล่า”

“ของชื่อของชาย”

“ล้อเล่นน่า เดี่ยวฉันชื่อไปเลี้ยงเพื่อนๆ ตอนพัก พอใจรึยัง”

“ขอบคุณมากนะครับ” เด็กส่งคัพเค้กกิตติมศักดิ์ยิ้มหวาน แล้วเดินผ่านกรรมการรักษาระเบียบเข้าไปในโรงยิม เขาดีใจกับความคืบหน้าเล็กๆ เมื่อกี้มาก แม้จะไม่รู้ตัว แต่ไนล์เปิดบทสนทนากับเขาได้ง่ายกว่าเมื่อก่อนมาก ถึงจะจำอะไรไม่ได้แล้ว ประสบการณ์นั้นก็คงยังอ้อยอิ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งในตัวเขาสินะ ถึงได้ทำตัวเป็นกันเองอย่างเป็นธรรมชาติ

ทำสวมรองเท้าผ้าใบเพื่อความสะดวกของวีดิริกก้าวช้าลงเมื่อผ่านซุ้มประตูกิจกรรมเข้าไปถึงโซนแรกของกิจกรรมชมรมวิจัยจอมมารและคณะ

พื้นที่ราวๆ หนึ่งในสามของโรงยิมหลังแรกจากทั้งสี่สามหลังซึ่งกันเป็นนิทรรศการหน้าตาไฮเทค มีทั้งหุ่นจำลองสไลด์โชว์ ภาพประกอบ รวมถึงโบราณวัตถุของจริง (ทำเรื่องยืมมาจากโครว์ วารีอัสม) ทุกอย่างในห้องโถงใหญ่นี้ล้วนแต่

ล้อมรอบอยู่เพียงสองประเด็น

จอมมารกับผู้กล้า

ตัวตนที่แท้จริงของปีศาจที่จัดเป็นจอมมาร ประวัติว่ามีตัวตนมาก็ร้าย ข้อมูลส่วนใหญ่เน้นที่จอมมารสองตนสุดท้าย ทรราชไร้พ่าย และราชันฝนโลหิต ข้อมูลของทรราชไร้พ่าย มีอยู่เยอะเอาเรื่อง แต่เน้นหนักที่การรับมือและป้องกันตัว มากกว่าตามรอย

ทรราชไร้พ่ายอย่างนั้นหรือ...

ภาพรอยยิ้มที่เขาเห็นในความฝันปรากฏขึ้นมาเหมือน น้ำซึมผ่านผิวกระดาษ ดวงตาสีแดง ปีกสีดำ บรรยากาศ คุกคามจากร่างสูงที่เปล่งรัศมีแห่งอำนาจและอันตรายออกมา จากทุกองศา ร่างอันเป็นตัวตนที่แท้จริงของเด็กชายตัว กะเปี้ยกที่เขาเคยคิดว่าไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าจอมช่วย ดวงไม่ดีคนหนึ่ง

หรือว่า...อืม...ไม่ดีกว่า เขาสัญญาากับเซลริคแล้วว่า จะไม่ตั้งคำถาม เพราะอย่างนั้นไม่ใช่หรือ เซลริค เรมิงตัน และ ชมรมวิจัยจอมมารจึงยอมร่วมมือกับเขาและพี่สาว วันนี้ความหวังของเธอเป็นจริงแล้ว เขาจะไม่มีทางผิดสัญญากับผู้มีพระคุณเด็ดขาด

มือขากำเชือกที่ร้อยผ่านตุ้บกระดาษใบใหญ่ แล้วก้าว ผ่านนิทรรศการผู้กล้าที่น่าสนใจไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าจอมมาร ในผังตรงข้ามเข้าไปสู่บริเวณกิจกรรมหลัก วิโดริกต้องรีบ เบี่ยงตัวหลบเมื่อกลุ่มคนอันประกอบด้วยผู้ปกครองคู่หนึ่ง เด็กชายหญิงที่น่าจะเป็นเด็กประถมสองคน ทุกคนตัวขาวอก เปื้อนแป้งหอมกลิ่นลาเวนเดอร์ตั้งแต่หัวจดเท้า

“เจ็บใจนัก แพ้ซะได้! ขอผมเล่นอีกรอบนะพ่อ” เด็กชายบอกบิดาซึ่งกำลังเซ็ดแว่นตาบ่อยๆ เด็กหญิงดึงกระโปรงมาแล้วบอกตาแป้วว่า “หนูอยากตีมน้ำชากับกินขนมที่ซุ้มนั้นอีกค่ะ อร่อยมากเลย ได้ยินว่ามีเสิร์ฟอาหารกลางวันด้วยนะคะ”

“อืม...แม่ก็ยังไม่อยากขอปึงของในนั้นอีกนิต ไปกันอีกรอบนะพ่อ”

“ไม่อยากดูการแสดงแล้วหรือ”

“เอาไว้รอบบายละกัน” เด็กทั้งสองคนประสานเสียงคนเป็นพ่อกางสิ่งที่เหมือนสมุดบันทึกเล่มเล็กประดับโลโก้ดาบและโล่ของกิจกรรม *Let's Go Hero!* เขาวงกตผู้กล้าพิชิตมาร ออกมาจากกระเป๋ากางเกง “อืม...โซนที่มีร้านอาหารกับร้านขายของ อ้อ! เจอแล้ว โซนคาราวาน ต้องเดินไปถึงช่องหมายเลข 20”

“ไปกันเถอะพ่อ อีกรอบนี้ ช่องยี่สิบทยอยเต๋าราวๆ ห้าครั้งก็ไปถึงแล้ว”

“ก็ได้ๆ”

“เอ...แต่แม่อยากไปดูดวงกับคุณแม่มดอีกรอบนะ”

“อันนั้นช่องหมายเลข 40 นะ” คนเป็นพ่อยกมือเกาหัวบรรดาลูกสาวลูกชายร้องเย้ทันทีที่ได้แม่เป็นกองหนุนคุณพ่อได้แต่เออออไปตามเรื่อง ลูกชายตัวเล็กชูกำปั้นขึ้นกลางอากาศ ประกาศแข็งขันว่า

“คราวนี้ต้องเล่นจอมมารตัวเปี้ยกนั้นให้อ่วม”

อืม...ไม่ต้องบอกรายละเอียดยังรู้เลยว่าใคร

วีโดริกเร่งฝีเท้าเข้าไปแสดงบัตรกับกรมการรักษาระเบียบอีกคน นักเรียนหญิงตัวโย่งคนนั้นเปิดประตูลับให้เขา

เดินทะลุไปส่งของโดยไม่ต้องทำตามกติกาของเกมพิชิตมาร
เขานึกภาพเซลริค เรมิ่งตันคนนั้นสวมชุดผู้ร้ายแล้วก็ขำก๊าก
ขึ้นมา

“ถ้าตอนตัวโตสวมก็คงเท่อยู่หรอก แต่ตามปกติยังไง
ก็คงได้แค่น่ารักมาก เท่านั้นแหละครับ คุณเซลริค”

คำพูดของวีโดริกถือว่าจริงแท้ทีเดียว

“น่ารักจังเลย ขอถ่ายรูปด้วยสักใบนะจ๊ะ”

เซลริคคิดว่ากระตักกับคำขอครั้งที่สิบของวันนี้ เขาสะบัด
ผ้าคลุมสุดหุร พูตไปตามบทที่เทลก้าเขียนให้ไปว่า “เอาสิ เจ้า
ปุกุชุน เก็บภาพข้าผู้ยิ่งใหญ่ไว้ แต่อย่าลืม เรามีข้อแลกเปลี่ยน”

อาสาสมัครในชุดสมุนจอมมารสวมหน้ากากผีเดิน
ออกมาพร้อมกับขวดโหลใหญ่ “สิบก็ราคา”

เหรียญเงินหลายเหรียญถูกหย่อนลงกล่องแทบจะ
พร้อมๆ กับที่ซัดเตอร์กล้องถ่ายรูปพลังปรมาณูรุ่นใหม่ล่าสุดรัว
ไม่ยั้ง เซลริคผินยิ้มทั้งที่ทั้งอายทั้งเมื่อย เขาชะเง้อมองเห็น
กลุ่มลูกค้ายีกกลุ่มกำลังใกล้เข้ามา ต้องรีบดำเนินการต่อแล้ว

“ถึงจะชื่นชมกับ...เอ่อ รูปโฉมของข้าแค่ไหน เราก็ต้อง
ตัดสินกัน ผู้กล้า จะร่วมมือกับข้าหรือจะต่อต้านข้า...และ
พบกับความเจ็บปวด” เขาเอ่ยตะกุกตะกัก แถมแต่งบทใหม่
เองเสียครึ่งหนึ่งเพราะสมองพาล่มจมของเขาทำให้ลืมบท
อีกแล้ว

อาสาสมัครอีกคนที่ทำหน้าที่เป็นไกด์รวมกลุ่มมากับ
ลูกค้ายักหน้าให้เซลริคเป็นสัญญาณให้เตรียมพร้อม เซลริค
ปรบมือเบาๆ ผ่านหลังบัลลังก์จอมมารจำลองบนยกพื้น

บันไดห้าชั้นขยับออก เผยให้เห็นสิ่งที่เหมือนสายกระดิ่งโบราณประกบข้างบัลลังก์ข้างละสามเส้น แต่ละเส้นจะสู่มเกมหรือไม่ก็บทลงโทษ

ถ้าเป็นเกมหรือการประลอง หากจอมมารแพ้ ฝ่ายผู้กล้าก็จะได้รับรางวัล แต่ถ้าผู้กล้าแพ้ก็ได้รับบทลงโทษ ถ้าโชคร้ายสู่มสายกระดิ่งผิดแต่แรก เกมก็จะจบลงทันที

กลุ่มลูกค้าสาวที่น่าจะเป็นเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานรัฐอะไรสักอย่างกลับมารวมกลุ่มกัน คนที่ทำทางเป็นหัวหน้าพยักหน้าให้เพื่อนแล้วก้าวออกไปข้างหน้า

“เราไม่ยอมแพ้แกหรอก เอาละนะ จอมมาร!!!”

“มาเลยผู้กล้า” เซลริคลุกขึ้นจากบัลลังก์จำลองที่ชมรมศิลปะทำเสียเหมือนจริงด้วยกะโหลกปลอมและพริ้วชวนหลอนอื่นๆ

หญิงสาวกำวัตถุชิ้นหนึ่งแน่น แล้วสะบัดมันออกไป “ความดียอมชนะเสมอ”

วัตถุขนาดเท่าผลส้มในมือเธอลิ้งหลุนๆ มาหยุดที่ปลายเท้าของเซลริค มันกลิ้งซลุกๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็หยุดนิ่ง ลูกเต๋าเด้บจากฝ้ายดันหยุดที่หน้าสี่แต้ม

“จรับชะตาของเจ้าไปเถอะ!” เซลริครว่าพลางกระตุกเชือกเส้นที่มีหมายเลขสี่กำกับไว้ เสียงกลไกกรอกและลูกเลื่อนทำงาน แล้วสิ่งหนึ่งก็เทลงมาจากเพดาน

บั้ง!!!

“ว้ายยย!!! แบ่งนี่นา”

เซลริคดึงผ้าคลุมขึ้นปิดหน้า แล้วหัวเราะอย่างชั่วร้ายที่สุดเท่าที่ทำได้ “หึๆ ฮ่าๆๆๆ ดิดกับแล้วผู้กล้าเอ๊ย เจ้าถูก

สาปเป็นหิน ไม่อาจต่อสู้ได้อีกแล้ว!”

เสียงดนตรีบรรเลงหนึ่งๆ มีดตะมีนเหมือนเวลาเล่นเกมแล้วเกมโอเวอร์ดังขึ้น พอเพลงสั้นแค่ไม่ถึงยี่สิบวินาทีจบลง เซลริคก็โค้งแล้วแจกยิ้มให้ลูกค้า

“ขอบคุณที่เข้าร่วมกิจกรรมนะครับ พวกคุณเก่งมากเลยที่เล่นจนจบ คนส่วนใหญ่เลิกไปตั้งแต่ครึ่งทางแล้ว”

“ก็แหม...กิจกรรมที่น่าสนใจออก” สาวนางหนึ่งกล่าวแต่สายตามองเซลริคอย่างเอ็นดูที่มองร่างสูงที่เฟิงไพล่ออกมาจากหลังฉากบัลลังก์มารที่อย่างเคลิ้มฝัน

มือใหญ่เตะที่ไหล่ของเซลริคเบาๆ เซลริคหันไปหาเจ้าของมือ ใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตาประดับรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ของเฟรย์ มอร์เฟียส อยู่ห่างจากเขาแค่นิดเดียว หนุ่มมด้าตัดสั้นสวมเสื้อผ้าสีดำอารมณ์ผู้ร้ายแบบคล้ายกับเขา ดวงตาสีแววขนนกของเฟรย์ฉายแววตื่นเต้น ยังไงอสูรกินฝันร้ายตอนนี้ก็รักกิจกรรมรื่นเริงตามประสามนุษย์มากเหลือเกิน

“แปะมือเปลี่ยนเวรครับท่านจอมมาร”

เซลริคหัวเราะเบาๆ รู้สึกขำคำแซวที่เป็นจริงของเฟรย์ผู้เปี่ยมอารมณ์ขัน แฟนคลับของเฟรย์ซึ่งอาสามาเป็นผู้ช่วยยืนถือผ้าใบกันฉากสุดท้ายของบัลลังก์จอมมารมองไอดอลของพวกเขาด้วยสายตาเป็นปลื้ม คนบ๊อบนี่ยังไ้ก้บ๊อบจริงๆ

อดีตจอมมารถอดมงกุฎออกส่งให้เฟรย์เป็นอย่างแรกตามด้วยสายสะพาย และเสื้อคลุมหรุ

“ฮู้ว! เอาเข้าจริงก็ชุดหนักเอาเรื่องนะ” เซลริคว่าพลาทูปขนาดไหล่ตนเองเบาๆ

แฟนคลับของเฟรย์สองคนวิ่งเข้ามาทูลูกจ้อช่วยท่าน

เพรย์ของพวกเขาแต่งตัว เซลริคกระโดดลงจากยกพื้น แล้ว
หมุนตัวออกไปทางประตูทางลัด “ฝากด้วยนะเพรย์”

“ครับผม ขอคุณที่ทำงานหนักมาตลอดกะเข้านี้ะครับ”

“ไม่มีปัญหา ยินดีบริการเสมอ!” เซลริคยิ้มโชว์เขี้ยว
เสน่ห้ เขาสะดุดขอบประตูลัม แต่คงไม่เจ็บมากเพราะตั้งตัว
ออกวิ่งได้อีกรอบแทบจะในทันที

เพรย์รับวิทยุจากแฟนคลับสาวคนหนึ่งมากรอกเสียง
ลงไปว่า “จอมมารกะที่สอง เพรย์เข้าประจำที่แล้วครับ”

“รับทราบ” เสียงใครสักคนตอบกลับมา แล้วสาว ๆ ที่
ยืนกันนั้นทำให้เพรย์ก็วิ่งหลบเข้าข้างทางที่มีพริบตั้นไม่ทั้งจริง
ทั้งเก๋ว้างซ้อนกันเต็มไปหมด

เพรย์สุดท้ายใจเข้าเต็มปอด ยืนขึ้นสะบัดผ้าคลุม แล้ว
พูดเต็มเสียงด้วยสีหน้าที่เขาได้รับการยืนยันจากเทลก้ามาแล้ว
ว่าเท่กระซางวิญญานที่สุดว่า “ผู้กล้าเอ๋ย เจ้ามีสองตัวเลือก
สู้กับข้าเพื่อสิ่งที่เจ้าเชื่อมั่น หรือยอมจำนนและรับใช้ข้าผู้นี้!”

เสียงกรี๊ดที่ไม่น่าเป็นเพราะความตกใจตั้งขึ้นไวๆ หลัง
เซลริคเดินเข้ามาในเส้นทางของสตาฟฟ์ ทางเดินนี้กว้างราวๆ
สองเมตร มีประตูเป็นระยะๆ เพื่อให้สตาฟฟ์เข้าออกจุดสำคัญ
สะดวก เซลริคเดินคุ่มๆ ไปเรื่อย หลบผู้คนที่วิ่งไปมาจนถึง
ประตูที่มีหมายเลข 20 กำกับไว้

ทันทีที่เปิดประตู แสงสปอตไลท์สีเหลืองนวลก็ส่องเข้า
ตาเขา อดีตจอมมารหยีตามองผ่านพริบตั้นไม่ไปยังบริเวณ
ที่เต็มไปด้วยรถเข็นขายของและร้านรวงที่ตั้งอยู่ในรถแวกอน
ตามองที่เห็นบ่อยๆ ในกองคาราวานพเนจรในหนังสือ

แสงไฟสีต่างๆ หลอกตาให้รู้สึกว่าจุดพักกองคาราวานแห่งนี้อยู่ใต้แสงจันทร์ ดวงแสงสีส้มอมทองจากบรรดาร้านรวงต่างๆ ทำให้บริเวณส่วนใหญ่ของกองคาราวานจำลองสว่างไสว เซลริคชะเง้อมองออกไปข้างหน้า และเห็นว่ามีลูกค้ำกลุ่มหนึ่งกำลังเดินทางออกจากเขตกองคาราวาน อาสาสมัครที่สวมชุดนักเดินทางมีตราวิทยาลัยบนเสื้อคลุมเอ่ยเสียงดังฟังชัดว่า

“ได้เวลาออกผจญภัยแล้วเหล่าผู้กล้า”

กลุ่มลูกค้ำซึ่งเป็นนักเรียน ม. ต้นรับคำอย่างกระตือรือร้น หนึ่งในนั้นหยิบลูกเต๋าผ้าออกมาเตรียมพร้อม “ตาฉันทอยสินะ สาธุ เอาช่องสี่ขาวก็พอ”

“หะอะ ถ้างงช่องสีฟ้าหรือแดงอีก เราบีบคอนายแน่”

ใช่แล้ว นี่แหละคือ เกมของพวกเขา

Let's go, Hero! เขาวงกตพิชิตมาร คือ เกมกระดานยักษ์ที่คล้ายๆ กับบันไดงู แต่เป็นแบบสามมิติ และโหดกว่าในหลายๆ ด้าน แต่อุปกรณ์ที่ซัวร์ป่าบว่าต้องมีคือ ลูกเต๋าหกหน้า เพื่อป้องกันคนบาดเจ็บ ชิโตรเนล่าจึงเสนอให้ใช้ลูกเต๋าผ้าที่กว้างใสใครก็คงมีผลทำให้หงุดหงิดแต่ไม่บาดเจ็บ

ทั้งเกมแบ่งเป็นสี่โซน ไม่นับนิทรรศการข้างหน้า

โซนแรกเป็นกิลด์ผู้กล้า หลังจากลูกค้ำจับกลุ่มครบห้าถึงหกคนก็จะมีอาสาสมัครมาเป็นทั้งไกด์และผู้คุมกฏกันโกง โซนที่สองเป็นต้นไปคือ บริเวณที่จำลองเป็นป่า ช่องที่ 20 เป็นจุดพักใหญ่ที่เป็นคาราวานจำลอง หากต้องการจะหยุดเล่นที่นี่แล้วสนุกกับการชอปปิงหรือนั่งเล่นก็ได้ แต่กลุ่มผู้กล้าจะเล่นเกมต่อไม่ได้หากไม่หาสมาชิกมาเติมให้ได้อย่างน้อย

ห้าคนต่อหนึ่งกลุ่ม

โซนที่สามเป็นเขตที่ราบและภูเขา โซนสุดท้ายคือแดนปีศาจ และคนที่รออยู่ที่ช่องสุดท้ายก็คือ จอมมาร หากปราบจอมมารได้ด้วยการเสียงดวงสุมเกมตัดสินก็จะได้รับรางวัลพิเศษที่เซลริคจำได้รางวัล ว่ามีตัวเซปเปลินไปเที่ยวทวีปเคลิงการ์ช่วงวันหยุดฤดูร้อนรวมอยู่ด้วย

เซลริคหยุดคิดเมื่อเด็กปีหนึ่งคนนั้นทอยเต่า แต่ม้าแต่มปรากฏขึ้นมา พวกเขาเริ่มออกเดินช้าๆ ก้มมองพื้นที่ปูลาดด้วยพรมเนื้อคล้ายขนนุ่มๆ พรมชิ้นหนึ่งเหมือนจะยืนได้ราวๆ หกเจ็ดคน บางครั้งพรมก็เปลี่ยนสีเป็นสีขาว สีแดง แล้วก็สีฟ้า พรมแต่ละชิ้นถือเป็นหนึ่งช่อง แต่ละช่องมีหมายเลขกำกับไว้ และมีป้ายคำสั่งสั้นๆ

เซลริคนึกสนุกจึงแอบตามไปห่างๆ ยังไงตอนนี้ก็เป็นเวลาพักของเขา จะเอาไปแอบดูลูกคำสั่งหน้อยก็ไม่เสียหาย เด็กกลุ่มนั้นเดินไปห้าช่อง ปรากฏว่าช่องนั้นเป็นช่องสีฟ้า

“ช่วย...” เด็กคนหนึ่งคราง

ร่างดำๆ ปรากฏออกมาจากความมืด ใส่ทั้งชุดดำและหน้ากากอีกา เป็นคนอื่นคงดูไม่ออก แต่เซลริคจำเสียงของบุคคลใต้หน้ากากได้ เสียงเนิบนาบนั่น เคยเล่นไม่ผิดแน่...

“เลือกมาสิเจ้ามนุษย์ จะเดินเพลงสับประดลั้ลลาให้ข้าดูสามรอบ หรือจะถอยหลังไปสามช่องเพราะตกหลุมพรางของนายพรานปีศาจ”

เด็กปีหนึ่งคนหนึ่งบอกดังๆ ว่า “ไม่มีขอยซ์เลือก ประลองปัญญาที่ช่องนี้เหอ”

“ไม่มี ต้องเป็นช่องสีแดง”

“เอาไงดีนะ!” เด็กๆ แดกตื่นเลือกไม่ถูก

เซลริคนั่งลงถอนหายใจเพราะผลอลุ้นแทน เกมของพวกเขามีช่องเดินสามสี่ ตอนนี้เขาเห็นคนอื่นเดินบ่อยเลยจำได้แล้ว ช่องสี่ขาวมักจะมีเกร็ดความรู้เกี่ยวกับจอมมารให้เก๋ได้อ่านให้ผู้เล่นฟัง ช่องสีฟ้าจะมีคำสั่งแปลกๆ ถ้าทำตามไม่ได้จะถูกบังคับให้ถอยหลังไปตามจำนวนช่องที่กำหนด ช่องสีแดงจะมีตัวเลือกสองอย่าง ประลองปัญญาหรือศิลปะการต่อสู้

หากเลือกประลองปัญญา สเตาฟฟ์ประจำช่องสีแดงก็จะอ่านคำถามที่เกี่ยวกับจอมมารและผู้กล้า (คำตอบหาได้ในงานนิทรรศการที่ทางเข้า ดังนั้นหากตั้งใจอ่าน โอกาสชนะก็สูงพอตัว) หากเลือกประลอง สเตาฟฟ์ก็จะพาเดินไปยังลานประลองที่เหลือไว้ประมาณสองลานที่ใจกลางเขาวงกต

กฎง่ายๆ ของเกมที่คนในเรียกกันเล่นๆ ว่า *ทอยเต๋าพิชิตมาร* นี้ก็คือ กฎนับสาม ทุกทีมเมื่อออกเดินทางจะมีแต้มชีวิตสามแต้ม ตอบคำถามพลาดหรือประลองแพ้ได้รวมกันทั้งหมดสามครั้ง หากมีครั้งที่สี่ จะถือว่าเกมโอเวอร์ทันที อยากรู้เล่นอีกต้องเริ่มใหม่แต่ต้น (ซึ่งก็หมายถึงต้องจ่ายค่าผ่านทางอีกรอบด้วย)

เซลริครีบย้อนกลับไปคาราวานก่อนเขาจะกลั้นหัวเราะไม่อยู่ เมื่อหนึ่งกลุ่มเด็กปีหนึ่งเริ่มยืนแถวหน้ากระดานสายสะโพกตุ๊กตุ๊กพลางเต้นเพลงสมัยอนุบาลที่โคตรน่าอาย

“สับประรดร่าเริง เหลืองทอง ใบเขียวสด ลัลลา ลัลลา”

โอย! ไม่ไหวแล้ว

เซลริคกลั้นหัวเราะจนน้ำตาเล็ด เขากลับมาโผล่ที่ประตูทางลับอีกครั้ง คราวนี้เขามุดออกจากทางลับที่มีกรรมการ

รักษาระเบียบคนหนึ่งเฝ้าอยู่ แล้วค่อยเดินเข้าไปในเขตกอง
คาราวานจำลอง

ทันทีที่ย่างเท้าเข้าไป เซลริคก็เข้าใจความกระตือรือร้น
เกินเหตุของแม่อดผู้เห็นเงินสำคัญที่สุดอย่างไอริน คาที่นำขึ้น
มา ร้านรวงในรถที่ยืมมาจากโรงเก็บรถพาเหรดของสภาเมือง
ดูดีผิดคาด แสงสลัวทำให้งานฝีมือนักเรียนดูสมจริงอย่าง
ไม่น่าเชื่อ เสียงเพลงพื้นเมืองจากเวทีเล็กดังมาเป็นระยะ ฟัง
ดูมีอาชีพมากสมแล้วที่เป็นตัวแทนจากชมรมดนตรี ผู้คน
หนาตาเดินขวักไขว่ แต่ละคนมีอาหารหรือของฝากในมือทั้งสิ้น
งานนี้สงสัยได้มาหลายตั้งค์

หลายๆ คนคงงว่ทำไม้งานของชมรมวิจัยจอมมารถึง
ได้ดูสเกลยักษ์ทุนหนาขนาดนี้ นอกจากจะต้องโทษอัชราเอล
ที่เขียนแผนออกมาหล่อเกินจริงแล้ว คงต้องขอบคุณความ
ร่วมมือของเพื่อนๆ ร่วมชมรมที่ระดมสมองและสรุปออกมา
ว่าหากงานใหญ่ขนาดนี้ พวกเขาควรจะชวนชมรมอื่นมาออก
บูทสาขาที่นี้ด้วย

ผลลัพธ์ออกมาดีเกินคาด ตอนนีในกองคาราวานจำลอง
จึงมีทั้งร้านอาหาร ร้านขนม งานฝีมือ ชุดแพนซี อาวุธจำลอง
ตลอดจนร้านหนังสือ ถึงร้านจะไม่ใหญ่มาก จำกัดสตาร์ฟฟ์
ไม่เกินร้านละสองคน แต่ดูแล้วธุรกิจก็กำลังไปได้สวย

“สมแล้วที่ช่วยกันลงแรง เห็นแล้วปลื้มจริงๆ” ประธาน
ชมรมถึงกับยัด ทั้งที่ส่วนใหญ่เขาทำแค่งานง่ายๆ ที่ไม่น่าก่อ
ความเสียหายมากนักอย่างติดกาวแปะโน่นแปะนี่ เขาเดิน
ผ่านกลุ่มลูกค้าที่ลงทุนซื้อชุดคอสดูมาแต่งเป็นลูกค้าหรือ
นักผจญภัยเข้ากับบรรยากาศ พวกเขาดูสนุกสนานสมกับที่

สมาชิกชมรมทุกคนคาดไว้

เท่าเล็กๆ สวมรองเท้าบูตหนังของเซลริคสาวยาวๆ ไปที่รถแวกอนขนาดใหญ่ที่สุดซึ่งจัดเป็นคาเฟ่กลางแจ้ง เมนูเครื่องดื่มหลากชนิดติดไว้ที่ป้ายซึ่งปักไว้ตรงทางเดิน เมนูเล็กอยู่ด้านบนเคาน์เตอร์ สาวเสิร์ฟในชุดชาวบ้านที่ปักลายน่ารักเกินชาวบ้านของจริงเดินวนไปมารับออเดอร์และเสิร์ฟเครื่องดื่มกับอาหารว่าง

“เบอร์เกอร์ฮีโร่ได้แล้วค่ะ” สาวเสิร์ฟตัวนิดเดียววางอาหารลงบนโต๊ะ

ลูกค้ำมองเบอร์เกอร์งงๆ “เฮ้...ทำไมใส่ผักเยอะจัง คือว่าฉันไม่ชอบกินนะ”

“เมนูอร่อยนี้ประกอบด้วยโปรตีนกับคาร์โบไฮเดรตเป็นส่วนใหญ่ ต้องมีวิตามินจากผักเสริมถึงจะดีต่อสุขภาพท่านผู้กล้าค่ะ” สาวเสิร์ฟที่ยังไม่ทึ่งลายหมอเอ๋อจะฉาน ชิโตรเนล่าหันมาเห็นเซลริคเข้าจึงหยุดยิ้มและโบกมือยกใหญ่ “ทางนี้ค่ะ ท่านประธาน”

“เรียกเซลริคก็ได้ แหม” เจ้าของตำแหน่งใหญ่โตเกาแก้มอย่างชินๆ ชิโตรเนล่านำเขาไปนั่งที่เคาน์เตอร์ เอรูเทียในชุดบาร์เทนเดอร์แบบอนุรักษ์นิยมถามเขายิ้มๆ ว่า “รับอะไรดีครับ ท่านจอมมาร”

“อย่าแห่ฉันน้า” เซลริคแก้มป่อง “เอาโกโก้เย็นใส่วิปครีมเยอะๆ แก้วนี้... แล้วก็...”

ถ้วยรอยัลคาราเมลพุดดิ้งเลื่อนมาอยู่ตรงหน้าเขา โดยไม่ต้องร้องขอ ยิ้มของเซลริคยิ่งคลีกกว้างกว่าเดิมเมื่อเห็นสาวเสิร์ฟคนที่กำลังตามหานั่งลงข้างๆ

“ถูกใจไหมคะ คุณลูกค้า”

“มากเลยครับ” เซลริคมองโรสในชุดสาวชาวบ้าน แต่ยังคงความสง่าเยื้องเจ้าหญิงไว้ได้อย่างน่าตะลึง เธอรวบรวมยาวขึ้นเป็นมวยหลวมๆ และแม้จะติดเครื่องประดับดอกไม้ เธอก็ยังติดกิ๊บสีแดงรูปปีกนกที่เขาให้ไว้เช่นเคย

โรเซเลียหันไปมองหลังร้านแล้วปลดผ้ากันเปื้อนวางไว้ข้างๆ “หมดกะของฉันทอดีเลย ทางนายเป็นยังงัยบ้าง”

“ก็ใช้ได้ พลาดนิดหน่อย...แต่ว่า...” เซลริคเบ้หน้า เมื่อได้ยินคำว่า *น่ารัก* กิ่งหูไปหมด เขาริบแกะฝาพุดดึงแล้วตักคำแรกกินยิ้มใจ

อา...สัมผัสนี้ อร่อยละมุนลิ้น ไม่เป็นสองรองใคร

โรเซเลียยิ้มอย่างรู้ทัน “เราออกไปเดินเล่นกันใหม่ มีเวลาสองชั่วโมง”

“เอาสิ วันนี้ฉันหมดกะจอมมารแล้ว เหลือแต่ช่วยงานที่คาเฟ่แหละ” เซลริคเหลือบมองเอมิลีซึ่งสวมชุดสาวเสิร์ฟ ออกมายิ้มแต่ให้ลูกค้า เรื่องขาดคนคงไม่ต้องห่วงแล้ว งานนี้วิทยาลัยเขาหัวใส แจกแต้มพิเศษที่ใช้แลกคูปองสหกรณ์ วิทยาลัยหรือโรงอาหารได้ให้อาสาสมัครทุกคน เหล่านักเรียนที่มีเวลาว่างหรืออยู่ชัชมรมกลับบ้านจึงแห่กันเข้ามาสมัครงานเป็นการใหญ่

“ไปกันเถอะ” โรเซเลียยื่นมือให้เขา เซลริคจับมือเธอไว้ สองหนุ่มสาวเดินออกจากร้าน เอรุเทียบกับซิโตรเนล่าโบกมือไล่หลังพร้อมรอยยิ้ม

พอคล้อยหลังประธานชมรมและเพื่อนสาว ซิโตรเนล่าก็กระซิบถามแวมไพร์หนุ่มเบาๆ ว่า “ไม่มีอะไรผิดปกติกับ

คุณเซลริคใช่ไหมคะ”

ดวงตาสีสนิมของนักสู้ได้ร่มหม่นแสงลงเล็กน้อย “ตามที่เคยเล่นรายงาน นอกจากฝันร้ายกับผมเปลี่ยนสีไปอีกสองสามปอย ก็ยังไม่มีเรื่องอื่น”

ซิโตรเนล้ามองไปที่ประตูซึ่งปิดลงเงียบๆ แล้วอย่างเป็นห่วง เอรูเทียเปรยขึ้นเบาๆ ว่า “เขาจะไม่เป็นไรหรอกครับ นอกจากมีโรเซเลียอยู่ข้างๆ แล้ว เขา...ราชาของเราไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอก ผมเชื่อว่าเขาจะผ่านอุปสรรคไปได้”

“นั่นสินะคะ คุณเอรูเทียพูดถูกแล้วละค่ะ” ภูตพฤษชา ยิ้มหวานรับ

เพราะมีเวลาน้อย โรเซเลียกับเซลริคจึงออกมา เดินเล่นทั้งที่ยังไม่ได้เปลี่ยนชุด ถึงเป็นเป้าสายตาน่าดู แต่ทั้งสองคนก็มัวแต่สนใจเดินเล่น (กรณีโรเซเลียคือคอยดูแลไม่ให้เซลริคหน้าทึมลงไปใต้อย่างบาร์บิคิวหรือตักน้ำตกท่า) จนไม่ได้สนใจสายตาคคนอื่น

หลังเดินจนเริ่มเมื่อย ทั้งคู่ก็แวะซื้อไอศกรีมทำเองด้วยชมรมฟาร์มออร์แกนิก ที่มีคำขวัญว่า *ปลูกเองเลี้ยงเอง ทำเอง แต่แบ่งกันกิน* แล้วเดินไปนั่งกินไอศกรีมที่ร้านริมน้ำพุรูปผู้กล้าหญิงง้าวคันธนูยิงสู่ฟากฟ้า ตึกผู้อำนวยการสีขาวยทอดตัวอยู่บนแนวบันไดหินสูงด้านหน้า ช่วงนี้ที่นั่นเปิดให้ชมพิพิธภัณฑ์ส่วนตัวของผู้อำนวยการวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กจนถึงวันสุดท้ายของงานวัฒนธรรมและวิชาการ

เซลริคหน้าเคลิ้มกับไอศกรีมรสอัลมอนด์อันนี้ โรเซเลียกินรสมินต์ช็อกโกแลตชิบอย่างพอใจเงียบๆ ต้นเมเปิลที่ยัง

ใบเขียวดกใวกิ่งตามสายลมอ่อนๆ แสงแดดส่องลอดแมกไม้
ลงมาบนพื้นปูหิน และต่องร่างของผู้มาเยือนเป็นเหมือนเกล็ด
แสงสีทองอร่าม

“พ่อแม่ นายจะมาพุงนี้ไซ้ใหม่”

“อ้อ” เซลริคยิ้มไอศกรีมพลางนั่งแกว่งขาอย่างอารมณ์ดี
“พีโครว์กับเวนต์จะมาด้วยเนาะ”

“ครบทีมเลย”

“ไซ้ใหม่ละ! ขาดแค่พ่อแม่โรสที่จะมาวันสุดท้ายเท่านั้น
แหละ” เซลริคยิ้มตื่นเต้น เวลาแบบนี้มองอย่างไรเด็กหนุ่ม
ตัวเล็กตรงหน้าเธอก็เป็นแค่หนุ่มน้อยวัยใสธรรมดาคนหนึ่ง
ที่อยากจะให้ครอบครัวมาเห็นชมรมที่เขาภูมิใจกับเพื่อนๆ ที่เขา
รักเท่านั้นเอง มองแล้วโรเซเลียก็สะท้อนใจขึ้นมา

จะดีสักแค่ไหน หากเธอกับเขาเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา

โรเซเลียยิ้มแล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าเช็ดปากที่เลอะคราบ
ไอศกรีมให้เซลริค

บางที...บางทีเธอก็ฝันไปเหมือนกันว่า ถ้าเป็นแค่คน
ธรรมดาละก็ จากนั้นไปคงจบจากวิทยาลัย เรียนต่อ หรือหา
งานทำตามความฝัน สักวันเธอก็หวังจะแต่งงานร่วมชีวิตกับ
เขาอีกครั้ง จะมีลูกก็ไม่ใช่ปัญหา ในเมื่อเด็กที่เกิดจากพ่อแม่
สามัญธรรมดาไม่มีอะไรต้องกังวลเกี่ยวกับมารร้าย อดีตชาติ
หรือคำสาป

แต่มันก็แค่ฝันกลางวันที่ไม่มีทางเป็นจริง ประตุมายา
ในดรีมเมอร์เกมเคยทดสอบเช่นนั้นกับเธอมาแล้ว

“โรส? คิดมากอะไรอยู่” เซลริคเอียงคอถาม ใบหน้า
ของเขาเลื่อนเข้ามาเกือบชิดกับเธอ ครั้นจะปฏิเสธ พอมอง

ตาใส่ๆ คู่่นั้นแล้วเธอก็พูดไม่ออก

ริมฝีปากอímของเซลริคคลีแยมเป็นรอยยิ้มอ่อนโยน มือเล็กแต่อบอุ่นเกินด้วยกลิ่นลُبผมเธอเบาๆ รั่มดระวังไม่ให้ผมเธอเสียทรง แต่ส่งผ่านสัมผัสปลอบประโลมไปถึงหัวใจ

“ไม่ว่ามีเรื่องอะไรกังวลใจก็บอกฉันได้นะโรส ฉันก็อยากจะเป็นกำลังให้โรสบ้างเหมือนกัน”

ทั้งสองฝ่ายต่างเงียบ ดวงตาสีแอมethystและสีน้ำตาลมองจ้องกันนิ่งนาน เงามสะท้อนของอีกฝ่ายอยู่ในดวงตาต่างสีเสียงเพลงมาร์ชประจำโรงเรียนค่อยๆ จางหายไป แต่เสียงหัวใจเต้นของทั้งคู่กลับดังขึ้นเรื่อยๆ

เซลริคสะกดความรู้สึกคันยิบๆ เหมือนปีกบนหลังอยาก จะออกมาสัมผัสอากาศลงไปอย่างยากลำบาก เขากุมมือโรสเบาๆ เธอบีบมือตอบเขา ภาพความทรงจำของราวินและเด็กสาวผมแดงปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง แต่แวบหนึ่งเขารู้สึกว่าเขาเป็นราวินที่กำลังตกตะลึง เมื่อเห็นว่าเส้นผมของสาวน้อยนามเรวีเรียงอกยาวขึ้นแล้วเปลี่ยนเป็นสีชมพูอ่อนได้แสงจันทร์เต็มดวง เธอหันมาราวิน อ้าสองแขนออกโอบกอดเขาไว้

เขาจำเจดสีชมพูอ่อนนั้นได้ดี เป็นเรื่องจริงหรือภาพหลอนกันแน่

เซลริคลื่นน้ำลาย รวบรวมความกล้าตัดสินใจว่าจะถามโรสดู “โรส คือว่านะ...”

“ไฉนจะ โฉมงามกับเจ้าชายกระจิว!” เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งแทรกขึ้นมา เล่นเอาสองหนุ่มสาวขมรมวิจยจอมมารสะดุ้งสุดตัว

“แว๊กกก!!!” เซลริคถลาตกเก้าอี้ เขากินไอศกรีมหมด

แล้วจึงไม่มีอะไรเหลือให้เลอะเสื้อผ้า เว้นแต่หน้าคะมำลงไป
ในกองใบไม้แห้งเต็มๆ

“ตายจริง ยังโชคร้ายไม่เปลี่ยนเลย” มือขาวแต่ปรากฏ
รอยย่นตามวัยยื่นมาเสนอความช่วยเหลือให้เซลริค เซลริค
คว้ามือของผู้หญิงคนนั้น พอเงยหน้าขึ้นมองเธอ เขาถึงกับ
ติดอ่าง ละล้าละลักออกมาว่า

“อาจารย์ ผอ.”

“เรียกอาจารย์แอลลีก็ได้ นะจ๊ะ เซลริค เรมิงตัน โรเซ-
เลีย คอร์วินส์ รัศมีเลิฟๆ ของพวกเธอมันทอประกายจับตา
จนฉันอดเข้ามาดูใกล้ๆ ไม่ได้ นะ ก้าวหน้าขึ้นเยอะเลย ฉันละ
ปลื้มใจจริงๆ” อลิสัน เซลฟอน มอร์ริแกน ผอ. และผู้ก่อตั้ง
วิทยาลัยยีนกรีดกราดทั้งที่ถือสายไหมสีชมพูอยู่ตรงหน้าเด็ก
นักเรียนวัยรุ่นร่ากับตนยังอยู่ในวัยสาวน้อยทั้งๆ ที่รู้กันทั่วว่า
สตรีนางนี้อายุย่างเข้าวัยเจ็ดสิบแล้ว

มองหน้าแล้วไม่ค่อยอยากเชื่อว่าเป็นคุณยาย เซลริค
คิดในใจ จริงอยู่ว่าเส้นผมซอยสั้นของอาจารย์เปลี่ยนเป็น
สีเทาเงินหมดแล้ว ถึงการแต่งตัวจะเป็นแฟชั่นสตรีมีอายุ
นำสมัย แต่หุ่นคุณยายวัยเจ็ดสิบกลับยังดูดีจนน่าประหลาดใจ

อดีตจอมมารกำมือเข้าออกอย่างงงๆ เขาคิดไปเองหรือ
เปล่าว่า มือขาวที่ตัดแต่งเล็บอย่างดีตามแบบฉบับสุขภาพสตรี
นักบริหารหยาบสากกว่าที่คิด สัมผัสแบบนี้คล้ายกับมือของ
เทลก้ากับเอรูเทีย

...มือที่จับอาวุธมาโขกโขน

อาจารย์ ผอ. สวมสร้อยคอหยกเส้นยาวทับเสื้อแขนยาว
คอเต่าสีขาวและกระโปรงสีเทาเงิน ผ้าคลุมไหล่สีเขียวเข้มพัน

อยู่รอบสองแขน

“ฉันแอบไปดูมา ชมรมวิจัยจอมมารทำผลงานได้ดีมากเลยนะ สมแล้วที่ทุกคนรอคอย” เธอกินสายไหมไปพูดไปอย่างไม่หวังมาก

“ขอบคุณที่ชมค่ะ เราจะพยายามเต็มที่” โรเซเลียตอบเสียงขรึม เธอเคารพอาจารย์ ผอ. แต่ในขณะที่เดียวกันก็วางระยะห่างนิดหน่อยอย่างระแວดระวัง

“ถ้ามีเวลาละก็ อย่าลืมไปดูพิพิธภัณฑ์ส่วนตัวของฉันนะ อดุส่าห์เอาของเด็ดๆ ออกมาตั้งโชว์ตั้งหลายอย่าง บางอย่างกว่าจะยืมมาได้เลือดตาแทบกระเด็นเลย สำหรับนักเรียนเข้าฟรีด้วยนะ มีของที่ชมรมวิจัยจอมมารน่าจะสนใจด้วยละ” อาจารย์ ผอ. ยังคงเอ่ยอย่างร่าเริง เธอทำท่าจะเดินไปยังลานนิทรรศการของแผนกแปรธาตุ แต่ก็หยุด หันกลับมาหาเซลลิกและโรเซเลียอีกครั้ง ปลายเล็บสีเขียวย่ออนแตะริมฝีปากเบาๆ “จริงสิ อาจารย์ที่ปรึกษาของพวกเขาเธอคือการ์เซียกับรัสเซลล์สินะ”

“ฮะ...”

“การ์เซียใจดีคงไม่เท่าไร แต่รัสเซลล์คงแกล้งพวกเธอไว้หลายอย่างสินะ”

อืม...ถึงจริงพวกเขาก็ไม่ควรจะบอกเรื่องนี้กับอาจารย์ ผอ. ใช่หรือเปล่าหนอ เขามีนิมิตว่าอาจารย์หน้ายักษ์นั้นต้องตามมาเชือดเขาทิ้งที่หลังแน่ หมอนั้นรู้เสมอ พอเป็นเรื่องนินทาละก็ หูฝีมุยมดจนน่ากลัว

ดวงตาสีเขียวของอาจารย์ ผอ. ปรากฏแววซุกซนเหมือนเด็กเล็กๆ ขึ้นมา “ถ้าโดนแกล้งไว้เยอะละก็ ลองไปที่

บุท 32M ที่สระว่ายน้ำสายต่อสู้นะ”

“ทำไมเหรอหะ”

“ไปแล้วก็จะรู้เองจ้ะ” อาจารย์ ผอ. ทำท่าจะเล็มสายไหมต่อ แต่แล้วดวงตาสีหยกก็เบิกกว้างขึ้น เธอยกมือลาเด็กทั้งสอง ทิ้งท้ายไว้ว่า “อย่าบอกรัสเซลล์นะว่าฉันเป็นคนแนะนำ ไปก่อนละจ้ะ” จากนั้นก็วิ่งปรืดด้วยท่าทางสง่างาม หายเข้าพุ่มไม้ไปด้วยความเร็วเทียบเทียมนักกรีฑาระดับชาติ

ถนนก็มีทำไมไม่ใช้ล่ะครับ! เซลริคคิด

คำตอบมาไว้ในรูปแบบของชายใส่สูทและแว่นตาคำกลุ่มหนึ่ง...

“นักเรียนตรงนั้นนะครับ เห็นอาจารย์ ผอ. ไหมครับ”

“เอ่อ...”

“ไม่เห็นสินะครับ ไม่เป็นไรครับ พวกเรารู้ว่าอาจารย์น่าจะหนีไวแค่ไหน ถ้าพบเห็นอาจารย์ ผอ. ละก็ วิทย์มาที่เบอร์ 00 นะครับ” นายแว่นดำคนหนึ่งพูดขึ้น

อีกคนพิมพ์าลอดไรฟันว่า “ยังเหลือเอกสารอีกตั้งยี่สิบชุด ต้องเซ็นภายในหนึ่งชั่วโมงนี้แหละครับ”

คนชุดดำบางคนถึงกับคราง ร้องให้กระซิกๆ ออกมา “อาจารย์ ผอ. ใจร้ายจริงๆ”

แล้วพายุกังแว่นดำก็ผ่านไป ทิ้งให้เซลริคและโรเซเลียกะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง นี่พวกเขาเพิ่งเป็นพยานการหนีงานของอาจารย์ ผอ. หรือนี้!

“เราจะแอบไปส่องบุทที่อาจารย์ ผอ. ว่า หรือไปพิพิธภัณฑ์ดี” เซลริคถามขึ้น เขาไม่อยากจะเจออาจารย์ผมแดงคู่กรณี แต่ต่อมสงสัยมันคันยับๆ ยากต้านทาน พิพิธภัณฑ์

เขาก็อยากไปนิดๆ มาแต่แรกแล้ว อยากรู้จึ่งว่าคอลเล็กชันของอาจารย์ใหญ่บวกกับของที่ยืมมาจากคนดังอีกหลายราย จะสู้คอลเล็กชันของพีโครว์คนเดียวได้หรือเปล่า

ขนตายาวของโรเซเลียหลุบลง แล้วเธอก็เสนอว่า “ฉันว่ากลับไปเดินงานข้างล่างดีกว่า”

“เอ?”

“ฉันอยากเห็นห้องของชมรมคหกรรม”

“อ้อ ได้ยินว่าวีโดริกทำงานที่นั่นละ” สีหน้าของเซลริคสว่างไสวขึ้นทันที

“ไปเยี่ยมกันไหม”

“อ้อ” เซลริครับคำซื่อๆ โดยไม่ทันสังเกตเห็นว่า โรเซเลียจ้องใจเล็งสถานที่ทั้งสองแห่ง หญิงสาวสัมผัสได้ตั้งแต่แรกแล้วว่า มีวัตถุประสงค์บางอย่างในพิธีกรรมที่เซลริคไม่ควรจะเข้าไปเห็น ส่วนบุทที่วานั้น หากไปแล้วเจอร์สเซลล์เข้าย้อมไม่ใช่เรื่องดี

เซลริคตัวเปียกไม่ค่อยฉลาด จึงไม่สังเกตเห็นว่าตั้งแต่กลับจากคฤหาสน์วาริธสมาที่วิทยาลัย เขาไม่เคยเจอหน้าอาจารย์รัสเซลล์ บลัดไนต์เลยสักครั้ง พวกเขาทำตามคำแนะนำของโรเซเลีย ป้องกันไม่ให้เซลริคเข้าไปใกล้บุคคลที่เธอเชื่อว่าเป็นตัวอันตราย

อดีตราชินีปีศาจไม่เคยบอกใครว่า เหตุผลที่แท้จริงไม่ใช่เพียงเพราะรัสเซลล์ บลัดไนต์เป็นศัตรูตัวฉกาจ แต่เพราะเขาเป็นตัวกระตุ้นความทรงจำของราวิน สการูสให้ผุดขึ้นในวิญญาณของเซลริคเร็วขึ้น และคมชัดยิ่งขึ้นกว่าที่ควรจะเป็น สัมผัสที่เปี่ยมความแค้นแรงกล้าของเขาคือ บัจจยหลัก ดังนั้นเซลริคควรจะอยู่ห่างตัวอาจารย์คนนั้นให้มากที่สุด ชนิด

ไม่เห็นหน้ากันเลยยิ่งดี

สองสัปดาห์ที่ผ่านมาพวกเธอทำได้ดี และโรเซเลียก็ตั้งใจจะทำเช่นนั้นไปเรื่อยๆ นานตราบเท่าที่จะเป็นไปได้

“โรส ฉันเลี้ยงคัปปเค้กดีไหม”

“มีเงินเธอ”

“แน่ละสิ เห็นแบบนี้ฉันก็อดออมไว้ใช้ยามจำเป็นนะ”

เลี้ยงคัปปเค้กคนอื่นคือยามจำเป็นสำหรับเชลริค เรมิงตัน แม้ใจจะคิดว่านั่นมันตรรกะประเภทไหน แต่ริมฝีปากได้รูปของหญิงสาวก็ยิ้มเป็นรอยยิ้มอยู่ดี

“เอาสิ...”

“แหะๆ” เชลริคหัวเราะระว่า รีวสีชมพูระบายอยู่บนพวงแก้ม ขณะที่ทั้งคู่เริ่มเดินลงบันไดกลับไปยังงานเทศกาลแสนคึกคักอีกครั้ง เพราะคุยเฟลิน เชลริคเลยสะดุดกลิ้งตกบันได โรเซเลียคว้าตัวไว้แทบไม่ทัน

“ตายจริง หัวร้างข้างแตกรีเปล่านะแบบนี้” ต้นไม้ต้นหนึ่งกล่าวขึ้น หรือจะพูดให้ถูกก็คือ สตรีที่นั่งอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่เป็นคนกล่าวต่างหาก อาจารย์ ผอ. อลิสัน เชลฟอนมอร์ริแกนยกมือสองข้างประกบเป็นแวนตารอบนัยน์ตาทั้งสอง มองแล้วน้ำขึ้น แต่ว่าแท้จริงแล้วนี่คือวิชาลับที่ทำให้เธอมองได้แสนไกลโดยไม่ต้องพึ่งพาอุปกรณ์ใดๆ

เธอมองสาวผมสีชมพูพวงเด็กหนุ่มร่างเล็กผมสีน้ำตาลเข้มขึ้นจากพื้น ดูเหมือนฝ่ายชายจะไม่เป็นอะไรมากนอกจากเปียกปอนเพราะกลิ้งลงไปใต้น้ำพุ ทั้งคู่ตรงไปยังอาคารเรียนและแม้จะเจ็บตัว ความสุขก็ยังฉายชัดบนใบหน้าอ่อนวัยของ

หนึ่งในเด็กนักเรียนที่เธอหวังมากที่สุดในฟอรัมเบิร์ก

เด็กชายดวงซวยที่เป็นปริศนา...

“แอบดูชาวบ้านเป็นงานอดิเรกที่ไม่มีรสนิยมเลยนะครับ”
เสียงเข้มกระแทกแตกตันที่เธอคุ้นเคยดังขึ้นจากด้านหลัง

อาจารย์ ผอ. ยังไม่สนใจหันหน้าไปทางต้นเสียง เธอ
จ้องมองโรเซเลียกับเซลริคเดินผ่านระเบียงในอาคารเรียนสาย
สามัญ พลังพูดโดยไม่มองหน้าคู่สนทนาว่า “โผล่มาเงิบๆ
ไม่ให้สัมผัสให้เสียงอย่างเธอก็เสียมารยาทกับสุภาพสตรีนะจะ
เดี๋ยวฉันก็ใช้อำนาจตัดเงินเดือนนรอก รัสเซลล์”

รัสเซลล์ บลัดไนต์ ซึ่งยืนฟังลำต้นไม่ใหญ่ข้างๆ กัน
เบะริมฝีปาก “คำพูดที่ออกมาจากปาก ผอ. หนึ่งงาน ผมก็
ไม่รู้ว่าจะเชื่อได้แค่ไหน”

“จะหาเรื่องเธอจะ เจ้าเด็กกอมมือปากไม่สิ้นกลิ่น
น้ำนม” อลิสันเริ่มใช้อำนาจ “อยากให้ฉันส่งเธอไปบุทพิเศษ
ต่ออีกไหม”

“อยากจะทำให้เรื่องยาว ผมก็พร้อมเสมอ ยายแก่” อีกฝ่าย
โต้กลับอย่างไม่กลัวเกรง “กะอีแค่บุทบริการพิเศษ ให้ผมไป
นั่งเล่นสาวน้อยตกรน้ำกับเด็กนักเรียน อีกสิบชาติก็ปาไม่ถูก”

“ไม่รักชีวิตแล้วเธอจะ รัสเซลล์ เตี่ยยายแก่คนนี้
เล่นงานจริงๆ จะหนาวนะ” อาจารย์ ผอ. หัวเราะโชะๆ แต่ปล่อย
จิตสังหารเต็มสตรีมที่ไม่ใช่เล่นๆ ออกมาใส่ผู้อยู่ใต้บังคับ
บัญชา

หนุ่มชาวโฮมาห์ไม่สะดุ้งสะเทือน ดวงตาสีเขียวอ่อน
ฉายแววสุขุม “ผมมีธุระถึงมาตามตัว”

“ไม่เอาแล้วนะ เอกสารพวกนั้นน่าเบื่อ รอถึงพรุ่งนี้ก็

“ไม่สาย” สตรีสูงวัยแต่ใจยังสาวเชิดหน้า เบะปากราวกับเด็ก ๆ

“เสียดายนะครับที่ผมไม่ได้มาตามคุณเพราะสาเหตุ
นั้น” รัสเซล्लीไหวไหล่ “ผมอยากจะตรวจสอบว่า สิ่งนั้น ที่
คุณลุงส่งมาเรียบร้อยดีหรือเปล่า”

“อ้อ...เจ้านั้นนะเธอ เรียบร้อยดี ได้ยินมาว่าสมัยเด็ก ๆ
มันเป็นของเล่นชิ้นโปรดของเธอเลยนี่นา เห็นว่าลุงของเธอ
ตกใจแทบหัวใจวายตั้งหลายครั้ง”

“อย่าพูดเรื่องเก่า ๆ เลย ตอนนั้นผมยังเล็กมาก ไม่รู้
หรอกว่าของชิ้นนั้นเป็นสมบัติล้ำค่าของท่านปู่” รัสเซล्लीมอง
ไปทางอื่นอย่างไม่ค่อยอยากฟังวีรกรรมสมัยเด็กของตน

“กินะ ็น้อยยารอช้าเลย ไปที่นั่นกันดีกว่า ลุงเธอเขา
บอกว่าถ้าอยากจะให้เธอสาริตการใช้งานกับออกมาได้”

อาจารย์ ผอ. กระโดดลงจากต้นไม้ แล้วเริ่มเดิน
ทอดน่องขึ้นบันไดไปยังอาคารพิพิธภัณฑน์ กระโปรงสีอ่อนปลิว
พลิ้วเช่นเดียวกับผ้าคลุมไหล่ผืนบาง มองอย่างไรก็เหมือน
สาว ๆ ไม่ใช่ยายแก่อายุเจ็ดสิบสัณนิ

รัสเซล्लीยิ้มจืดเจื่อนเมื่อต้องเตือนตัวเองอีกครั้งว่า
คุณยายคนสวยรวยอารมณซ์ขันจนน่าหมั่นไส้คนนี้ นอกจาก
เป็นหัวเรือใหญ่ของวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กแล้ว ยังมีประวัติ
ก่อนเกษียณที่ไม่ธรรมดา ผู้หญิงคนนี้เกิดมาในตระกูลผู้กล้า
เติบโตเป็นผู้กล้า ทำงานยากระดับตำนานมานับไม่ถ้วน แม้
หลังมีหลานคนแรกจะยอมเกษียณตัวเอง แต่ก็ยังทำงานเป็น
ที่ปรึกษาและเสนาธิการสร้างผลงานจำนวนมากพอจะไล่เอา
ใบประกาศเกียรติคุณติดจนเต็มฝาผนังหอประชุมได้โดยไม่มี
พื้นที่กำแพงดั้งเดิมปรากฏออกมาให้เห็น

แม้จะเป็นยายแก่นี่สัปดาห์ประหลาด แถมอารมณ์ขันดำมืดพิลึก เขาก็ยังถือว่า อลิสัน เซลฟอน มอร์ริแกน เป็นบุคคลที่ไม่ควรเป็นศัตรูด้วยอันดับต้นๆ

จิตใจมากไม่ดี ต้องยอมตามน้ำไปบ้าง รัสเซลล์คิดพลางถอนหายใจ ถึงอย่างไรรายได้ครึ่งหนึ่งของเขาก็มาจากการที่นั่นละ เขาไปบอกว่าไม่เป็นไรก็คงโกหก ยิ่งเขาถึงแตกอยู่เกิดมาตงานอีกคราวนี้มีหวังต้องทำงานชนิดเอาตัวเข้าแลกอีกแห่งๆ

อาจารย์ ผอ. นำเขาเดินเข้าไปในอาคารที่ทำการ ผอ. ตามปกติ ตึกนี้เป็นเขตหวงห้าม จะคณาจารย์หรือนักเรียนก็ไม่มีสิทธิ์ย่างเท้าผ่านหน้าประตูเข้ามายกเว้นแต่ถูกเรียกตัวโดยอาจารย์ ผอ. เท่านั้น ห้องโถงยาวสร้างด้วยหินสีขาว ติกระหนาบด้วยเสาหินอ่อนต้นใหญ่ทอดยาวไปยังปีกตะวันออกและตะวันตก ห้องหับหลายห้องเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์ให้นักเรียน ผู้ปกครอง และบุคคลภายนอกเข้าชมได้ตามอัธยาศัย

แม้จะไม่มียามเดินว่อนเตะตา แต่รัสเซลล์ก็รู้ว่าระบบกันขโมยที่สร้างด้วยการแฝงพลังปราณเข้าไปในวัตถุจัดแสดงแต่ละชิ้นทำงานของมันอย่างเต็มประสิทธิภาพ ใครเง้าคิดจะขโมยของคงได้เสียแขนขาหรือสติของตนเป็นค่าตอบแทนอย่างแน่นอน

อาจารย์ ผอ. พาเขาเดินขึ้นบันไดหินอ่อนลงการไปยังชั้นที่สอง เธอเดินนำเขาเข้าไปในห้องที่ติดกับห้องสมุดส่วนตัวของเธอ ผู้ชมนิทรรศการกลุ่มหนึ่งเพิ่งเดินออกจากห้องไป แต่รัสเซลล์ไม่ได้สนใจพวกเขา ดวงตาของเขาถูกสะกดอยู่ที่

วัตถุซึ่งจัดแสดงอยู่ในตู้กระจกขนาดใหญ่กลางห้องเท่านั้น

มันคือเสื้อคลุมสีดำสนิทแบบเรียบๆ ปราศจากการตกแต่งใดๆ แต่ในเนื้อผ้ากลับมีริ้วคลื่นพลังปรมาณูเคลื่อนไปมาราวกับสายหมอกยามราตรี

อาจารย์ ผอ. ดึงประตูปิดตามหลังรัสเซีย เธอยกสองมือทำสะเอวแล้วถามเขาว่า “เป็นยังไงล่ะ ไม่ได้เห็นชะนาน ยังเหมือนกับที่เธอจำได้หรือเปล่า”

รัสเซีย บัดในได้ไม่ได้ตอบคำถาม เขายื่นมือออกไปแตะตู้กระจก พลังปรมาณูที่เขาคุ้นเคยว่าเป็นของลุงเขาแล่นเข้ามาในร่างทันที มันตรวจสอบปรมาณูของเขาอยู่ครู่หนึ่ง และล่าถอยออกไป กลอนไร้กฎแจถูกปลดออกโดยอัตโนมัติ

อาจารย์หนุ่มเปิดประตูกระจกออกแล้วยื่นมือไปสัมผัสกับเนื้อผ้าเนียนในตู้กระจก ความอบอุ่นที่อธิบายไม่ถูกแล่นเข้ามาในร่างเขาดังเช่นที่เคยเป็นเมื่ออายุยังน้อย เขาเคยติดใจเสื้อคลุมตัวนี้มากจนถึงขนาดออกปากขอยืมมาใส่คลุมเล่นทั้งวัน

จำได้ว่าเวลาเขามีเรื่องไม่สบายกายหรือใจ กระทั่งเวลาที่ถูกปู่ผู้เข้มงวดตำหนิจนร้องไห้ เมื่อซุกอยู่ในเสื้อคลุมตัวนี้ เขารู้สึกเหมือนได้รับการปลอบประโลม แต่ใครจะรู้ว่าเสื้อคลุมที่เขาแทบจะยึดเป็นที่พึ่งพาเหมือนตุ๊กตาเนาหรือหมอนเนาของเด็กทั่วไปกลับกลายเป็นสมบัติชิ้นเอกในคอลเล็กชันของปู่ของเขา

เสื้อคลุมอมูร

หนึ่งในอุปกรณ์ป้องกันที่แข็งแกร่งลำดับต้นๆ ในวงการผู้กล้า แต่ไม่มีใครสามารถสร้างได้อีกแล้ว เช่นเดียวกับที่ไม่มี

ใครใช้งานมันได้หากไม่มีสายเลือดชาวไฮมาห์ หรือมีวิชาว
ควบคุมโลหิต

รัสเซลล์ละมือจากเสื้อคลุมตัวนั้นแล้วปิดตู่กลับไป
เช่นเดิม ทั้งที่ยังชอบสัมผัสของมัน แต่ตอนนี้เขาก็ต้องเกียจ
มันขึ้นมาไม่ได้...

อาจารย์ ผอ. เอียงคอแล้วเปรยขึ้นว่า “ได้ยินว่าสร้าง
ขึ้นมาจากวัตถุพิเศษใช้ไหม”

“ก็ตามที่เขียนไว้ในป้ายนั้นแหละครับ” รัสเซลล์เริ่ม
หงุดหงิด

“นี่...แล้วเรื่องสาริตการใช้งานล่ะ ว่ายังไง ลุงของเธอ
บอกว่าปล่อยให้เธอตัดสินใจ แต่ถ้าเธอเกลียดมันจริงๆ ฉัน
จะตัดใจก็ได้นะ” อาจารย์ ผอ. เอ่ยพร้อมรอยยิ้มบริสุทธิ์แฝง
รัศมีคุกคาม

“...ก็ได้ครับ จะวางตารางยังไงก็ว่ามา” นายจ้งจ้องเขา
ด้วยสายตาแบบนั้นจะให้ปฏิเสธได้อย่างไร

“พຽ່ງนี้ป้ายโม่ง ที่หน้าอาคารนี้ พร้อมกับการแสดงโชว์
อาวุธอื่นๆ เป็นยังไงล่ะ”

“ตกลงครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อน” รัสเซลล์
รับคำแล้วสวาท้ายาวๆ มุ่งไปยังประตูห้อง ดวงตาเจ้ากรรม
ดันส่องเสื้อคลุมตัวนั้นอีกครั้ง มือของชายหนุ่มกำแน่นก่อน
ที่เขาจะก้าวออกจากห้องไป

อาจารย์ ผอ. ทอดร่างนั่งฟังตู่กระจกที่โชว์ดาบศิลปะ
เผ่าไฮมาห์พลางส่งยิ้มตามหลังเขา เธอพน้พิมพ์เบาๆ กับ
ตัวเองว่า “เป็นอย่างที่ราเนสบอกเป๊ะเลย”

ป้ายทองเหลืองบนฐานของตู่กระจกบรรจุเสื้อคลุมจาริก

ข้อความไว้ว่า

เสื่อคลุมมอสุร มรดกจากหมู่บ้านวลาฮัน บ้านสุดท้าย
ของชนเผ่าไฮมาห์ สร้างโดยซีบิลคูนารี ผู้พยากรณ์ และ
ชาวบ้านกว่าสองพันชีวิต วัตถุประสงค์คือ ผ้าทอจากไหมเพียงคืน
ผสานกับวัตถุประสงค์พิเศษ

โลหิตและปีกข้างหนึ่งของจอมมารอวตาร รุ่นที่ 34 ของ
ทรราชไร้พ่าย

ราวิน สการุส

ไกลออกไป ปัญหาเล็กๆ ที่ไม่มีใครคาดมาก่อนก่อตัว
ขึ้นอย่างเงียบเชียบ ร่องเล็กที่มนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็นค่อยๆ
คืบคลานออกมาจากซอกมุมของอาคารเรียนสายสามัญ

ความเจ็บปวดที่ถูกทำร้าย ความเสียใจที่ถูกชิงบ้านไป
จะต้องเอาคืนให้สาสม มันจ่ากลืนอายุของคนอื่นๆ ไม่ได้ แต่
จ่าเจ้าของดวงตาสีแดงดุจโลหิตได้ดี มันจะทำให้ชีวิตของเจ้า
คนนั้นวุ่นวาย เอาให้เสียใจจนกระอักเลือดตายกันไปข้างหนึ่ง
เลย

“อย่าดูถูกปีศาจอย่างข้าดีกว่านะ ไ้หนูน้อย แผลเป็นนี้
ข้าต้องเอาคืนแน่”

ร่างไร้รูปกำวตฤขึ้นหนึ่งแน่น มันคือมีดผลึกแก้วของ
โรเซเลีย ที่เชลริค เรมิงตันปาออกไปในคืนนั้นที่ห้องชมรม
วิจัยจอมมารนั่นเอง เสียงกระพรวนดังขึ้นแล้วก็เงียบหายไป

Bell 3

นิทานก่อนนอนของปีศาจ III - Stealth -

ภายในโรงยิมสายต่อสู้ที่เต็มไปด้วยลูกค้ำของชมรมวิจัยจอมมารและชมรมร่วมอื่นๆ ขณะที่บริเวณโซนที่หนึ่งคึกคักด้วยลูกค้ำใหม่และลูกค้ำที่ย้อนกลับมาเล่นอีกรอบ โซนที่สองก็ยังเต็มไปด้วยลูกค้ำจำนวนมากที่ติดใจบรรยากาศย่านช้อปปิ้งของกองคาราวานจำลอง แล้วตัดสินใจปักหลักพักผ่อนอยู่ที่นี้เสียเลย

สิ่งหนึ่งที่กระตุ้นให้คนจำนวนมากเล่นเกมต่อก็คงเป็นเพราะรางวัลใหญ่หลายรายการที่จะได้รับหากชนะจอมมารได้สำเร็จ และอีกอย่างหนึ่งก็คือสิ่งที่ซ่อนอยู่ในเขตโซนป่าปีศาจก่อนถึงจอมมารไม่มากนัก ลือกันหนาหูว่าที่ ณ ช่องที่ 40 มีจุดพักจุดที่สอง จัดเป็นซุ้มทำนายดวงชะตาของแม่มดที่ทำนายแม่นสุดยอด

“ดวงชะตาของคุณกำลังเลวร้าย อยู่ห่างๆ ฟินไฟไว้ให้ดีนะคะ” ไอรินในชุดคอสดมมแม่มดที่เอาติดตามจากไซลูเรียส่งยิ้มพาณิชยให้ลูกค้ำที่เป็นเด็กนักเรียนห้อง C-4

เด็กหนุ่มเดินไหลห่อหายออกไปทางประตูทางออกซึ่ง

อยู่ด้านข้างของซุ้มไม้สร้างอย่างดี แล้วบอกเพื่อนของเขาว่า
“ส่งฉันไปประจำหน้าบูหน้าแข็งไสแทนบาร์บิคิวยังทันไหมนะ”

มันเป็นลูกบิดสีอำพันสลักกับมุกน้ำจืดสีงาช้างไหววูบ ไอรีน
ขยับตัวเหยยืมต้อนรับทันที

“ยินดีต้อนรับสู่ซุ้มทำนายดวงชะตาค่ะ คุณลูกค...” เธอ
หยุดพูดกลางคันเมื่อเห็นว่าคนที่เพิ่งผ่านประตูเข้ามาไม่ใช่
ลูกค้า แต่เป็นร่างสูงโย่งของมนุษย์ผมดำที่ไนต์แมร์นอกคอก
ขโมยมาใช้

เฟรย์ส่งยิ้มเจ้าเสน่ห์ให้แม่มดสาว เธอเบะปากให้เขา
แล้วยกมือขึ้นกอดอก “ไม่ใช่ลูกค้า ไม่มีเงินจ่ายก็ออกไปไกลๆ
เลยค่ะ”

“แหม...หยาบคายจังเลยนะครับ คุณหมอดูแม่นๆ”
เฟรย์หยอกเธอแล้วนั่งลงโดยไม่ต้องมีคำเชิญ เขายังสวมชุด
จอมมารอยู่ แต่ปลดทั้งผ้าคลุม มงกุฏ และสายสะพายส่งต่อ
ให้อัชราเอลซึ่งเป็นจอมมารกะที่สามของวันนี้ไปนานแล้ว เขา
ก้มเหรียญสิบกีร่าสองเหรียญไปให้ไอรีน แม่มดสาวหมุนนิ้ว
เหรียญเงินทั้งสองเหรียญลอยวูบเข้าไปอยู่ในขวดโหลใหญ่

“จะให้ทำนายเรื่องอะไรคะ” เธอเอ่ยเสียงกระแทกนิดๆ
ไม่พอใจที่อสูรความฝันตนนี้ดูจะชอบกววนประสาทเธอเหลือ
เกิน

เฟรย์ประสานมือลงบนโต๊ะ ดวงตาสีแววขนนกยุงเป็น
ประกายขี้เล่น “ความรักเป็นยังไงครับ”

“มีดมนค่ะ” ไอรีนตอบโดยที่ปลายนิ้วไม่แตะไฟมนตรา
หรือลูกแก้วบนโต๊ะสักนิด

“ผมล้อเล่นนิดเดียวเอง”

“บอกมาเร็วๆ สิคะ ฉันจะได้ทำนายให้ลูกค้าคนต่อไป”

“ผมเป็นคนสุดท้ายของวันนี้แล้วครับคุณแม่หมด” เพรย์หัวเราะเบาๆ “ผมถูกส่งมาเตือนคุณว่า เราต้องเริ่มเก็บของแล้ว อีกสิบนาทีก่อนจะหกโมงเย็น งานเทศกาลวันแรกจบลงแล้วครับ”

สีหน้าของไอรีนในเวลานั้น เพรย์ไม่รู้จะบรรยายอย่างไรดี เธออึ้งไปเพราะคาดไม่ถึง เธอคงทำงานจนลืมเวลา แถมในโรงยิมก็ปิดหน้าต่างหมดจนไม่เห็นแสงแดดภายนอก จากนั้นเธอก็ทำหน้าลำบากใจเหมือนมีอะไรจุกอก แล้วจึงถอนหายใจหนักๆ ออกมา

“...นี่กว่าจะมีเวลาทำเงินมากกว่านี้อีก ได้มาแค่นี้เอง” แม่หมดสาวบ่นเบาๆ ขวดโหลใส่เงินเต็มสามขวดลอยออกมาจากชั้นวางของ เต็นระบำไปรอบๆ ร่างจอมขมังเวทคนเดียวในห้อง

คิก...

“เรื่องเงินเป็นเรื่องเครียด อย่าหัวเราะดิฉันเขี้ยวนะคะ” ไอรีนเสียงเซียว เพรย์ยังคงบึ้งปาก หัวเราะจนน้ำตาเล็ด แม่หมดสาวคงได้สาปเขาเป็นกบหรืออะไรที่เลวร้ายกว่านั้นไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะเขาล้วงกระเป๋าแกงแล้วเลื่อนเหรียญยี่สิบก็รำสีทองอร่ามมาให้เธออีกสามเหรียญ

“ผมมีเรื่องซีเรียสอยากจะให้ทำนาย ยินดีจ่ายเพิ่มครับ”

เหรียญทองลอยหายไปทันที เสียงตึงๆ ของแม่หมดสาวถามเขาเป็นเชิงแตกตื่นเล็กๆ ว่า “บ้านคุณรวนนักหรือคะ”

อสุรกินผันร้ายรูปงามหัวเราะเสียงใสทันที “บ้านเจ้าของร่างนี้ต่างหากครับที่รวน”

“ช่างเถอะคะ ว่าฐานะซีเรียสของคุณมาได้แล้วคะ” ไอรีนพยายามกลับสู่ความเป็นมืออาชีพ

สีหน้าของเฟรย์แทบไม่เปลี่ยน ขณะที่เขาถามว่า “ช่วยตรวจสอบให้หน่อยว่า ผมจะได้อยู่แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน”

“...”

แม้จะไม่ได้พูดอะไรออกไป แต่ในใจไอรีนสะดุด คิดถึงสภาวะของเฟรย์ มอร์เฟียสเป็นครั้งแรก เขาคือปีศาจที่สิงในร่างกายมนุษย์ชะตาขาด นอกจากพลังพิเศษที่ติดตัวมาก็มีสภาพเป็นมนุษย์แทบทุกประการ ถ้าเขาไม่ได้ทำอะไรกับร่างกายนี้ละก็ วันหนึ่งร่างนี้จะดับสลายไปตามอายุขัย

และถ้าร่างนี้ ตาย หรือ เสียหายรุนแรง ด้วยกรรมวิธีใดๆ ตัวตนของเฟรย์ มอร์เฟียสก็จะจบลงทันที วิญญาณอันเป็นตัวตนที่แท้จริงของไนต์แมร์หนุ่มนิสัยประหลาดตนนี้จะถูกดีดส่งกลับไปยังแดนแห่งความฝัน ไม่มีทางติดต่อกับโลกฝั่งนี้โดยตรงได้อีก

ไอรีนเลิกคิดฟุ้งซ่าน เธอหลับตาลงแล้วจดนิ้วมือลงบนลูกแก้ว เธอดึงสองมือของเฟรย์ให้ประกบบนฐานของลูกแก้ว แล้วท่องคาถายาวเหยียด แสงสีชมพูอมส้มปรากฏขึ้นมาแวบหนึ่ง ดวงตาของไอรีนจ้องลึกเข้าไปในลูกแก้ว สายลมไร้ที่มาพัดเครื่องประดับประดาในซุ้มรวมถึงเส้นผมของหญิงสาววูบไหว

“ไม่มีอะไรคงอยู่ตลอดไปคะ เฟรย์ มอร์เฟียส กฎธรรมชาติคุณก็รู้อยู่แล้ว ฉันทมองเห็นชะตาของคุณในร่างนี้ยังทอดยาวไปอีก แต่มันถูกบดบังด้วยหมอกหนา ฉันทบอกคุณแน่ๆ ไม่ได้ว่านานเท่าไร แต่มันเห็นจุดต่างดำที่อาจจะเป็น

จุดจบของมัน

“ฟังระวังลูกธนูแห่งดวงดาราที่อาบเคลือบด้วยความฝัน
แห่งแสงสว่างไว้ให้ดีล่ะ มันคือสิ่งที่จะหยุดตัวตนของเฟรย์
มอร์เฟียส”

แสงสีส้มอมชมพูและสายลมมนตราสงบลง ไอรีนเสย
ลอนผมสีเกาลัดที่ไหลพันห่มกแม่ मदของเธอลอกมาแล้วเอ่ย
หัวนๆ ว่า “เท่านี้ล่ะคะ”

“อ...เอ๋? ไม่มีเจาะจงอะไรอีกหน่อยหรือครับ”

“ฉันทำงานตามจำนวนเงินค่ะ แปะตลึงก็ร่าฉันมองได้
เท่านี้แหละคะ มากกว่านี้จะไม่คุ้มเสีย”

“ถ้าฉันผมจ่ายเพิ่มแล้วทำนายให้อีกที่ได้ไหม” เฟรย์ยิ้ม
เศร้าๆ แบบที่อดอ้อนหญิงสาวทั่วไปได้ผลเสมอ แต่ท่าทาง
ไอรีนผู้ไร้หัวใจจะไม่สะเทือน

“ไม่ได้ค่ะ หน้าต่างที่ฉันจะส่องดูชะตาของคุณมันปิดไป
แล้ว คุณไม่เหมือนคนทั่วไป หน้าต่างของคุณเปิดแค่ปีละครั้ง
ต้องปีหน้าโน้นคะ ฉันถึงจะทำนายเรื่องเดิมให้คุณได้อีกครั้ง”

“โอ้...”

“ไม่ต้องเลยคะ ถ้ามีเวลาบ่นละก็ รีบไปช่วยเก็บข้าวของ
ก่อนเขาจะมาไล่เรตีกว่าไหมคะ” พุดพลางไอรีนก็ปรบมือ
เบาๆ ขวดโหลบรรจเงินลอยตุ๊บป่องๆ เข้าไปในกระจกที่แขวน
อยู่ด้านในสุดของซุ้มทันที พอแม่ मदสาวลูกจากเก้าอี้แม่หมอบ
กระจกบานนั้นก็หายวับไปอย่างกับไม่เคยมีตัวตนมาก่อน

เฟรย์จึงต้องยอมแพ้โดยดี เขาออกจากซุ้มและไม่วาย
หยุดพิจารณาผ่านอำพันไข่มุกของไอรีน แม่ मदสาวขู่พ่อว่า
พวกมันเป็นของแท้ที่เธอได้มาจากญาติผู้ใหญ่

“ถ้าทำขาด ดิฉันไม่ปรานีคุณแน่ๆ ค่ะ”

“ครับๆ เข้าใจแล้ว”

สองสมาชิกชมรมวิจัยจอมมารแยกทางกันเพื่อเตรียมปิดกิจกรรม และต้อนลูกค้าที่ยังติดอยู่ในเกมออกไปข้างนอก ฟังดูเลวร้ายก็จริงแต่ว่าพวกเขา มีระบบพิเศษว่า หากลูกค้าท่านใดยังเล่นเกมค้างอยู่หลังจ่ายค่าผ่านทางแล้ว สามารถยื่นบัตรให้สตาฟฟ์แสดมภ์รับรอง พร้อมลงเวลาและหมายเลขช่องปัจจุบันไว้ได้ พอพรั่งนี้มาถึงก็ยื่นบัตรที่หน้าทางเข้าแล้วเดินฉิวไปเริ่ม ณ ตำแหน่งที่เล่นเกมค้างไว้เมื่อวานได้ทันที

ทางไอรินเก็บซุ้มสะดวกไม่มีปัญหา แต่ทางกลุ่มที่ดูแลร้านเครื่องตีไม้ในคาราวานจำลองท่าทางงานจะไม่ราบรื่นเช่นนั้น

เพลิง!!

“ว้ากกก!!!”

เซลริคซึ่งเปลี่ยนมาสวมชุดหนุ่มชาวบ้านช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ ในครัวลื่นเปลือกกล้วยที่ใครก็ไม่รู้สะเพร่าโยนไม่ลงถึงขยະแล้วไถลหน้าคว่ำ ทำแก้วแตกไปสามใบอย่างสุดคลาสสิก

เคย์เลนซึ่งผลัดเวรมารับหน้าที่เป็นบาร์เทนเดอร์แทนเอรูเทียที่ได้ออกไปพักรีบตรงเข้ามาพุงเขาขึ้นจากกองเศษแก้ว เคราะห์ดีที่เซลริคไม่โดนแก้วบาด อัชราเอลในชุดหนุ่มชาวบ้านแทบจะควงไม้กวาดเข้ามาหาเซลริค

“นั่งเลยครับ ท่านประธานนั่งลงเลยครับ”

“ฮือ...ฉันขอโทษ...”

“ผมเข้าใจ รับช้อนนี้ไปครับ” อัชราเอลยื่นช้อนเงินให้

เซลริคซึ่งงงเป็นไก่อตาแตก

“หา?”

“นี่พุดติง” อัสราเอลวางพุดติงรสสตรอว์เบอร์รี่ลงบนโต๊ะ แล้วตบไหล่เซลริคเบาๆ “รับประทานไปเจียบๆ ทำใจให้สบายนะครับ”

มาอีกแล้วเว้ยเฮ้ย มุกกันเขาออกจากการก่อเรื่องด้วยอาหาร! นึกว่าจะไม่เจออีกหลังทัศนศึกษาที่หุบเขาสี่ฤดูแล้วเชียว แม้จะอยากประท้วงเท่าใด เซลริคก็ได้แต่กล้ำกลืนฝืนน้ำตา กินพุดติงปლობใจไปเจียบๆ โรเซเลียลูบหลังเขาเบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ อารมณ์หดหู่ของเซลริคหายวับไปราวกับโกหก เขาหัวเราะหะๆ อย่างซื่อๆ แล้วตักขนมกินต่ออย่างมีความสุข

อัสราเอลถึงกับลอบถอนหายใจ ให้ตายสิ ทำไมเจ้านายเขาแต่ละคนมันถึงมีแต่ตัวปัญหาทั้งนั้นนะ ขอบกตัญ สักรายบ้างไม่มีหรือไง

กว่าจะจัดการเก็บของและตรวจความเรียบร้อยว่าไม่มีใครติดค้างอยู่ข้างในเสร็จ เวลาที่ล่องเข้าหอกโมงครึ่งแล้วกิจกรรมบางอย่างในสนามกีฬากลางแจ้งและเวที่ยังคงดำเนินต่อไปจนถึงเวลาหนึ่งทุ่มตรง แต่เกมและกิจกรรมในร่มปิดเวลาหอกโมงเย็น

“พຽ່ງนี้ใครเป็นจอมมารบ้างครับ” อัสราเอลถาม จุดประสงค์คืออยากจะตรวจสอบว่าสมาชิกที่มีหน้าที่ดังกล่าวทำงานตัวเองได้ไหมมากกว่าจะถามเพราะสงสัย

“มันเป็นจอมมารกะที่สาม...คิดว่าจะนะ” เซลริคตอบเสียงใส

อัสราเอลดันแว่นตาขึ้นบนตั่งจุ่มก “ผิดครับ กะที่สองต่างหาก กะที่สามเป็นของเอรูเทีย”

“พรุ่งนี้นายจะเป็นจอมมารด้วยนี่อัสราเอล” เซลริคนึกขึ้นได้เลยพูดออกมาดังๆ

ท่านประธานหมาป่าพยักหน้า “ผมเป็นตั้งแต่กะแรกเลยครับ กะสุดท้ายเป็นของเจ้าลิงป่าเถื่อน”

คณะชมรมวิจัยจอมมารพร้อมใจหยุดยืนอยู่หน้าอาคารเรียนสายสามัญครู่หนึ่ง เมื่อเทลก้าวิ่งไวๆ มาหาพวกเขาพร้อมรอยยิ้มกว้างขวางเช่นเดิม มีแก้วกาแพชขนาดใหญ่ที่สุดของคาเฟ่ที่บ้านของรุ่นพี่ปีสามอยู่ในมือ แวมไพร์มังสวิรัติเอรูเทียเดินตามหลังเธอมา ซ่อนร่างส่วนใหญ่ไว้ใต้เงาร่มกันรังสียูวีคั่นแกง

“สนุกกันไหมทุกคน!” เทลก้าถามเสียงดัง

“พอตัวเลยละ เทลก้า” เซลริคยกนิ้วให้เธอ

อดีตนักล่าปีศาจหัวเราะว่า “ดีมาก ๆ”

“มีคนมาตามหาตัวคุณเทลก้าคนหนึ่งค่ะ” โรเซเลียเอ่ยขึ้นเบาๆ

เทลก้าร้องหือเบาๆ แล้วถามว่า “ใครนะ รู้จักหรือเปล่า”

“ฉันไม่รู้จักเป็นการส่วนตัวค่ะ เธอชื่อเซนน่า แต่เป็นคนละเซนน่ากับในดริมเมอร์เกม” สาวงามประจำรุ่นเอ่ยเสียงเรียบๆ เธอเสยเส้นผมที่ลมพัดปลิวมากระทบใบหน้าออกไปด้วยท่าที่ปกติ แต่เรียกความสนใจจากหนุ่มๆ นอกชมรมได้เป็นทิวแถว

เทลก้ายกกาแพชขึ้นดูจิวบใหญ่ แล้วเผยอริมฝีปากถามว่า “ผมสีเดียวกับฉัน แล้วสวมหมวกทรงฟักทองป่องๆ ใชั

ใหม่”

พอโรเซเลียพยักหน้า เทลก้าก็เหลือกตาขึ้นมองท้องฟ้า แล้วยกมือขึ้นเกาหัว “เฮ้อ...ไม่รู้จักเลิกเล่นนะ ตี้อไม่เข้าท่า”

“ใครนะ เทลก้า” เซลริคที่จำคนไม่ค่อยเก่งทั้งหน้าทั้งชื่อถามขึ้น

เทลก้ายิ้มมุมปากแล้วบอกว่า “ญาติที่ไม่อยากเจอนะ เอาเป็นว่าถ้ามาอีกเมื่อไรส่งคนมาบอกฉันเลยนะ จะเผ่นปฐูตไปให้ไกลเลย”

ขณะที่พวกเขายังยืนคุยกับเทลก้า เรนฟอร์ดก็วิ่งเข้ามาสมทบ หนุ่มผมแดงไม่ได้เข้าชมรมทั้งวันเพราะติดงานกรรมการรักษาระเบียบ “เวรกรรม มาไม่ทันแม้แต่ช่วยเก็บของ งานมันยุ่งจัดจริงๆ นะ”

“สำนึกความไม่มีประโยชน์ของตัวเองได้โดยไม่ต้องให้ใครเบลอ้งน้ำลายก็ดีแล้ว” อัซราเอลขีดหน้ามองเรนฟอร์ดด้วยสายตาเป็นอริเช่นเคย

“ว่าไงนะ เจ้าหมาหางฟู ชาติความสนใจเลยต้องเรียกร้องอะ อยากรู้ได้บาทซ่ายบาทขวาหรือกำปั้นฉันล่ะ”

“พอก่อนเถอะครับ” เพรย์ริบเบียดเข้ามาหย่าตึก “รีบเอาของกลับไปเก็บที่ชมรมแล้วแยกย้ายไปพักผ่อนดีกว่า สัปดาห์นี้ยังอีกยาวไกลนะครับ ยังมีโปรแกรมฝึกเซลริครอบตึกเหลืออีกไม่ใช่หรอครับ”

ทั้งที่ใจจริงอยากนอนมากกว่าฝึก แต่เซลริคก็รีบพยักหน้าสนับสนุนพ่อไนต์แมร์ผู้ประเสริฐแข็งขัน ใครอีกหลายคนพยักหน้าเช่นกัน มวยคู่เก่าที่เริ่มจะกรุ่นๆ ขึ้นมาอีกครั้งจึงต้องพักยกชั่วคราว พวกเขาเพิ่งเดินอ้อมหัวมุมไปถึงกรงนกใหญ่ (ที่เมื่อ

หลายวันก่อนอาจารย์ใหญ่ส่งคนมาขัดเสีเงาวิบสแปตา แล้วใส่ฟุ่มดอกไม้เข้าไปแทนที่จะใส่นก) เสียงฝีเท้าเล็กๆ ที่ร่อนรนก็ตรงมาหาพวกเขา

“แยมแล้วคะ แยมแล้ว!” เสียงนั้นเป็นของซิโตรเนล่า

“เกิดอะไรขึ้นล่ะ คุณหมอ” เซลริคถามอย่างกังวล เขาไม่ค่อยเห็นซิโตรเนล่าร้องแตกตื่นเท่าไร แสดงว่าเรื่องคราวนี้ต้องใหญ่จริงๆ

คุณหมอดตัวเล็กที่ไปเข้าเวรห้องพยาบาลมาทั้งวันหอบหายใจถึงจัด แล้วบอกเสียงสั้นว่า “ห้องชมรมของเรา ทำไม่... ถึงเป็นแบบนี้ไปได้ก็ไม่รู้ค่ะ!”

สิ้นประโยคนั้น สมาชิกชมรมจอมมารทุกคนก็ออกวิ่งตรงไปยังฐานทัพของตนทันที

แม้ภายนอกอาคารดูปกติแต่ความเสียหายแรกเริ่มปรากฏตั้งแต่ที่กลอนประตู

แม้กุญแจหนาหนักที่พวกเขาได้รับมาจากรัสเซลล์ขาดตกอยู่กับพื้น ประตูชมรมเปิดอ้ากว้าง ห้องชมรมที่จัดไว้อย่างเรียบร้อยตอนนี้กลับเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนสีกราวกับมีกรงเล็บขนาดใหญ่กรีดบนกำแพงและตัดของหลายชิ้น ทั้งโต๊ะ แจกัน หนังสือถูกตัดขาดในองศาประหลาดด้วยของมีคมที่พื้นวูบเพียงครั้งเดียว

“...เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เซลริคอุทาน

“วารสาร *ไฟท์เตอร์ ทูเดย์* ของฉัน” เรนฟอร์ดน้ำตาคลอกับกองวารสารที่ถูกสับจนเอาไปทำเปเปอร์มาเช่ได้ทันที

อัคราเอลขบริมฝีปากเมื่อเห็นว่า เสื้อผ้าสำรองของเขา

ถูกสับเป็นสี่ส่วน เอามาใส่ไม้ได้อีกแล้ว เคยเล่นมองแจกัน
เจียรระไนที่วิบวับเป็นประกายถูกใจเขาอย่างแสนเสียดาย ซิโตร-
เนล่าแม้ปากขณะคืนสภาพให้พวกดอกไม้กับสมุนไพรใน
แปลงข้างห้องชมรมเป็นการใหญ่ เอรูเทียจับรูปวาดที่เขาได้จาก
ดริมเมอร์เกมขึ้นมาจากพื้น รูปครึ่งหนึ่งหลุดลงไปกองกับพื้น
แต่ดูเหมือนว่าพอแวมไฟร์หนุ่มจับมันประกบกันก็คืนสภาพ
เดิม

อืม...ไม่ทั้งหมด ภาพนักบวชผู้ภวานาต่อห้องนภาตอน
นี้เปลี่ยนไปจนควรจะต้องชื่อว่า ยามเมื่อสาวน้อยกริตร้อง
มากกว่า เทลกำหวัเราะรูปนั้นเสียงดัง เอรูเทียค้อนเธอนิดๆ
ตามประสาคนรักงานศิลปะ

โรเซเลียหยิบภาพถ่ายหมู่ของชมรมเมื่อเดือนก่อนขึ้น
มาดู มันถูกพันขาดกึ่งกลางตรงใบหน้าของเซลริคพอดี้ มือ
ของหญิงสาวเกร็งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โทสะแล่นขึ้นเป็นริ้วๆ
เธอกคงจะรีบออกไปหาเจ้าตัวการนั้นแล้วหากไม่ใช่เพราะไอริน
คว้ามือไว้

สองสาวสบตากันเจียบๆ โดยไม่มีใครสังเกต โรเซเลีย
ได้ยินเสียงไอรินกระซิบว่า “เจ้าตัวก่อเรื่องนี้ ฉันทจะจัดการเอง
ค่ะ”

“ฝากด้วยนะคะ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันทเตรียมการไว้ตั้งแต่วันเข้ามาที่ตึกนี้
แล้ว แค่อรให้มันโผล่หางมาอีกครั้งก็เท่านั้นเอง”

เพราะห้องชมรมเสียหายโดยไม่มีสาเหตุชัดเจน
แทนที่สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารจะได้กลับไปนอนพัก พวก

เขากลับต้องมาทำความสะอาดและนั่งเฝ้ารออาจารย์การ์เซีย อีนิกมา ที่ปรึกษาสำรองที่จะหมดอายุงานลงในสัปดาห์หน้า โผล่มาตรวจสอบอีกรอบ

“ตายจริง...เป็นแบบนี้ได้ยังไงนะ” อาจารย์เจ้าของผม ยาวสีแดงส้มอุทาน ตึกตายดุ่นุ่นขนพุดตัวเดิมยั้งนั่งอยู่บนไหล่ ขณะที่เขาก้มๆ เงยๆ สำรวรรอบห้อง “ผมอยากจะพูดว่าเป็นฝีมือของคน แต่พูดไม่ได้แฮะ ร่องรอยแบบนี้เหมือนเป็นพวก สัตว์มากกว่า อาจจะเป็นสัตว์วิเศษที่ใครลอบนำเข้ามาจากแดน ปีศาจหรือไซลูเรีย”

“แล้วอย่างนี้เราจะจัดการยังไงดีครับอาจารย์” อีซราเอล ถามสีหน้าเคร่งเครียด

การ์เซียยกมือเกาหัว แล้วบอกเสียงอ่อนว่า “ผมจะส่งเรื่องไปให้คณาจารย์พิจารณาเองครับ คินนี่ใช้ตัวล็อกใหม่ไปก่อน ถ้ายังไงพรุ่งนี้หลังงานเลิกจะส่งคนมาซ่อมแซมอาคารให้”

“ว่าแต่ใครมันโง่เอาสัตว์อันตรายเข้ามานะ” เรนฟอร์ด ยกแขนกอดอก “ต้องเล่นงานให้จ้ะหนับ”

“ปล่อยไว้ไม่ได้ นะครับ” ท่านประธานนักเรียนขยับ แวนตาเห็นด้วยกับคู่ปรับ

ระหว่างที่สองท่านประธานคุยกับอาจารย์ คนที่เหลือก็ กำลังช่วยกันทำความสะอาด เซลริคกับโรเซเลียขึ้นไปสำรวจ ความเสียหายที่ชั้นสองซึ่งไม่มีอะไรเสียหายมากนักเมื่อเทียบกับชั้นล่าง โรเซเลียกอบเศษแจกันที่ไอรีนตั้งใจจะเอาไปปล่อย ขายไว้ที่มุมห้อง เซลริคซึ่งพยายามกันดวงช่วยของตนให้อยู่ ห่างจากคนอื่นขยับไปยืนหน้ากระจก

ฟ้าวว!!!

“โอ๊ยยยย!!!”

ลูกบอลจากชมรมวินด์เรซเซอร์กระแทกข้างหมับเซลริค
เข้าอย่างจัง ร่างเล็กลอยหวือไปกระแทกกระจกพิเศษของ
ไอริน แม้ไม่เลือดตกยางออกแต่อดีตจอมมารก็มองเห็นดาว
พร่างพรายเต็มไปหมด

“เซลริค เจ็บมากหรือเปล่า” โรเซเลียพุงเขาขึ้นนั่ง
เซลริคกำลังจะตอบว่าไม่เป็นไร ก็พอดีกับที่สายตาสะดุดเข้า
กับของชิ้นหนึ่งที่พื้น มันคือ สร้อยคอห้อยจี้หินแบบโบราณ
ซึ่งถูกลูกบอลเตะก็สอยหล่นลงมาจากชื่อหลังคาห้องชมรม

ดูเผินๆ มันไม่มีอะไรสลักสำคัญนัก แต่ว่าจี้หินสีฟ้าอม
เขียวรูปสามเหลี่ยมที่ล้อมด้วยเส้นทองคำแบบนี้เหมือนเขา
เคยเห็นที่ไหนมาก่อน

น้ำหนักเบาของมันบ่งชี้ชัดว่า เป็นของจำลอง แต่ว่า...
สัมผัสบนปลายนิ้วช่างคุ้นเคยเหลือเกิน

ศิระชะของเซลริคเจ็บจี๊ด ภาพความทรงจำที่ไม่ใช่ของ
เขาแทรกขึ้นมาอีกครั้ง เขาเห็นสร้อยคอรูปแบบคล้ายกันอยู่
ในมือของเขา...ไม่สิ มือของราวิน มันเป็นของสำคัญ...ภาพ
ตัดไปตัดมาอีกหลายครั้ง สร้อยคอเส้นนั้นไปปรากฏอยู่บน
ลำคอของหญิงสาว แล้วก็ในมือกระด้างของชายคนหนึ่ง

มือใหญ่กำสร้อยคอนั้นไว้แล้วเผามันจนกลายเป็นสีดำ
เตรียมด้วยเปลวเพลิงสีฟ้า

ร่างของเซลริคแข็งค้างไป โรเซเลียสะดุ้ง รู้ทันทีว่ามีบาง
สิ่งผิดปกติ เธอเขย่าตัวเขาแรงๆ แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง
พลังปราณของเซลริคเพิ่มขึ้นมาชั่วขณะ พร้อมกับที่เส้นผม

บนศีรษะของเขาส่วนที่ยังไม่ได้ย้อมเมื่อเข้ากลายเป็นสีแดง
เข้มทั้งหมดในคราวเดียว

“เซลริค!” โรเซเลียร้อง

ดวงตาเบิกกว้างของเซลริคปรากฏแววสะลิมสะลือก่อน
จะปิดลงชั่วคราว เมื่อเขาลืมตาขึ้นอย่างง่วงงุนอีกครั้ง ดวงตา
ของเขาไม่ใช่สีน้ำตาลอ่อนที่เธอเคยเห็นอีกแล้ว

มันกลายเป็นสีเขียวอ่อน

มันปรากฏอยู่เพียงแวบเดียวก็กลับเป็นสีน้ำตาลเช่น
เดิม ร่างเล็กของเซลริค เรืองต้นทรุดลงหมดสติ เขาคราง
เบาๆ อย่างเจ็บปวด มือกุมอกซ้ายราวกับว่าบาดเจ็บที่ตรงนั้น
โรเซเลียรีบปลดกระดุมเสื้อเขาออก เธอยกมือปิดปากอุทาน
ออกมาดังๆ อย่างแทบไม่เชื่อสายตา

บนร่างที่มีแผลเป็นประปรายของเซลริคปรากฏรอย
แผลใหม่ขนาดใหญ่ขึ้นมานอกซ้ายจนถึงช่วงเอว

“เซลริค” โรเซเลียกอดร่างเซลริคแน่น

เสียงของโรเซเลียเรียกให้สมาชิกคนอื่นวิ่งขึ้นมาดูข้าง
บน ปฏิบัติของแต่ละคนตกใจไม่แพ้โรเซเลีย ไอรีนสะบัด
มือรูปไข่เวทมนตร์ย้อมปิดสีผมเขาไว้ก่อน เคยเล่นกับซีโตร-
เนล่าตรงเข้ามาสำรวจแผลเป็นที่เหมือนกับถูกไฟคลอกอย่าง
พินิจพิจารณา

อัสราเอล เทลก้า และเอรูเทียไล่ปิดหน้าต่างรอบอาคาร
โซคดีที่อาจารย์การ์เซียกลับไปห้องพักอาจารย์แล้ว พวกเขา
จึงไม่ต้องหาข้อแก้ตัวใดๆ อีก

“เกิดอะไรขึ้นกับเซลริค” ปีศาจหิมะถามโรเซเลีย

เด็กสาวไล่หลังมือของเซลริคเบาๆ แผลไฟไหม้ปรากฏ

ขึ้นบนมือข้างซ้ายของเขาเช่นกัน “ความทรงจำของอดีตชาติที่ไม่สงบกำลังกลับมาคะ ชะตาเปิดช่องให้เราวิน สการูสกลับมาลบเรื่องค้างคาใจที่เขาทิ้งไว้ในโลกนี้”

“ไม่ให้เขากลับมาไม่ได้ใช่ไหม” สีหน้าของเคย์เลนหม่นหมองลง รวากับเจ็บแทนเพื่อนสนิทของตน

โรเซเลียส่ายหน้าอย่างเจ็บปวด “เท่าที่รู้มา ชั้นตอนนี้จำเป็นสำหรับการคืนอำนาจคะ ราวินต้องกลับมาสะสางสิ่งที่เขาทิ้งเอาไว้ เสียวิญญูณที่ฉีกขาดไปถึงจะหลอมรวมกับเซลริคได้”

ร่างเล็กของเซลริคเกร็งด้วยความเจ็บปวด เขาไม่รับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นรอบตัวอีกต่อไปแล้ว รู้เพียงว่าจิตใจของเขาดำดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ ลึกลงกว่าบริเวณเกาะต้นไม้แก้วที่เงาของเขาอาศัยอยู่ ลึกลงไปในทะเลสีดำที่มีดสนิท

ย้อนกลับไปตอนที่เขายังไม่ใช่เซลริค เรมิงตัน กลับไปยังจุดเริ่มต้นทั้งหมดของชาติที่แล้วของเขา

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วในหมู่บ้านเล็กๆ อันห่างไกล ยังมีปีศาจตนหนึ่งเติบโตขึ้นในหมู่บ้านมนุษย์ เขาไม่รู้ว่าตนเองเป็นปีศาจ ชาวบ้านก็ไม่ว่า ทุกคนใจดีกับเขา จนกระทั่งวันหนึ่งปีศาจที่เติบโตใหญ่หลงรักหญิงสาวคนหนึ่ง เธอไม่รับรักเขา หัวใจของปีศาจในคราบมนุษย์แตกสลาย จึงทำลายหมู่บ้านราบคาบไม่เหลือถ้ำถ่านให้ระลึกถึงวันวานอีกเลย

จากนั้นมา มนุษย์จึงถือเอานิทานนี้เป็นบทเรียน จงอย่าให้โอกาสปีศาจ เพราะหายหน้าจะมาเยือนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แทบไม่มีใครสงสัยเลยว่า นิทานเรื่องนี้ก็อาจจะเป็นเรื่องโกหก

แนวท่งหญ้าสีเขียวขจีที่ถูกลบไล้เป็นสีทองใต้แสงแดดยามบ่าย และกระโจมหนังหลากสีประดับธงทิวปลิวไสวตลอดสองข้างทางเดินที่ตรงเข้าสู่ตัวหมู่บ้านซึ่งผมได้แต่มองจากยอดเขาทำให้ใจผมเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ตึกตัก

ตึกตัก

กลัว...แต่ก็ตื่นเต้น ผมอายุสี่ขวบแล้ว วันนี้ถือเป็นวันสำคัญ

คุณป้ารีแอนและดาร์ม่าร่าเป็นคนเจ้าเนื้อ จุดเด่นของทั้งสองคนคือ พุดได้น้ำไหลไฟดับ ผมไม่ต้องพุดสักคำ คุณป้าก็พุดได้เรื่อยๆ โดยไม่โมโห

“ลายคลื่นทะเลดีกว่า สื่อถึงความเป็นบุรุษในอนาคต”

“ต้องลายภูผากับมังกรสิ ถึงจะสมเป็นลูกผู้ชาย หนักแน่น”

“แต่สีม่วงของลายคลื่นมันไม่เข้ากับสร้อยคอที่เมโรน่าทำให้เขาอะ เจ้าจะขัดใจเมโรน่าหรือ” ป้ารีแอนใช้ไม้ตายเอ่ยถึงคุณแม่ของผม เล่นเอาป้าดาร์ม่าร่าสะอึกไป มีอ้วนป้อมหยิบผ้าเช็ดหน้าขลิบระบายเนื้อนุ่มขึ้นซับน้ำตา

“อย่าพุดถึงเมโรน่าสิ ข้าเสียใจแล้วรู้ไหม โชคชะตาช่างเลวร้ายจริงๆ ที่นางจากโลกนี้ไปโดยไม่มีโอกาสได้เห็นลูกชายเข้าพิธีทดสอบโลหิตนะ”

“ดาร์ม่าร่าข้าขอโทษนะ”

ประตูกะโຈมหนาเปิดออก แสงสนธยาสีส้มแดงส่องผ่านกล่องไม้และหีบบรรจุแพรพรรณ เครื่องประดับ รวมถึงเสื้อผ้าที่เป็นสมบัติของครอบครัวพ่อเข้ามาด้านใน ผมยิ้มกว้างเมื่อเห็นร่างกำยำในชุดทะมัดทะแมงสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ สะพายคันธนูใหญ่ทรงพลัง

“ท่านพ่อ!” ผมกระโจนลงจากเก้าอี้ พุ่งตรงไปกอดขากำยำที่สวมสนับเข่าโลหะเย็นเจี๊ยบ

“ตื่นตื่นใหญ่เลยนะตัวดี” พ่อก้มลงมาหอมแก้มผม ไครคราอายุสามวันโดนแก้มผมจิกจี้ไปหมด

“ก็ทุกคนแต่งตัวสวยๆ หล่อกๆ กันทั้งนั้นเลย” ผมบอกพ่อพลางหัวเราะคิกคักเมื่อถูกพ่อรังิ้วตัวไปกอด

“เราเองก็หล่อใช้เล่น ใส่ชุดเก่งของพ่อสมัยก่อนขึ้นมากเลย”

ที่จริงแล้วเสื้อไหมสีเขียวยาวคลุมกันตัวนี้หลวมไปหน่อยแต่นุ่มสบาย จะคันๆ ไปนิดตรงลายปักทองที่คอเสื้อ และรอบแขนเสื้อทั้งสองข้าง กางเกงสีครีมเนื้อหนาหลวมโพรง คุณป้าจึงเอาแถบผ้าสีแดงติดเข็มกลัดรูปพระจันทร์เสี้ยวผูกเอวผมไว้ไม่ให้กางเกงหล่น ผมสวมรองเท้าสีดำปอนๆ ของตัวเอง เพราะสวมรองเท้าหูกู่เก่าของพ่อไม่ได้ คุณพ่อตอนอายุสี่ขวบคงตัวใหญ่กว่าผมมาก

ถึงสวมรองเท้าไม่พอดีแต่ผมก็มีความสุขมาก ผมได้ลงมาที่หมู่บ้าน ได้เจอคุณป้า คุณปู่ อาจจะได้เจอเด็กอื่นๆ ด้วย และถ้าผมโชคดีอาจจะได้เพื่อนใหม่

ผมชะโงกมองผ่านเสื้อคลุมของพ่อแล้วถามเบาๆ ว่า “คุณพ่อว่าผมจะหาเพื่อนได้ไหมฮะ”

“หือ แน่ละสิ ใครจะไม่ชอบลงละ ลูกพ่อออกจะน่ารัก...”

ผมเบะปาก คำว่า *น่ารัก* ไม่ใช่คำชมที่เด็กผู้ชายคนไหนจะปลื้มใจ พ่อกระแอมแล้วแก้คำเป็น “ออกจะหล่อปานนี้ ป๊าๆ ของลูกยังหลงชะขนาดนี้”

หนึ่งในสองคุณป้าตีหลังพ่อแรงๆ จนสะดุ้ง “เร็นไปสอนลูกให้เชื่อว่าหน้าตาซื้อใจคนได้ยังไง ต้องที่ใจสิ ถ้าจริงใจเข้าหาใครเขาก็จะจริงใจตอบ เข้าใจนะหลานป้า”

“อะ” ผมยิ้มรับทั้งที่กังวล คุณป้าชอบผมเพราะคุณพ่อเป็นน้องชายของคุณป้า แต่คนอื่นๆ ละจะชอบผมหรือเปล่า

“เลือกได้แล้ว กำไลอันนี้แหละ ยื่นมือมาหาป้าเร็วเข้า ลูกเราต้องไปลงชื่อแล้ว” ป้าดาร์มาร่ำววมกำไลสาริตตกแต่งด้วยหินสีเขียวและฟ้าให้ผม มันเป็นลายมังกรบินในกลีบเมฆสีเข้ากับสร้อยคอที่แม่ทำไว้ให้ผมเป๊ะ

ผมหยิบสร้อยคอรูปสามเหลี่ยมทำจากหยกสีฟ้าอมเขียวขึ้นมากำเบาๆ ผิวเย็นจัดของมันทำให้หัวใจผมเต้นช้าลง ผมรู้สึกว่แม่อยู่ใกล้ๆ และผมแข็งแกร่งพอที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง ผมหันไปหาพ่อ แล้วโบกมือลา

พ่อโบกมือลาผม พลังบึ้งปากตะโกนว่า “แล้วพ่อจะรอลูกที่อีกฟากของประตูทดสอบนะ”

ผมไม่มีโอกาสได้ตอบอะไรยาวๆ นอกจากกระโดดเหยียดเหยียดโบกมือตอบเขาเท่าที่แขนเจ้าเนื้อแต่แรงเยอะน่าดูของคุณป้าทั้งสองจะอนุญาต สองมือของผมถูกจูงไว้ นำทางตรงไปยังอาคารใหญ่ในหมู่บ้าน

ผมลงชื่อในสมุดเก่าๆ ที่หน้าประตูเขตหมู่บ้านชั้นใน

เช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ และต้องประทับใจรอยยิ้มมือลงข้างๆ
 ชื่อด้วย ผมมองซ้ายขวา เห็นแต่เด็กๆ ทุกคนมีแม่และญาติ
 ผู้หญิงประกบมาคนละหนึ่งคู่

“เป็นประเพณีของเผ่าเรา เชื่อว่าอัศวินโลหิตคนแรกเข้าสู่พิธีรับพลังจากเทพนิยน์ตาสีชาดโดยมีแม่และพี่สาวชี้นำ ถ้าเจ้ามีแม่กับพี่สาว พวกเขาจะพาเจ้ามา แต่ถ้าไม่มีหรือขาดใครไป ญาติผู้หญิงจะเข้ามาทำหน้าที่แทน” บารีแอนเอ่ยเสียงแผ่วเบา ขณะพาผมเดินผ่านถนนปูหินสีเหลืองทองที่ประกบด้วยอาคารหินทั้งสองข้างเข้าไปยังตัวหมู่บ้าน เด็กๆ ทุกคนอยู่ไม่สุข ต่างตื่นเต้นเพราะกลิ่นอาหารชวนน้ำลายสอ และเสียงเพลงบรรเลงสนุกสนาน

“คุณพ่อเข้ามาไม่ได้หรอกครับ อาจารย์ก็ด้วย” ผมถามและสะดุ้งเมื่อสีหน้าของบารีดาร์มาร่าแปรเปลี่ยนจากยิ้มแยมเป็นน่ากลัว

“อย่าเอ่ยถึงคนนอกพวกนั้นอีกนะ มันไม่เป็นมงคลกับวันที่ของหลาน เราชาวเผ่าไฮมาห์ไม่ติดต่อกับโลกภายนอกที่แปดเปื้อน พ่อของหลานเป็นคนพิเศษ เขาคือ ไฮลู พรานผู้เสาะหาสรรพสิ่ง เขาได้รับการคุ้มครองจากเทพเจ้า แต่หลานไม่ใช่ หลานไม่ควรจะเสวนากับคนพวกนั้น”

“ดาร์มาร่า...เจ้าทำหลานตกใจหมดแล้ว” บารีแอนปราม ดวงตาริเฉียงจ้องน้องสาวเหม็ง “รอโตกว่านี้ หลานจะเข้าใจเอง ตอนนี้อย่าหนีที่ติดต่อกับคนภายนอกเป็นของพ่อเจ้าเถอะ พวกเขาไม่ควรมาที่นี่เพราะกฎห้ามไว้ล่ะ”

พวกเธอกำลังเป็นเป้าสายตาของคนรอบข้าง สายตาหลายคู่มองมาที่ผมด้วยความอยากรู้อยากเห็น เด็กหญิงคน

หนึ่งจ้องผมแล้วยิ้มให้ ผมโบกมือให้เธออย่างเชินๆ ยิ้มของเธอยิ่งกว้างกว่าเดิม เธอสะกิดเพื่อนของเธอที่ยืนติดๆ กันให้หันมาทางผมแล้วโบกมือให้ด้วย คุณป้าทั้งสองหยุดทุกอย่างแล้วหัวเราะเบาๆ “ตายจริง เสน่ห์แรงแต่เด็กเลยนะเรา ถอดแบบแม่มาเลยนะ ไม่เหมือนพ่อเราตอนเด็กๆ ชี้เหร่มาก”

“จริงหรือฮะ” ไม่น่าเชื่อ คุณพ่อสุดเท่ของผมนี้หรือเคยชี้เหร

“ซ่าย เรานึกว่าชาตินี้เขาจะหาเมียไม่ได้แล้ว ดีที่แตกหนุ่มแล้วค่อยหล่อหน่อย นะอะ!”

บทสนทนาเบาๆ ของคุณป้าทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาบ้าง ความตื่นเต้นคลายลงเมื่อเห็นว่าคนอื่นๆ ก็ตื่นเต้นไม่แพ้กัน แต่แล้วบรรดาคุณแม่คุณป้าก็เริ่มแยกตัวไปจากเด็กๆ เมื่อมาถึงปากทางอาคารหินสีน้ำตาลอ่อน ปากทางเข้าสู่ห้องด้านใน มีดมากจนน่าจะเรียกได้ว่าเป็นถ้ำหรืออุโมงค์ที่มีลมเย็นพัดออกมาจากด้านใน พากลิ่นกำยานและสิ่งที่ผมคิดว่าเป็นโลหะลอยแตะะจุ่มก

แวบหนึ่งผมไม่ชอบ และกลัวอะไรก็ตามที่อยู่在那ขึ้นมาอย่างแรง

“นี่คือวิหารของ ซีบิลคูนารี” บารีแอนกระซิบบอกผม ขณะจัดผ้าผูกเอวของผมที่เปียกเข้าที่ “ซีบิลคือตำแหน่งของผู้พยากรณ์และแม่หมอบ เป็นทูตที่เชื่อมต่อระหว่างชาวเรากับเทพเจ้าเบื้องบน ทุกคนในเผ่าจะต้องรับการทดสอบโลหิตจากนางเมื่ออายุครบสี่ขวบ”

ผมเปลือก้ำเสื้อี่ด้านหน้าของบารีแอนแน่น ป้าดาร์มาร่ำพลอบผมเบาๆ “ไม่ต้องกลัว หลานเอี้ย พิธีสั้นนิดเดียวเอง

เจ้าอาจจะต้องอดทนนั่งรอหน่อย แต่หลังจากนั้นก็จะเป็นงานเลี้ยงใหญ่”

“คุณพ่อจะอยู่ในงานไหมครับ”

“แค่นั่งรอเด็กทุกคนผ่านพิธีจนหมด พอเดินแถวออกนอกประตูบู๊ก็จะเป็นงานเลี้ยงแล้ว พ่อจะรอเจ้าที่นั่นแหละ” ป้ารีแอนบอกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเดินออกจากแถวไปรวมตัวอยู่ข้างๆ ประตูกับคุณแม่และผู้หญิงที่ร่วมทางมากับเด็กๆ คนอื่น ผมไม่ทันเห็นอะไรอีกเพราะแถวเคลื่อนไปข้างหน้า แสงแดดสว่างกลายเป็นเพียงแสงคบเพลิงสลัวจนแทบมองไม่เห็นทาง

อุโมงค์มืดทึบทำให้ผมรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ผมกลัว...คบไฟที่ติดอยู่บนผนังสองฟากฝั่งสลับไหวตามสายลมจากปากถ้ำ ผมได้ยินเสียงเล็กของเด็กๆ วิ่งเดียวกับผมคุยกันเบาๆ อย่างประหม่า

มีอบอุ่นสัมผัสไหล่ผมเบาๆ เด็กชายสวมถุงมือหนังยืมยิงฟันขาวในความมืด “ไม่ต้องกังวลหรอก ดีใจที่ได้เจอนายนะหน้าใหม่ ไปเถอะ แถวขยับแล้ว”

ผมก้าวเท้าตามคนข้างหน้าไปเรื่อยๆ เสียงพูดคุยก้อยๆ เบาลงจนกลายเป็นเงียบกริบ ความตื่นเต้นของคนเข้มข้นจนแทบจะก่อตัวเป็นหมอกหนาที่มองไม่เห็น กลิ่นกำยานหอมอวลๆ ทำให้ผมเริ่มมีเหงื่อ

พี่สาวในชุดนักบวชคนหนึ่งถือคทายาวประดับหินสีแดงเธอก้มลงเช็กชื่อพวกเร่อีกครั้ง เมื่อเห็นว่าบรรยากาศตึงเครียด เธอก็ส่งยิ้มมอบอุ่น และเอ่ยด้วยเสียงนำฟังว่า

“อย่างกลัวไปเลยเด็กๆ นี่คือวันสำคัญของพวกเธอที่อายุ

ครบสี่ปีบริบูรณ์ก่อนพระจันทร์กลางเดือนเจ็ด พิธีวันนี้จะชี้ทางอนาคตของพวกเธอ จงก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ ใต้เงาวิหารของท่านซีบิลคูนารี พวกเธอทุกคนปลอดภัยอย่างแน่นอนจะ”

ใบหน้างดงามและเสียงไพเราะคลายความกังวลของหลายๆ คนลงไปได้บ้าง แต่ผมยังคงเกร็งอยู่

จะทำยังไงดี ถ้าผลทดสอบออกมาแล้ว ผมเป็นคนไม่ได้เรื่อง ผมจะถูกบังคับให้อยู่ในป่าตลอดไปโดยไม่ได้พบคนอื่นหรือเปล่า

เด็กผู้หญิงผมแกละที่ยืมให้ผมเดินผ่านซุ้มประตูหินในอุโมงค์เข้าไปหลังม่านสีแดงแล้ว ผมได้ยินเสียงเพลงสวดสรรเสริญเทพเจ้าแว่วมาจากหลังม่านสีแดงเข้มที่แทบเป็นสีเทาในความมืดสลัว ผมกลืนน้ำลายเมื่อแถวรั้วใกล้เข้าไปอีก

เด็กชายหน้าตกระตองหน้าผมก้าวเข้าไปในห้องหลังม่านแล้ว นักบวชหญิงสัมผัสเบาๆ ให้สัญญาณว่าผมควรจะขยับตามเข้าไปด้วย

กลิ่นกำยานฉุนอบอวลในห้องสีเหลี่ยมผืนผ้าที่มีเสาหินสีทองใหญ่ค้ำถึงหกต้น ลวดลายแปลกตา พื้นเรียบลื่นของหินเหล่านั้นสะท้อนแสงคบเพลิงและทอดเงาขาวประหลาดบนกำแพงที่ประดับภาพวาดกำเนิดของบรรพบุรุษ

พื้นกลางห้องยุบลงไปลึกเกือบสองเมตรเหมือนสระน้ำใหญ่แต่ปราศจากน้ำที่มีชั้นบันไดเจ็ดชั้นรอบด้าน รอบห้องนอกเขตพื้นที่ยุบลงไป ด้านหนึ่งเป็นประตูทางเข้าที่ผมยืนอยู่ ด้านขวาเป็นที่นั่งของวงดนตรีและผู้อาวุโสทั้งเจ็ด ด้านซ้ายเป็นที่นั่งของนักบวช และตรงกันข้ามกับผมคือ ประตูใหญ่ที่

ปิดกันไว้ด้วยม่านหนาหนักสีแดง ตรงหน้าประตูมีเบาะรองนั่งเล็กๆ เรียงรายกันนับร้อย ครั้งหนึ่งของที่นั่งเหล่านั้นถูกจับจองไปแล้วด้วยเด็กๆ ที่มีลวดลายสีแดงบนหน้าผาก

พวกเขาผ่านการทดสอบแล้ว ถือเป็นสมาชิกเฝ้าเต็มตัวในที่สุด

เด็กชายข้างหน้าผมก้าวลงไปในตลาดฟิธี หลังก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้าย เขาก็นั่งคุกเข่า และเอ่ยคำทักทายตามที่เราทุกคนได้รับการอบรมมาเพื่อวันนี้

“ข้าน้อย ผู้เยาว์ทายนทแห่งอัศวินโลหิต ขอสักการะซีบิลคูนารี”

ร่างในชุดคลุมสีม่วงเข้มประดับด้วยเส้นทองและเหรียญทองแปลกตาทายมือเหยียวย่นที่กุ่มไม้เท้าโบราณประดับหินสีแดงก้าวขึ้นมา มือใหญ่สวมแหวนหลายวงผายมาตรงหน้าเด็กชาย

“ยินดีที่ได้พบเด็กน้อยแห่งชาวเราเอ๋ย จงยื่นมือออกมามอบโลหิตสักการะเพื่อการทดสอบเถิด”

เด็กชายวางมือลงบนมือของหญิงชราสวมผ้าคลุม นางคือซีบิลคูนารี ผู้พยากรณ์

ผมได้ยินเสียงเด็กชายร้องเบาๆ แล้วเลือดสีแดงสดก็หยดจากปลายนิ้วของเขาลงไปบนอ่างหินสีขาวยาวบรรจุน้ำใสแจ๋วขนาดใหญ่ บนแท่นประดับดอกไม้ที่ก้นกลางระหว่างเขากับซีบิลคูนารี

แสงสีแดงสว่างวาบขึ้นมา สัญลักษณ์สองอย่างปรากฏขึ้นในอ่างน้ำ ซีบิลคูนารีจุ่มนิ้วมือลงในขามไม้เล็กๆ แล้วใช้หมึกจากยางไม้สีแดงวาดสัญลักษณ์หนึ่งบนหน้าผากของเด็ก

ชาย

“เจ้าคือดาบและโล่ จงลุกขึ้นและไปสมทบกับสหายของ
เจ้า”

เด็กคนนั้นทำความเคารพผู้พยากรณ์แล้วเดินไปจับจอง
ที่นั่งของตนที่ฝั่งตรงข้ามของห้อง แสงในอ่างหินและสัญลักษณ์
เลื่อนหายไปแล้ว

ถึงคราวของผมหแล้วสินะ...

ผมกลืนน้ำลายแล้วก้าวช้าๆ ลงบันไดไปยังลานพิธี
คุกเข้าเอ่ยทักทายซีบิลคูนารีเช่นเดียวกับเด็กคนก่อน ดวงตา
ขุ่นมัวเป็นผ้าขาวจ้องมาที่ผม

“ยินดีที่ได้พบเด็กน้อยแห่งชาวเราเอ๋ย จงยื่นมือออกมา
มอบโลหิตสักการะเพื่อการทดสอบเถิด” นางพูดประโยค
เดียวกัน แต่ในระยะประชิด ผมเห็นเลือดจากแผลเป็นรูป
กางเขนที่ข้อมือของนางก่อตัวเป็นเข็มสีชาด ม้วนตัวเข้ามาหา
มือของผม

“อีก...” เข็มนั้นสะกิดเลือดจากปลายนิ้วผมให้หยดลง
ในอ่างน้ำอันเป็นเหมือนกระจกแห่งชะตากรรม

ตึกตัก ตึกตัก...

นี่จะเป็นเครื่องตัดสินอนาคตของผม พิสูจน์ธรรมชาติ
ของผมว่ามีพลังแบบไหน สัญลักษณ์ใดจะปรากฏขึ้นในนิมิต
ศักดิ์สิทธิ์นั้น

คทาแห่งการเยียวยา ดาบอัศวิน โล่ผู้ปกป้อง โข
พันธนาการ ดอกไม้ธนู หรือเปลวเพลิงชำระ คนของเผ่าผม
มักมีคุณสมบัติหนึ่งถึงสองอย่างต่อคน เลือดของเราจะชี้ทาง
อนาคต คุณพ่อของผมเป็นทั้งผู้เยียวยาและดาบอัศวิน แม้ที

จากโลกนี้ไปเพื่อให้กำเนิดผมถือครองดอกไม้สดนี่ ผมจะมีคุณสมบัติแบบไหนกันนะ

นิมิตในสระน้ำค่อยๆ ปรากฏขึ้น มันสั้นไหวเหมือนมองผ่านม่านน้ำ ผมเห็นตราดาบอัศวินปรากฏขึ้นมาก่อน ตามด้วยโล่ผู้ปกป้อง

วืง...

ผิวน้ำปรากฏระลอกคลื่นที่สั้นไหวอย่างรุนแรง ผู้คนในห้องพิธีอุทานและถอยหลังอย่างกลัวเกรง

กำแพงทั้งสี่ด้านตลอดจนเพดานสั้นไหวอย่างรุนแรง แผ่นดินไหวอย่างนั้นเธอ คบเพลิงจำนวนมากถูกสายลมไร้ที่มาพัดดับวูบ ทว่าทั้งห้องพิธีกลับสว่างไสวด้วยแสงสีแดง น่ากลัวจากอ่างน้ำทำนายนิมิตโลหิต

สายน้ำศักดิ์สิทธิ์พุ่งขึ้นจากอ่างน้ำ ปรากฏเป็นเหมือนร่างของสัตว์ประหลาดมีปีกหลายปีก ผมเหยียดตามองผ่านแสงสีแดงฉาน และเห็นสิ่งที่คล้ายกับตราสัญลักษณ์ของเผ่าผม แต่ผมแน่ใจว่าไม่เคยเห็นมันมาก่อน

สัญลักษณ์ดาบใหญ่ ด้ามจับเป็นปีกมังกรล้อมด้วยเถาหนาม

ตูม!!!

น้ำในอ่างน้ำระเบิดเป็นสายฝนในห้องพิธี ผู้คนกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ บางคนถึงกับวิ่งหนีออกไปข้างนอก สายดาพรันพริงหลายคู่ตัวตมอมมาที่ผม ซีบิลขุนารี่ที่สั้นไปทั้งร่างด้วยความสะพริงกลัวและโกรธเกรี้ยวตะคอกว่า

“จริง!”

เลือดของซีบิลพุ่งเข้ามามัดรอบข้อเท้าผม กระซอกให้

ผมล้มคว่ำลง โขโลहितหนึ่งในพลังหายากของเผ่าเลี้ยงขึ้นมา
ตรงหน้าผมไว้กับพื้น

“ตรวจสอบหลังมันเดี๋ยวนี้!!!” เจ้าของเสียงแก่ชราออก
คำสั่งเด็ดขาด

ผมทั้งเจ็บจนน้ำตาไหล กลัวจนตัวสั่น เกิดอะไรขึ้น...
ผมทำอะไรผิดหรือ ทำไมทุกคนถึงได้โกรธขนาดนี้

มือเย็นหลายคู่เลื่อนเข้ามาฉีกเสื้อที่ผมเพิ่งได้รับมาจาก
คุณป้าเมื่อเช้านี้ เสื้อตัวเก่าที่พ่อภูมิใจ ผมกัดฟันเมื่อรู้สึกได้
ว่าเล็บใครสักคนจิกเข้าที่แผ่นหลังของผมอย่างแรง

ไอร้อนจากคบไฟขยับใกล้เข้ามา

ผมได้ยินเสียงอุทานและหายใจสะดุดจากรอบด้าน ใคร
บางคนทรุดตัวลงแล้วเริ่มพึมพำว่า “เป็นไปไม่ได้ ทำไม...
ทำไมต้องเป็นเผ่าของเรา”

เล็บคมจิกลงที่แผ่นหลังของผม เสียงแหบของซีบิล-
คูนารีเอ่ยขึ้นอย่างสุขุมว่า “ของจริง...ช่างอัปมงคลนัก”

เสียงแข็งแซ่ด้วยความหวาดหวั่นดังระงมขึ้นรอบห้อง
ทำให้ย่นสวมรองเท้าทองคำถักเป็นลายดอกไม้แดงงามขยับ
มาหยุดตรงหน้าผม

“พาผู้เยาว์ออกไปให้หมด ปิดทางเข้าออกวิหารทุกทาง”
ซีบิลคูนารีออกคำสั่ง เสียงฝีเท้าของเด็กๆ ส่วนหนึ่งออกไป
ทางประตูข้างหน้า และอีกส่วนออกไปทางประตูหลัง

เด็กผู้หญิงที่โบกมือให้ผมและเพื่อนของเธอออกไปทาง
ประตูอีกฟากแล้ว เธอหันมองผม แต่ไม่ใช่ด้วยสายตาเป็น
มิตร ผมเห็นความหวาดกลัวและรังเกียจอยู่ในนั้น

ทำไม...ผมทำอะไรลงไปอย่างนั้นหรือ

ผมเงยหน้ามองซีบิลคูนาหรืออย่างยากลำบาก ผู้พยากรณ์จะช่วยผมได้ไหม ผมไม่เข้าใจว่าผมทำอะไรผิด ทว่าผมไม่กล้าแม้แต่จะปริปาก ดวงตาสีน้ำข้าวไร้วางของหญิงชราดูเยียบเย็นราวกับผมกำลังจ้องเข้าไปในผิวโลหะไร้ชีวิต

“ท่านซีบิล...” นักบวชหญิงอุทานเสียงสั้น

มือเหยี่ยวนโบกให้โซโล่ฮิตติงร่างผมขึ้นจากพื้น ยืนเผชิญหน้ากับทุกคนที่มองผมด้วยสายตาที่มองศัตรู

“โรเอ็น...” ซีบิลเรียกหาใครคนหนึ่ง

ร่างดำๆ ปรากฏออกมาจากเงามืดราวกับคอยทำอยู่นานแล้ว เสียงกลั้วหัวเราะของชายหนุ่มดังขึ้น “ท่านซีบิลคูนาจะมีอะไรให้ข้ารับใช้รี ต้องการให้ข้าใช้พลังทำลายสิ่งใด”

นิ้วแก่งราชี้มาทางผม “มัน... วิญญาณบาปที่บังอาจครอบครองเลือดเนื้อของเผ่าเรา ปีศาจร้ายที่น่าชัง ทหารราชผู้ไม่มีวันตาย”

ร่างสีดำยัดตัวขึ้น “เทพเจ้าทรงโปรด... ข้าจะรีบจัดการเดี๋ยวนี้ โปรดอย่ากังวล” เขาสะบัดมือ หยดเลือดสีแดงเปื้อนขาซ้ายและแขนซ้ายของผม ผมรู้สึกปวดแสบปวดร้อนจนต้องร้องออกมาดังๆ หยดเลือดเหล่านั้นปรากฏโอบมนตราที่ก่อตัวเป็นเปลวเพลิงสีแดงที่ทวีความร้อนสูงขึ้นจนกลายเป็นสีฟ้า

เพลิงชำระ...

“อ้าา!!!”

เจ็บ...เจ็บ...ทำไมละ ผมทำอะไรผิดอย่างนั้นหรือ

ผมมองหาคำตอบขณะที่กรีดร้องเพราะทนความเจ็บปวดไม่ไหว ตาซ้ายของผมมองเห็นสีฟ้าของเปลวไฟเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะมองไม่เห็นอะไรอีกเลย ซีบิลเอ่ยเสียงแหบ

ปร่าอย่างขมขื่นว่า

“เด็ดปีกทั้งหกของมันเสียก่อนมัจจุราชจะโฉบบิน จะโทษ
ก็จงโทษวิญญูณอันน่าชังของเจ้าเถิด ราวิน สการุส”

แผ่นหลังของผมร้อนวาบ

เจ็บ! ผมเจ็บ ร้อน... ร้อนเหลือเกิน คุณพ่อ... ช่วยผม
ด้วย

ช่วยผมด้วย!!!

เงาดำเคลื่อนที่ใกล้เข้ามา ความเจ็บปวดยังคงประดังไป
ทั่วร่างซีกซ้ายและแผ่นหลังของผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความมืดดู
กลืนผมไป ผมมองไม่เห็นอะไรอีกแล้ว เช่นเดียวกับที่ไม่ได้
กลิ่นใดๆ เลย ผมเหมือนล่องลอยอยู่ในความมืดตามลำพัง
พร้อมความเจ็บปวดที่ไม่ยอมหายไปในไหน

ผมได้ยินเสียงของคุณพ่อดังมาจากที่ไกลๆ...

“อดทนไว้นะราวิน... พ่อขอโทษที่ทำให้ลูกตกอยู่สภาพ
แบบนี้”

“...กลิ่นยาลงไปหน่อยนะ ราวิน”

“ทนเจ็บหน่อยนะลูก ใกล้จะหายแล้ว”

“กินชุปนี้อีกนิดนะ พ่อทำสุดฝีมือเลย”

“พรุ่งนี้จะพาไปเดินเล่นนะ”

“ตื่นขึ้นมากเถอะนะ ราวิน...”

ความรู้สึกเหมือนล่องลอยไปในความมืดคงอยู่นาน
เหลือเกิน แต่ว่าความเจ็บปวดปางตายหายไปแล้ว ผมเริ่ม
รู้สึกกว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่อีกครั้ง ผมได้กลิ่นอาหารของพ่อ
ได้ยินเสียงนกร้องเพลง สัมผัสนุ่มเนียนของผ้าใต้ร่างผมคือ
ผ้าปูที่นอนของคุณแม่ไม่ผิดแน่

ผมฝันลืมนตาขึ้น และเห็นเพดานที่คุ่นเคย

ผมอยู่ที่บ้านนี้เอง

แสดงว่า...ทั้งหมด...ทั้งหมดคงเป็นแค่ฝันร้าย ผมไม่เคย
เข้าพิธีทดสอบโลหิต ไม่เคยพบซีบิลคูนารี ไม่เคยเห็น
เหตุการณ์น่ากลัว และไม่เคย...

หืม? ทำไมผมมองของผมแคบจัง อะไรบังตาซ้ายของ
ผมอยู่นะ ทำไมเอื้อมมือแตะตาแล้วรู้สึกเหมือนกำลังจับอะไร
ผ่านถุงมือหนาๆ ผมถูกพันผ้าพันแผลไว้ทั้งตัวเหรอ

คงเพราะขยับตัวมากเกินไป ผมเลยกลิ้งตกจากเตียงลง
มานอนพึ่งพาบอยู่ที่พื้น ปกติผมคงร้องว่าหิวโนแล้วแน่แท้ แต่
อย่างอื่นดึงดูดความสนใจของผมไปหมด...

ในกระจกเงาเต็มตัวของคุณแม่ที่ตั้งอยู่ข้างเตียง มีตัว
ประหลาด เส้นผมสีแดงเข้มยาวถึงบ่า ดวงตาสีเขียวมองผม
ด้วยสายตาดีนตระหนก ตัวของมันพันผ้าพันแผลสีขาวที่หลุด
ร่วงลงมาจนเห็นว่ามีแผลเป็นน่าเกลียดปกคลุมร่างกายซีก
ซ้ายตั้งแต่หัวไหล่จดปลายเท้า

ผมถอยหลังหนี ตัวประหลาดถอยหลังหนีเช่นกัน ผ้า
พันแผลที่พันเกือบรอบใบหน้าของมันหลุดร่วงลงมา แล้วผม
ก็ตระหนักความจริงที่โหดร้ายอย่างหนึ่งว่า

สัตว์ประหลาดในกระจกเงาคือ ตัวผมเอง...